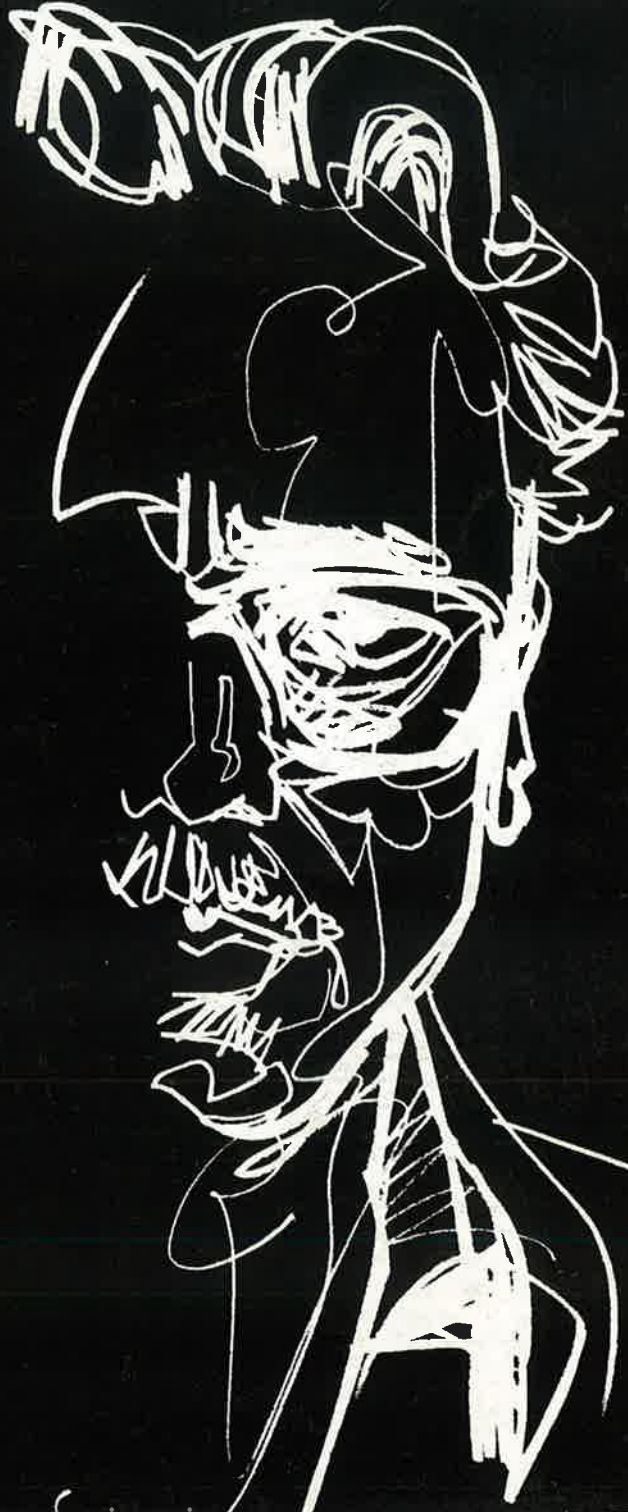

10 ஸ்ரீ

காலாண்டிதழ் - ...

சுறா

சிறப்பிதழ்

சுரேஷ்
2002

முரசொளி

பிழைகொட உயர்வு
மலையாளர் சிறுசெய்த
அடி உயிரிடு

சுழல் உயர்வு
சுழல் மலையாளர்
அடி மலையாளர்

சுழல்

அடி உயர்வு
அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

சுழல் மலையாளர்
அடி உயர்வு

அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

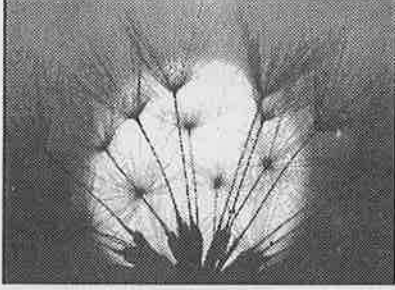
அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

அடி உயர்வு
சுழல் மலையாளர்

Handwritten signature

மண் / 3

ஆசிரியர்
அறிவுமதி

189, அபிபுல்லாசாலை
தியாகராயர்நகர்
சென்னை 600 017.
பேச : 23727042

மின்மடல்
arivumathi@hotmail.com

ஒளித்தமிழ்
மித்ர வெளியீட்டகம்
375/10 ஆற்காடுசாலை
கோடம்பாக்கம்
சென்னை - 600 024.
பேச : 23723182

அச்சிடம்
அன்பு அச்சகம்
69, காக்காத்தோப்புத் தெரு,
மதுரை - 625001
பேச : 0452-2341116

விலை ரூ.40.00

ர மீனா[த்] துயர்

குழுமனச் சிந்தனையாளர்களின் எண்ணிக்கை
குறைந்துகொண்டே போகிறது.

பூக்களுக்கான சோர்வை வேர்களிடம் கேட்டறியாமல்
காம்புகளிடம் கேட்கிற அறியாமைஅறிவுகள் பெருகிக்
கொண்டிருக்கின்றன.

தொன்ம விழுமியங்களுள்ள எம் தமிழர்களை மந்தை மந்தையாய்
யார்யாரோ எவர்எவரோ கேட்டுக்கேள்வியில்லாமல்
பத்திக்கொண்டு போகிறார்கள்.

இது என் ஆடு... இது உன் ஆடு என்று தொடைமயிர் நறுக்கி
அடையாளப்படுத்துவதற்கான தரகுவேலை பார்க்க
பல தலைவர்கள் சம்மதித்து விட்டார்கள்.

பெருங்குழுத்தமிழர்கள் தலைவினை ஆற்றாமல்
சிறுகுழுப்பொய்யரின் தலைவினையாக்கலுக்கு எதிர்வினை
யாற்றும் இளைத்தவர்களாகவே உள்ளனர்.

அவர்கள் செய்திகளை உருவாக்குகிறார்கள்.
நாம் வரலாறுகளை இழந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

தமிழ் வாழ்விற்கான தன்னலமற்ற தூய்மைகள்
கறைபடிந்த கண்ணாடிகளினூடே
அறவிழிகளுக்குப் பழிநிறத்தில்
அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன.

வாழ்வின் எதிரிகள் மீதான பாய்ச்சலற்ற
நோஞ்சாண்களாக
பல எழுதுகோல்கள்
படுத்துக் கிடக்கின்றன.

இந்தப் பின்புலத்திலிருந்து பார்க்கையில்தான்
அண்ணன்மீரா அவர்களின் இழப்பு
நம்மை அறுக்கிறது.

மீரா தமிழ்க்கவிதையின்... தமிழ்க்கவிஞர்களின்
ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின்
ஒளி சூடிய அடையாளம்.

அவருக்கான இந்தச் சிறப்பிதழை முடிந்தஅளவு சிறப்புற
கொண்டு வர முயற்சி செய்திருக்கிறேன்.

இதற்கு ஒத்துழைத்த
அனைவருக்கும்
அண்ணனின் நினைவு போற்றிய
அனைத்து இதழ்களுக்கும் நன்றிகள்.

அன்புடன்
அறிவுமதி

நெல்லி மனிதர்

அறிவுமதி

நினைக்க நினைக்க நெடுநாள் இனிக்கும்	தனக்குத்தானே அதனால்
நெல்லி	நோயானவர்
மனிதர்	கறுப்பின் போக்கும் சிவப்பின்
நெருஞ்சிகள் சலித்த நெகிழ்வுப் பேச்சில்	நோக்கும்
உயிரின்	உள்வாங்கியதனால்
நுனிவரை	இயக்கமானவர்
ஊறி	என்றும்
நனைத்தவர்	என்றும்
கவிதைப் பெருக்கில் கடல்செயும் ஆற்றல்	பெரியார்
கைவரப்	மார்க்கின்
பெற்றும்	அணுக்க
குளமாய்த் தன்னைக்	மாணவர்
குறைத்துக்	குழுத்தமிழ் நெருப்பில்
கொண்டவர்	குதித்து
புதிதாய்ப் புதிதாய் எழுத வருபவர்	எழுந்தவர்
ஏக்கம்	கொடுமைச் சிறையில்
தீர்க்க	உதித்து
பதிப்பக மதகைப்	எழுந்தவர்
படக்கெனத்	இறுதி எழுத்திலும்
திறந்து	உறுதி
ஆறு கண்டவர் அதிலும்	நிறுத்தி
வர	இனச் செயல் போரை
லாறு	ஏற்றிச்
கண்டவர்	சொன்னவர்
இங்கிதமான காதல்	எமக்கென ஒளிக்கொடி
தமிழிலும்	ஏற்றச்
அங்கதமான	சொன்னவர்
அரசியல்	அன்னமே
தமிழிலும்	அவரது
முன்னேர் நடத்திய	சிகரம்
முதல்வர்	அவரது
பயணப்பட்டுப் பயணப்பட்டே	எண்ணமே
பலருக்குத்	எங்களின்
தாயானவர்	அகரம்.
	□

ஒரு கண்ணின் புலம்பல்

அப்துல்ருமான்

மீராவும் நானும் மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் முதுகலை வகுப்பில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள்.

என்னை அவரும் அவரை நானும் படித்ததால் ஒன்றாகிப் போனவர்கள்.

முதலில் எங்களை இணைத்தது கவிதை. பிறகு அதையும் கடந்த நட்பு.

மீ. ராசேந்திரன் மீரா ஆனார். நான் கண்ணன் ஆனேன்.

எங்கள் நட்பில் காதலின் வாசம் இருந்தது.

நம் இருவரில் யாராவது ஒருவர் பெண்ணாகப் பிறந்திருக்கக் கூடாதா என்று நான் நினைப்பதுண்டு.

நெருக்கமான நட்பு 'வாடா, போடா' வில் முடியும்.

எங்கள் நட்பு மிக நெருக்கமாக இருந்தம்கூட ஒருவரை ஒருவர் மரியாதையாகவே பேசுவோம்.

மீராவின் மனைவிக்கும் தெரியாத அவருடைய அந்தரங்க விஷயங்கள் எனக்குத் தெரியும். என் அந்தரங்க விஷயங்கள் அவருக்குத் தெரியும்.

எனக்கும் அவருக்கும் இடையே எந்தத் திரையும் இருந்ததில்லை.

ஒன்றாகப்படித்த காலத்தில் அவர் தீவிர தி.மு.க. நான் தி.மு.க.வை விமர்சிப்பவன்.

'திராவிடநாடு வேண்டுமென்றால் ஆயுதமேந்திப் போராட வேண்டியதுதானே. நாடகம், திரைப்படம் என்று கூத்தடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே என்று பேசுவேன்.

'தீவிர அரசியலைப்பாடிக்கவிதையை அசுத்தப் படுத்துகிறீர்கள். இந்தக் கவிதைகளுக்கு அற்பாயுள் தான். என்றும் நிலைத்துநிற்கக்கூடிய கவிதைகளை எழுதுங்கள்' என்று அவரிடம் சொல்வேன்.

அவர் காதில் போட்டுக் கொள்ளமாட்டார்.

ஆனால் கருத்து வேறுபாடுகள் எங்கள் நட்பைப் பாதித்ததே இல்லை.

காலம் என்னை தி.மு.க. அனுதாபியாகவும் அவரைத் தி.மு.க.வை விமர்சிப்பவராகவும் ஆக்கிவிட்டது.

அவர் பொதுவுடைமைப் பூவின் தேனுண்ணும் வண்டாகிவிட்டார்.

அறிஞர் அண்ணா திராவிட இயக்கக் கவிஞர்கள் என்று ஒரு பட்டியலை அறிவித்தபோது அதில் மீராவையும் சேர்த்திருந்தார்.

அண்ணா ஐந்தாறு முறை மீராவின் கவிதைகளை மேற்கோள்களாகக் காட்டிப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

'உங்களைக் கலைஞர்தானே பாராட்டியிருக்கிறார். என்னை அண்ணாவே பாராட்டியிருக்கிறாரே' என்று எப்போதாவது மீரா என்னைச் சீண்டுவதுண்டு.

அவருடைய எந்தத் தொகுதியும் நான் பார்க்காமல் அச்சுக்குப் போனதில்லை.

ஒவ்வொரு தொகுதியும் உருவாகி முடிந்ததும் கையெழுத்துப்பிரதியை என்னிடம் கொடுப்பார், திருத்த வேண்டியதைத் திருத்துங்கள் அடிக்க

வேண்டியதை அடித்துவிடுங்கள்' என்பார்.

அப்போதெல்லாம் அவர் என்மீது வைத்திருக்கும் மரியாதையை எண்ணி உணர்ச்சி வசப்படுவதுண்டு.

அபியின் 'மௌத்தின் நாவுக'ளை யாரும் வெளியிட முன்வராதது கண்டு கொதித்துப்போன நான், 'இன்னொருவர் தயவு நமக்கெதற்கு, நாமே ஒரு பதிப்பகம் தொடங்கி விடுவோம்' என்றேன்.

அவர் சம்மதித்தார்.

நான்தான் பதிப்பகத்திற்கு 'அன்னம்' என்று பெயர் வைத்தேன்.

அது அவருக்குப் பிடித்துப்போய்விட்டது.

ஒரு பெளர்ணமி இரவில் கன்னியாகுமரிக் கடற்கரை மணலில் அவர் 'அன்னம்' என்று தம் கைவிரலால் எழுதிப்பார்த்து மகிழ்ந்தார்.

இப்படித்தான் 'அன்னம்' பிறந்தது.

மீரா படைப்புகளை மட்டுமல்ல, படைப்பாளிகளையும் உருவாக்கியவர் என்ற பெயரை 'அன்னம்' ஏற்படுத்தியது.

பிறர் படைப்புகளை வெளியிடும் வெறியில் அவருடைய எழுத்துகள் தடைப்பட்டுப் போயின.

'அன்னம்' ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் இந்தச் சோகத்தைப் பலமுறை அவரிடம் எடுத்துக் காட்டி எச்சரித்திருக்கிறேன்.

ஆனால் அவர் காதில் போட்டுக் கொண்டதில்லை.

இறுதிக் காலத்தில்தான் இந்த இழப்பை அவர் உணர்ந்தார்.

அவர் நோய்வாய்ப்பட்டதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.

சிவகங்கை என்ற சிற்றூரை அவர் இலக்கிய வாதிகள் வந்து செல்லும் புண்ணியத்தலமாக்கினார்.

'அன்னம்' இல்லையென்றால் பலருடைய படைப்புகள் வெளிவந்திரா.

வீடுதேடி வந்தவரை, அவர் விருந்துபேணும் விதம் வியக்கத்தக்கது.

அவர் துணைவியாரிடம் வகை வகையாகச் சமைக்கச் சொல்லிப் பரிமாறி மகிழ்வார்.

எனக்கு மீன் மிகவும் பிடிக்கும். அதனால் நான் வந்துவிட்டால் புது மீன் வாங்கிவருவதற்காகப் பேருந்து ஏறி வெளியூர் போய் வருவார்.

'அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும் முல்லை சான்ற கற்பை' நான் மீராவின் துணைவியாரிடம் கண்டேன்.

அவரைத் தவிர வேறு யாராக இருந்தாலும் விவாகரத்தாகியிருக்கும்.

மீரா காப்பிப் பிரியர். பிரியர் என்பதைவிட வெறியர் என்பதே சரியாக இருக்கும்.

மதுரை 'காலேஜ் ஹவுஸ்' காப்பி சாப்பிடுவதற்கென்றே சிவகங்கையிலிருந்து தினமும் பேருந்து ஏறி மதுரை வருவார்.

'நல்ல வேளையாக நீங்கள் பெண்ணாகப் பிறக்க வில்லை. பிறந்திருந்தால் காப்பி வாங்கித் தருகிறேன் என்றாலே நீங்கள் கற்பிழக்கத் தயாராகி விடுவீர்கள்' என்று நான் கேலி செய்வதுண்டு.

அவர் பக்கவாத நோய்க்கு ஆளானபோது வைத்தியத்திற்காகப் பலமுறை வேலூர் வருமாறு அழைத்தேன். அவர் வரவேயில்லை.

'இந்த ஆண்டு 'கவிக்கோவிருதை' மீரா அண்ணனுக்குக் கொடுங்கள். மனச்சோர்வால் நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கும் அவருக்கு இது மருந்தாக இருக்கும்' என்று மேத்தா கூறினார்.

'நண்பனுக்கு நண்பன் விருது கொடுக்கிறான் என்று விமர்சனம் செய்வார்களே' என்று நான் தயங்கினேன்.

'அவர் உங்கள் நண்பர் என்பதால் விருதுக்குத் தகுதியில்லாதவர் ஆகிவிட்டாரா?' என்று மேத்தா கேட்டார்.

நான் இசைந்தேன்.

'கலைஞர் கையிலிருந்து விருதுபெற வேண்டும். தோழர் நல்லக்கண்ணு வாழ்த்த வேண்டும்' என்று மீரா விருப்பம் தெரிவித்தார்.

அப்படியே செய்தேன்.

விழாவுக்கு இரு நாட்களுக்கு முன், 'உடல் நலம் மோசமாகிவிட்டது. என்னால் விழாவுக்கு வர முடியாது' என்று மீரா தொலைபேசியில் தெரிவித்தார்.

நான் உடைந்து போனேன்.

மணமகன் இல்லாமல் திருமணம் எப்படி நடத்துவது?

ஆனால் மீரா விழாவுக்கு வந்தார்.

'உடல் நலம் சரியில்லாமல் ஏன் வந்தீர்கள்?' என்று கடிந்து கொண்டேன்.

'விழாவுக்கு நீங்கள் செல்லாமல் இருப்பது சரியில்லை. மிகச்சிறப்பாக ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. எப்படியும் நீங்கள் போயே தீர வேண்டும். நீங்கள் போக முடியவில்லை யென்றாலும் உங்கள் உடலாவது அங்கே போக வேண்டும்!' என்று ஒரு நண்பர் வற்புறுத்தினார். வந்துவிட்டேன்" என்றார்.

விழா நாங்கள் நினைத்தைப்போன்றே அவருக்கு மருந்தாகப் பயன்பட்டது.

கலைஞர் அவர் உடல்நலம் பெறக் காட்டிய அக்கறை என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

அவரே நரம்பியல் நிபுணர் இராமமூர்த்தி அவர்களை ஏற்பாடுசெய்து மருத்துவம் செய்ய வைத்தார்.

ஐம்பது சதவீதம் அவர் நலமாகிவிட்டார்.

முழுநலம் பெறும்வரை சென்னையிலேயே இருங்கள் என்று நான் எவ்வளவோ வற்புறுத்தினேன்.

மேத்தா, செயப்பிரகாசம், இன்குலாப், செல்வகணபதி இன்னும் பலரும் வற்புறுத்தினார்கள்.

நான் சென்னையில் இல்லாத நாளில்

சிவகங்கைக்கு ஓடிவிட்டார்.

அவர் சிவகங்கைக்குச் சென்றால் திரும்பி வர மாட்டார் என்று என் உள்ளுணர்வு கூறியது.

அப்படியே ஆகிவிட்டது.

இறுதிக்காலத்தில் இறப்பை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வு அவரை ஆட்கொண்டிருந்தது.

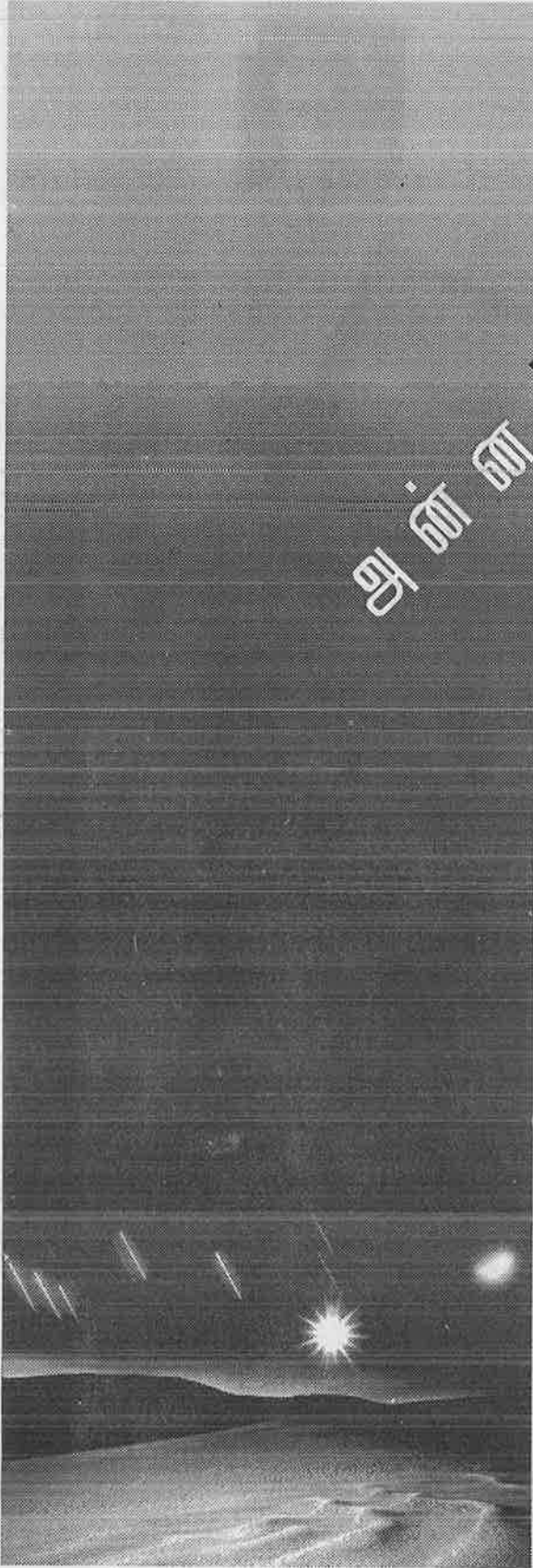
அதனாலேயே கவிக்கோ விருது விழாவுக்காகத் தொகுத்து வெளியிட்ட அவருடைய கவிதைத் தொகுதிகளில் சொல்ல வேண்டும் என்று அவர் விரும்பியதையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்.

எனக்கு ஓர் ஆறுதல். அவருக்கு விழாக் கொண்டாடியதில்.

'இல்லையென்றால் குற்றவுணர்வே என்னைக் கொன்றிருக்கும்.

மீராவின் மரணம் தனிப்பட்ட வகையில் எனக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பு. என் ஆருயிர் நண்பனை நான் இழந்து விட்டேன்.

காலம்கூட இந்தக் காயத்தை ஆற்ற முடியாது.

அன்னத்தின் சிறகு

பழனிபாரதி

மீரா
ஓராயிரம் பெயர்களை
ஊட்டி வளர்த்த
ஓற்றைப் பெயர்

விண்மீன்களைப் பாடவிட்டு
உற்றுக் கேட்ட
இருளின் இசை

மழையின் கவிதை

அன்பின்
விதைகளுக்குள்ளே குறுகுறுத்த
உற்சாகத்தின்
தட்பவெப்பம்

எப்படிப் போட்டாலும்
பூவிழும் நாணயம்

கிழிந்த வலியை உணர்த்தாமல்
காற்றின் கனவுவெளியில்
மிதந்து கொண்டிருக்கிறது
அன்னத்தின் சிறகுபோல
அந்தப் பக்கம்...

□

உ.சிவன் ஊர்வலம்

ஊர் ஊரின் வரைபடத்தில் நமக்குப் பிடித்த சில சாலைகளே இருக்கின்றன. மீதமுள்ளவை மன தளவில் மூடப்பட்டவை. சிவகங்கையின் பேருந்து நிலையத்தின் அருகிலிருக்கும் எங்கள் வீட்டில் இருந்து பிரதான சாலைகளைத் தவிர்த்துவிட்டு, சலனமற்ற நீரோடை போல தெப்பக்குளத்தின் பின்சுவர் ஓட்டிச் செல்லும் சாலையின் வழியேதான் அகரத்திற்குப் போவேன்.

கல்வெட்டு லிபிகள் போன்ற முனை ஒடிந்த சிவப்பு எழுத்து களால் அகரம் என்று எழுதப்பட்ட கட்டிடத்தின் புவியியல் விநோதமானது. வாசற்படிகளில் ஏறி, வறாந்தையில் நுழைந்தால் நீளமான பாதை வலப்புறம் புத்தகங்களுக்கான அறை. உள்ளிருக்கும் விசாலமான பெரிய அறை. அதைக்கடந்தால் டிரெடில் மிஷினுக்கான அறை. நேரே போனால் கதிர், தேக்குக் கன்றுகள் வளர்க்கும் கொல்லைக்குப் போகலாம். பின்புறம் கிணற்றை ஓட்டிச் செல்லும் மாடிப் படிகள். கண்கள் கூசும் வானத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

உள்ளே நுழைந்ததும் நீள் வறாந்தையின் எழுதுமேசையில் என் மதிப்பிற்குரிய மீரா குனிந்து எதையோ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். சாய்த்துவைத்த குடையின் அருகில் அமர்ந்து வரதராசன் ஐயா பிழைதிருத்துகிறார். குழல் விளக்கு எரிந்துகொண்டேயிருக்கிறது. மேலே ஞானவேல் வரைந்த முரட்டு பாரதி அகரத் தைப் பரிபாலிக்கிறார். இங்கிருந்து பார்த்தால், கொல்லைக் கதவு நிமிர்த்திய செவ்வகம் போல கண்கள் கூச வெயிலில் ஒளிர்கிறது. ஹாலின் உள்ளிருக்கும் அச்சகப் பெண்கள் நிழலுருவங்கள்போல ஒளிச் செவ்வகத்தைக் கடந்து செல்கிறார்கள். மெட்ராஸ் டெரஸ் முறையில் வேய்ந்த உயர்ந்த கூரைத்தளமும், புராதனமான சன்னல்களும், நிலைக் கதவுகளும் கொண்ட கட்டிடத்தின் இதயத் துடிப்புப் போல, நாகசாமியின் டிரெடில் மிஷின் சத்தமிடுகிறது. மிஷினின் மேலிருக்கும் வண்ணம் பூசும் தசுடு நின்று நின்று மெதுவாகச்

சுழன்று கொண்டே இருக்கிறது. தொலைபேசியில் மேலாளர் நடராசனின் கனத்த குரல் ஒங்கி ஒலிக்கிறது.

பகற்பொழுது அகரம் அச்சகத்தைக் கடந்து செல்கிறது. கொல்லையில் ஒளிர்ந்த செவ்வகம் கறுத்துவிட்டது. எழுது மேசைக்கு அருகிலிருக்கும் குறுகலான இடைவெளியில் சுவர் உரசிக் கொண்டே, அச்சகப் பெண்கள் தங்கள் நிழலுருவத்தை விளக்கு வெளிச்சத்தில் மீட்டுக் கொண்டு வெளியேறுகிறார்கள். பிழைதிருத்தும் ஐயாவின் குடை வீடு திரும்புகிறது. சிவன் கோயில் தெற்குத்தெருவில் இரவு நேரங்களில்தான் புரியாத அந்த அமைதியும் அற்புதமும் கவியும். மார்கழி மாதத்தின் அதிகாலைகளில் ஈரத்தலை முடித்துக் கோலமிடும் பெண்கள். தெருவிளக்கின் மஞ்சள் ஒளியில் சுதிப்பெட்டி இழையக் கடந்துபோகும் பஜனைப்பாடல்கள். கிறித்துமசு முன்தினங்களில் கிட்டார் இசையுடன் பெருகும் கூட்டிசைப் பாடல்கள். சிவன் கோயிலின் உச்சகாலப் பூசையில் அதிரும் மணிஒலிகள். அந்தத் தெருவின் வசீகரம் மாலையின் மஞ்சள் கிரணத்துடன் துவங்கி, காலையில் மஞ்சள் கிரணத்துடன் நிறைவடையும். பகற்பொழுதுகளில் அகரம் ஒரு தொழிற்சாலை போல இருக்கும். மாலைப் பொழுதானதும் ஒரு இலக்கிய நண்பரின் அறையைப்போல மாறும்.

இந்த முன்னிரவுப் பொழுதுதான் எங்களுக்கான நேரம். எழுதுமேசையை நடுவில் கொண்ட எதிரெதிர் நாற்காலிகளில் நானும் அன்பிற்குரிய மீராவும் இருப்போம். அல்லது அகரத்தின் கம்பிகளாலான சன்னல்போன்ற வெளிக்கதவின் அருகில் அவர் நிற்பார். எதிரில் நான் நின்றுருப்பேன். உள்ளிருக்கும் கணங்களைவிட, வாசலில் அசைவற்ற தெருவின் இருள் கரைந்த மிதமான மஞ்சள் வெளிச்சத்தில் பேசிக்கொண்டிருப்பது அற்புதமாக இருக்கும். தெருவின் துவக்கத்திலிருக்கும் புராதனமான அரசமரம் பேச்சுக்கிடையிலான மௌனத்தில் சலசலக்கும். ஆட்களற்ற தெருவில் இரவில் உதிரும் மஞ்சள் இலைகள் எங்களைக் கடந்து போகும். மீரா பேசிக்கொண்டிருப்பார்.

பதிப்பகத்தில், தான் உருவாக்கத் திட்டமிட்டிருக்கும் புத்தகங்கள் குறித்து, அரிதான சில ஆங்கிலப் புத்தகங்களின் வடிவமைப்பையும் நேர்த்தியையும் குறித்து, அட்டைக்காக தான் சென்னையில் வாங்கி வந்திருக்கும் ஆதிமூலத்தின் ஓவியம் குறித்து, பல்கலைக்கழகப்பாடத்திட்டத்திற்கு தான் தேர்வு செய்திருக்கிற கவிதைகள் குறித்து, திரும்பவும் துவங்க நினைக்கிற அன்னம் விடு தூது குறித்து, பணி ஓய்வுக்குப் பின் செய்ய விரும்புகிற படைப்பிலக்கிய முயற்சிகள் — குறிப்பாக தான் வெகுநாளாக எழுதவிரும்பும் நாவல் குறித்து, என் பால்யகால நண்பன் என்கிற முறையில் கதிரின் எதிர்காலம் குறித்து, ஊருக்கு வெளியே இருக்கிற குறுநிலத்தில் தான் கட்ட நினைக்கிற குடில் மற்றும் அங்கு இருக்க வேண்டிய மூங்கில் நாற்காலிகள் குறித்து, தற்காத்துக் கொள்ள

செழியன்

வேண்டிய எழுத்தாளனின் தனிமை குறித்து... பேசிக் கொண்டே இருப்பார். பிறகு கதிர் மேல்தளத்திலிருக்கும் வீட்டிலிருந்து கீழே வருவான். இதுதான் அவரது இரவு உணவுக்கான மௌன அழைப்பு. இனி உறவினர்களுக்கான நேரம் என உணர்ந்து விடை பெறுவார். இங்ஙனம் பதிவு செய்யப்படாத ஆயிரம் அகரம் இரவுகள் நினைவில் கலைகின்றன.

ஒருமுறை புத்தக அட்டை அச்சடிப்பதற்காக அவர் வாங்கிவைத்திருந்த வழுவழப்பான வெளிநாட்டு அட்டைகளை நான் ஓவியம் வரைவதற்காக கதிர் எடுத்துத்தந்தான். ஸ்தலவண்ணப் பிதுக்குகள் வாங்கி, புத்தகக்கட்டுகள். மற்றும் அச்சுக்கட்டை களுக்கு நடுவில் கால்மடக்கி உட்கார்ந்துகொண்டு ஒரே இரவில் நாலும் அவலும் ஐந்து பெரிய ஓவியங்கள் வரைந்தோம். இதை நட்சத்திர விடுதிகளுக்கு விற்பதன்மூலம் பணக்காரர் ஆவதுதான் திட்டம். குறைந்தபட்சமாக இந்த முயற்சியால் அவரிடம் நான் ஓவியனாக அறிமுகமானேன். எதிர்வருகிற புத்தகங்கள் அனைத்திற்குமான தலைப்புகள் அனைத்தையும் எழுதிக் கொடுப்பார். புத்தகத் தலைப்பில் என் எழுத்து அச்சாவதில் இருக்கும் மகிழ்ச்சிக்காக, நான் முழுக்க முயற்சி செய்து எழுதிப் பார்ப்பேன். தூரிகை பிடித்து எழுத வராது. பிசிறுகள் இருக்கும். அச்சுக்குத் தேர்வு பெறாது. ஆனாலும் எனது ஓவியங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அட்டைகளுக்குப் பயன்படுத்தினார். இளைஞர்களை அவர் ஊக்கப் படுத்தும் விதமே அலாதியானது. சிவகங்கையில் எந்தக் கூட்ட மென்றாலும் அவரை அணுகுவது எளிதாக இருக்கும். அவரது உதவியும் கணிசமானதாக இருக்கும்.

எழுத்தின்மீது தீராத ஆர்வம்கொண்ட அந்த நாட்களில் அகரம்தான் நவீன இலக்கியத்தின் ஆரம்பப்பள்ளியாக இருந்தது. எழுத்தாளர்களைச் சந்திப்பதும் புனகாங்கிதம் தரும் அனுபவமாக இருந்தது. உள் அறையில்தான் ஜெயகாந்தன் அமர்ந்திருக்கிறார். ஓர் அறையில் எஸ்.வி.ஆர். ரஷ்யப் புரட்சியின் அத்தியாயத்தைத் திருத்தி எழுதுகிறார். புத்தக மூட்டைகளின்மேல் அமர்ந்து கோணங்கி கல்குதிரையின் பிடறியைக் கோதுகிறார். அப்துல்ரகுமான் விறாந்தையில் புத்தகம் வாசிக்கிறார். விஷ்ணுபுரத்தின் வரைபடம் மேசையில் படபடக்கிறது. இவர்தான் அபி. ஆப்பிரிக்கக் கவிதைகள் ஒருபுறம். பாதல்சர்க்காரின் நாடகங்கள் வந்து விட்டது. சுஜாதா இப்போதுதான் வந்து போனார். கிரா.வின் நுணுக்கி நுணுக்கி எழுதிய அஞ்சலட்டை வந்துசேர்கிறது. டிரெடிஸ் மிஷினின் ஓயாத சப்தம். ஆதிமூலத்தின் சிதறும் காசங்கள் அறை முழுக்கப் பறக்கின்றன. கோபல்லகிராமத்திற்குப் போகும் ஒற்றையடிப் பாதையிலிருந்து வேட்டியின் நுனியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு மீரா வருகிறார். சிவகங்கைக்கு வராத இலக்கியவாதிகளின் பெயர் அரிதாகவே இருக்கிறது. எழுதுபவர்களின் சாலைகள் அனைத்தும் சிவகங்கை நோக்கியே சென்றன.

கைகள் அழுத்தாமல் இருக்க சணலிலேயே கைப்பிடி மாதிரி செய்து, புத்தகக் கட்டையே சூட்கேசு மாதிரி சசி செய்துதரும் கட்டுகளைத் தூக்கிக்கொண்டு, நானும் மீராவும் மதுரைவீதியில் நடந்திருக்கிறோம். தேடித்தேடி நல்ல உணவு விடுதிகளுக்கு அழைத்துப் போவார். பின்னிரவு உணவுக்குப்பின் அய்க்கிரீம் வாங்கித்தந்து அவரும் குழந்தையைப்போல சாப்பிடுவார். காபி என்றால் அவருக்கு உயிர். நான் காபி குடிப்பதே இல்லை. அவருடன் இருந்த எண்ணற்ற மாலைப்பொழுதுகளின் தேநீர் நேரங்களில் எல்லாம் இந்த முரண்பாடு அவருக்குப் புன்னகையைத் தரும்.

அப்போது சிவகங்கையிலிருந்து சென்னைக்குத் திருவள்ளூர் போக்குவரத்துக்கழகத்தில் ஒரே பேருந்து தான் இருந்தது. வசதியான சாய்வு இருக்கைகள் இருக்காது. சென்னையிலிருந்து சிவகங்கை வந்தால், நானுமுழுக்கத் தூங்கினாலும் அலுப்புத் தீராது. ஆனால் பயணங்களில் அவருக்கிருந்த ஆர்வம் அதிசயமானது. சென்னையிலிருந்து காலையில் வருவார். ஒன்பது மணிக்கு மதுரைக்குக் கிளம்புவார். திருச்சி. பிறகு பொள்ளாச்சி கோயம்புத்தூர் கூட்டங்கள், சந்திப்புகள், பதிப்புக வேலைகள். ஒரு சாம்பல் நிறப் பெட்டியுடன் கிளம்பிவிடுவார். உடன் சதுரம் சதுரமாக சசியின் புத்தகக் கட்டுகள். அவர் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதி பயணங்களிலேயே கழிந்தது. மதுரையிலிருந்து சிவகங்கைக்கு வரும் கடைசி இரவுப் பேருந்துகளில் குறைந்தது வாரம் இரண்டுமுறையாவது அவரைப் பார்க்கமுடியும். இத்தனை உழைப்புக்கிடையில் கேட்பவருக்கெல்லாம் முன்னுரை எழுதினார். பாரதி நூற்றாண்டு விழா நடத்தினார். நவீன இலக்கிய வாசனையற்ற செம்மண் நிலத்தில் கவிதை இரவு நடத்தினார்.

புத்தகங்கள் மீதான அவரது காதல் அளவிட முடியாதது. வீட்டில் திரும்பும் இடமெல்லாம் புத்தகங்கள். கையெழுத்துப் பிரதிகள். வடிவமைப்பு பற்றியும் புத்தகங்களைப் பற்றியும் ஆர்வமாகப் பேசுவார். அவ்வாறாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த ஓர் இரவில் மதுரையிலிருக்கும் அன்னம் புத்தக மையத்தை முடிவிடலாமென நினைப்பதைக் கூறினார்.

‘அப்போது புத்தகங்களும் என்னைக் கைவிட்டன’ என்கிற சுகுமாரனின் கவிதைவாரி போல கைவிடப்பட்ட அவரது மனதின் கையறுநிலை கலங்க வைப்பதாக இருந்தது. புத்தகங்கள் மேல் இவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்த அவர் முதன்முறையாகக் கோபப்பட்டார். பதிப்பிப்பதுதான் நம்வேலை. ஓர் அழைப்பிதழ் அடித்து எல்லாரையும் அழைத்து ‘விற்காத புத்தகங்களை எல்லாம் ஆரியபவன் எதிரில் (அன்னம் புத்தகமையம் அங்குதான் இருந்தது) போட்டு எரித்துவிடலாம் என நினைக்கிறேன்’ என்று கோபத்துடன் சொன்னார். இதற்குப் பின்னால் சென்னையின் புத்தகக் கண்காட்சியின் தீ விபத்தில் மீந்த புத்தகங்கள் அனைத்தும் எரிந்துபோயின. இருவேறான சம்பவங்களின் தொடர்ச்சி எனக்குப்

புரியாத அநுாசசியாக இருந்தது.

எனது பொறியியல் படிப்பும் அகரத்தின் புராதனச் சன்னல்கள் மற்றும் தடித்த சண்ணாம்புச் சுவர்களைப் பெயர்த்து அதனைப் புதுப்பிக்க வேண்டிய தருணமும் கூடிவந்தபோது எங்கள் நெருக்கம் இன்னும் அதிகமானது. அச்சகம் ஓய்ந்திருந்த ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலையில் அகரத்தின் நீள அகலங்களை இருவரும் அளந்தோம். பெரிய ஹாலின் குறுக்கே எழுப்ப நினைக்கிற தூண்களைக் குறித்த சந்தேகங்களைக் கேட்பார். குறுக்குச் சுவர்களை எடுத்துவிட்டால் பக்கச்சுவர் களின் தாங்கும் தன்மைகுறித்துக் கேள்வி கேட்பார். அகரத்தின் நீள அகலங்களைக்கொண்டு றானும் அவரும் சேர்ந்து வரைந்த கற்பனை வரைபடங்கள் அளவில்லாதவை. முதல் நாளில் சித்திரங்களுடன் கூடிய அறையைக் கட்டுவோம். மறுநாள் அதன் சுவர்களைத் தளர்த்தி நீண்ட விராந்தையாக்குவோம். அவர் ஹாலின் குறுக்கே புதிதாக இரண்டு தூண்களை எழுப்புவார். நான் மெதுவாக அதை மூலையில் நகர்த்தி வைப்பேன். 'இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கான அரங்கமாக மாற்றுங்கள்' என்று சொல்வார். தாங்கும் நிலைகளற்று நீண்ட, அந்த ஹாலின் பரப்பளவைக் கையாளுவது சிரமமான தாகவே இருந்தது. விதானம் போலிருந்த உட்கூரையின் உயரமும் இருபுறமும் இருந்த பொதுச் சுவரும் இந்த நாடகத்தின் சுவையான கதாபாத்திரங்கள். நானும் அவரும் எப்போதும் அவர்களைத் தளர்த்தியும் தூண்களை நகர்த்தியும் ஆடிய விளையாட்டின் முடிவாக மதுரையிலிருந்து பெரிய பெரியாளர் வந்தார். நாங்கள் எழுப்பியிருந்த கான்கிரீட் தூண்களைத் தனது பென்சிலால் நகர்த்தி விட்டு வேறொரு வரைபடம் தந்தார். வெளிச்சமற்றிருந்த அறைக்கு சூரியனின் கிரணங்களை நேரடியாக வரவேற்கும் விநோதமான கண்ணாடிச் சன்னல்களையும் தனது வரைபடத்தில் அவர் குறித்திருந்தார். அகரத்தின் புவியியல் மாறத் துவங்கியது. புராதனமான சன்னல்கள் பெயர்க்கப்பட்டு, சுவரில் சாத்திவைக்கப்பட்டன. அடிவாங்கிச் சரியும் மனிதனைப்போல சுவர்கள் தூசிபறக்க வீழ்ந்தன. ஒளிரும் செவ்வகம் தன்நிலையிலிருந்து பெயர்க்கப்பட்டது.

அகரத்தின் இதயத் துடிப்பென ஓசை எழுப்பிக் கொண்டிருந்த டிரெடில் மிஷன் விற்கப்பட்டது. அழுக்குத் தலைப்பாகை கட்டிய மனிதர்கள் வந்தார்கள். கயிறுகள் பிணைத்து வேறொரு இயந்திரத்தை இறக்கினார்கள். பழைய கட்டிடத்தில் அச்சக ஊழியர்களுக்குப் பதிலாய் கட்டிடத் தொழிலாளர்கள் உலவினார்கள். மண்தெரியும்வரை தரை உடைக்கப்பட்டது. பிறகொருநாள் அழுக்குத் தலைப்பாகை மனிதர்கள் மீண்டும் வந்தார்கள். அச்சக மிஷன்கள் கட்டப்பட்டு, தனது சத்தங்களையும், அழுத்திய காகிதங்களையும் அறையில் விட்டு லாரிப் புகையில் மறைந்தன.

கட்டிடம் சிமிண்ட் வாசனையுடன் புதிதாக

வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அகரம் அரங்கம் என்று எழுதச்சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டார். பனிரெண்டு வருடங்கள் புத்தகத் தலைப்பு எழுதிப் பழகியதில், மூங்கில் சாரத்தில் ஏறி இரவோடு இரவாக 'அகரம் அரங்கம்' என்று பிசிறில்லாமல் எழுதி முடித்தேன்.

அத்துடன் அகரம், கதிர், மீரா நான் ஆகிய எங்களின் சதுரம் கலைந்தது. கதிர் இடம்பெயர்ந்து விட்டான். நானும் திரைப்படம் தேடிச் சென்னைக்கு வந்துவிட்டேன். அகரம் இல்லாத அரங்கத்தில் மீரா மட்டும் தங்கிவிட்டார். பிறகு வந்த நாட்கள் வேகமானவை.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு சிவகங்கை போள போது அவரைப் பார்க்கப் போனேன். அகரத்தில் இசைப்பள்ளி இருந்தது. டிரெடில் பொறியின் கனத்த ஓசைக்குப் பதிலாய் அதன் மென்படுத்தப்பட்ட சப்தமென மிருதங்கத்தின் இசையும் அதைத் தொடர்ந்த சரளிவரிசையின் கூட்டுப் பாடலும், அங்கு கவிந்நிருக்கும் சோகத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லின. குறுகலான செங்குத்தான படியேறி மேலிருக்கும் வீட்டுக்குப் போனேன். அம்மா இருந்தார்கள். மீரா அவர்களின் தந்தையைப் போன்ற உருவத்துடன் மெலிந்நிருந்த அவரைப் பார்த்தேன். நோயின் தீவிரத் தன்மையும் அதன் பிரதியாக அந்தவீட்டில் நிலவும் அமைதியும் ஏதோ செய்தது. 'உங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆகாது. நல்லா வந்துடுவீங்க' என்று பதட்டமும் அன்பும் கலந்து என் குரல் நடுங்கியபோது, அவரது கண்கள் கலங்கின. பேசுவதற்கு ஏதுமற்றுக் கவியும் அடர்ந்த மௌனத்துடன் காலியான அறைகளைக் கடந்து வந்துவிட்டேன்.

மூன்று மாதத்திற்கு முன்னால் கதிர், "அப்பாவுக்கு நல்ல படம் இல்ல எடு" என்று சொன்னான். எனது ஒளிப்படக் கருவிகளுடன் குறுகலான அந்தப் படிகளில் திரும்பவும் ஏறினேன். 'வாங்க செழியன்' என்று சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்ற மீரா முன்பை விடவும் பலமடங்கு தேறியிருந்தார். திரைப்படத் துறையைப் பற்றி விசாரித்தார். அம்மா, காபி சாப்பிடுப்பா என்று என்னிடம் சொன்னதும் மீரா சிரித்துக் கொண்டே இளநீர் சாப்பிடுங்க என்றார். "தாடியுடன்தான் படம் எடுக்க விரும்பினேன். அதுதான் வேணானனு சொல்லிடுச்சு" என்று அம்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னார். பளிங்குத் தரைகள் கொண்ட யாருமற்ற நீளமான விராந்தையில் எங்கள் நிழற்பட நேரம் துவங்கியது. வீட்டின் முகப்பில் இருக்கும் திரைச்சீலை விலக்கிக் கட்டம் கட்டமான கம்பிகளின் அருகில் நின்றார். இயற்கையான ஒளியமைப்புதான் எடுக்க விரும்பினேன். வீட்டின் பேரமைதியில் கேமராவின் உள்வாங்குதல், சட்டென உள்ளிருக்கும் இருப்புக் கதவு திறந்து மூடும் ஒலியுடன் துவங்குகிறது. சன்னலோரம், குனிந்த, நிமிர்ந்த, தீர்க்கமாக வெற்று வெளியை நோக்குகிற மீரா முகங்கள். வீட்டின் அமைதியில் இடைவெளி விட்டு விட்டு ஒலிக்கிற

கேமராவின் பதிவு. இருட்டிலிருக்கும் படச் சுருளில் முகங்கள் பதிவாகிச் சுருள்கின்றன. 'ரெண்டு பேருக்கும் நல்ல போட்டோ இல்ல. சேர்ந்தது மாதிரி எடுங்கப்பா' என்று அம்மா சொன்னதும் இருவரையும் சேர்த்துவைத்துப் படமெடுக்கிறேன்.

கடைசியாக இன்னொரு படம் எடுக்க விரும்பி அவருக்குப் பிடித்த மூங்கில் நாற்காலியில் கதவோரம் அமரச்சொன்னதும் இயல்பாக நடந்து அமர்கிறார். லென்சின் வழியே கலங்கிக் கலங்கி மீளும் அவரது முகம். நிழற்பட நேரம் நிறைவு பெற்றது. மறுமுறை போனபோது புகைப்படங்கள் நன்றாக வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்.

பிறகு, தனது ஞாயிற்றுக்கிழமை நண்பரை அழிபுகுச் செய்து வைத்தார். அவரது நாவல் முயற்சியைப் பற்றிக் கேட்டேன். எழுத விரல்கள் ஒத்துழைக்காதது குறித்துச் சொன்னார். சொல்லிச் சொல்லியாவது எழுதவேண்டும். 'தஞ்சாவூர் போயிருந்த போது இரண்டாயிரம் பக்கங்கள் புரூப் பார்த்தேன் உடம்புக்கு ஒத்துக்கலை' என்றார். புன்னகையுடன் விடைகொடுத்தார். கீழிறங்கியதும் சப்தமற்றிருந்த இசைப்பள்ளியைப் பார்த்தேன். எழுதுமேசையற்றுக் குறுகலான விராந்தையின் பளிங்குத் தரையின் வெறுமையில், தெர்லைலிருந்து ஒளிரும் செவ்வகத்தின் ஒளிபட்டுப் பிரதிபலித்தது. நுழைவாயிலில் இருந்த அந்த முரட்டுப் பாரதியின் படமும், வாசலில் நிற்கும் மீராவின் பச்சைவண்ண இருக்கை கொண்ட சைக்கிளும் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. இந்த நினைவுகளுடன் எனது சைக்கிளை நகர்த்தினேன். பிறகு எங்களுக்கான நாட்கள் வராமலே போயின.

கடைசியாக அங்கு விரைந்தபோது முன்வாசலில் கொட்டகை இருந்தது. சிவப்பு நிறத்திலான பிளாஸ்டிக் நாற்காலிகள் காலியாக இறைந்து கிடந்தன. ஈரம் பாரித்தத் தரையில் மலர்கள் சிதறிக் கிடந்தன. நிறைய மாலைகள் ஒரு நாற்காலியில் குவிந்திருந்தன. பதட்டத்துடன் வேறொரு பாதையில் விரைந்தேன். நகரின் பிரதானமான காந்தி வீதியில் என் மதிப்பிற்குரிய மீரா சென்று கொண்டிருந்தார். மரண நாளின் வெயில் புறந்தலையில் எரிக்க, தலைகவிழ்ந்து நண்பர்களும் உறவினர்களும் உடன் நடந்தனர்.

மௌன ஊர்வலம்... மீண்டும் திரும்பாத சாலைகளின் வழியே அச்சுப் பிழையுடன் கூடிய புத்தகவரி போல நகர்ந்து செல்கிறது. பிறகு அவரவர் தனிமையுடன் வீடு திரும்பினோம். அழுத விழிகளின் இமைகள் போல இரவு கவிந்தது.

இப்போதெல்லாம் கடக்கும்போது பார்க்கிறேன்.

2, சிவன் கோயில் தெற்குத் தெரு.

நினைவுகளுடன் பூட்டப்பட்ட வீடு.

மீரா உள்ளிருந்து தனது புதினத்தின் அத்தியாயங்களை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். அரச மரத்தின் பழுத்த மஞ்சள் இலைகள் சதா உதிர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

ஆனந்த விகடன்

22.09.2002 பக்கம் : 98

கி.முருகன், மாப்பிள்ளைக்குப்பம்.

☐ முதுபெரும் தழீழறிஞர் அ.ச.ஞா., பெரும் கவிஞர் மீரா - இவர்கள் மறைவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் வகையில் தழீழக அமைச்சர்களில் யாராவது சென்றிருந்தால் எவ்வளவு கௌரவமாக இருந்திருக்கும்?

ஆ அ.ச.ஞா-வின் தமிழ் அறிவுக்குமுன் நான் எம்மாதிரம்? இருப்பினும் கொழும்பு நகரில், கம்பர் விழாவில் பெரியவரைச் சந்தித்த போது என் முதுகை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்து 'வந்தார்கள்.. வென்றார்கள்' படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பதாகக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டினார். 'ஜூனியர் விகடனி'ல் கவிஞர் களை கட்டுரை எழுத வைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தோம். அதை வெற்றிரமான அணுகுமுறையுடன் ஆரம்பித்து வைத்தவர் மீராதான். நிஜ அறிஞர்கள் மறைவுக்கு அஞ்சலி செலுத்த அமைச்சர்கள் வராததால் அந்த

அ.ச.ஞா.

மீரா

அறிஞர்களின் பெருமை ஒரு மில்லிமீட்டர்கூட குறைந்துவிடாது. வருத்தப்படாதீர்கள்!

அந்த அருமைதான் மீரா

மீராவைக் கடைசியாக நான் பார்த்தது திருநெல்வேலியில் தமிழ்ச் சான்றோர் பேரவைக் கூட்டத்தில்.

அப்படி நான் அவரைப் பார்த்திருக்க வேண்டாம்.

அவரால் மேடையில் அதிகநேரம் நிற்க முடியவில்லை. விருதுக் கேடயத்தைக் கையை நீட்டிப் பெற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. சால்வை போர்த்து கிறார்கள். அவருடைய மருமகன்தான் இடுப்பு வேட்டியைச் சரிசெய்து உதவுகிறார்.

நிரம்பியிருந்த அரங்கின் மாடியில் பின்வரிசைகள் ஒன்றிலிருந்து அவரை அப்படிப் பார்க்கக் கஷ்டமாக இருந்தது. கலாப் பிரியாவுக்கு மனோதிடம் அதிகம். அவரைச் சந்தித்துப் பேசினான். என்னால் முடிய வில்லை.

முடிந்திருக்க வேண்டும் என்று இப்போது தோன்றுகிறது.

கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்.

ஒரே ஒரு தொகுப்பின் மூலம் நிறையத் தொகுப்புகள் எழுதப்படக் காரணமாக இருந்தவர். தமிழ்க் கவிதைப்போக்கில் ஒரு புதிய அலையை உண்டாக்கியவர். எழுபதுக்களில் எழுதத் துவங்கிய நிறையப் பேனாக்களில், மையாகவும் மெய்யாகவும் தன் வரிகளால் நிரம்பி இருந்தவர்.

அவர் நினைத்திருந்தால் பாரதி நூற்றாண்டில் தன்னுடைய பழைய, புதிய தொகுப்புகளைப் பதிப்பித்திருக்கலாம். தன்னை நிலைநிறுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் நவகவிதை வரிசையை வெளியிட்டார்.

கல்யாணஜி என்ற பெயருக்கு மீராதான் முகவரி தந்தார். அவர் வெளியிட்ட 'புலரி' தொகுப்பில் என் கவிதையின் நாட்கள் துவங்கின.

வெட்டும்புலித் தீப்பெட்டிகளும் ஏர்உழவன் தீப்பெட்டிகளும்போல அன்னம் வெளியிட்ட நவகவிதை வரிசை எல்லோருக்கும் கிடைத்தன. ரொட்டிமட்டுமல்ல, கவிதையும் எல்லோர்க்கும் கிடைக்க வேண்டும் அல்லவா.

பெங்குவின், பெலிகள் வெளி

கல்யாணஜி

சா. கந்தசாமி 'அவன் ஆனது' எழுதினார்.

யீடுகள் போலத்தான் அன்னமும் அகரமும்.

சென்னையில் க்ரியாவும் வாசகர்வட்டமும் செய்ததை, சிவகங்கையிலிருந்து அவரால் செய்ய முடிந்தது. பங்குகள் மூலம் மூலதனப்பெருக்கம், மதுரையில் விற்பனைமையம் என்று ஒருபக்கம் நிறுவனரீதியான முன் முயற்சிகள். இன்னொருபக்கம் வாசகனுக்கு மிகநெருக்கமாக, அவன் எட்டி எடுக்கிற தூரத்தில் தரமான புதிய படைப்புகளைக் கொண்டு செல்கிற தீவிரமான அடிப்படை நோக்கம். இதுவரை அன்னமும் அகரமும் வெளியிட்டிருக்கிற புத்தகங்களின் பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரிக்க முடியுமெனில், கடந்த கால் நூற்றாண்டில் மீரா என்கிற ஓர் - ஆளின் - இயக்கத்தின் அழுத்தமான சுவடுகளை ஆவணப்படுத்துவதாக அது இருக்கும்.

கிராவின மணிவிழா, மதுரை காலேஜ், ஹவுஸ் மாடியில். நான் நிலக்கோட்டையிலிருந்து வருகிறேன்.

'கடைசியாகத் தெரிந்த நபர்' என்கிற என்னுடைய சிறுகதை அப்போதுதான் வெளியாகியிருந்தது. தேவதச்சன் அதுபற்றி என்னிடம் பேசுகிறார். நானே கூச்சப்படுகிறவன். என்னைவிட அதிகக் கூச்சத்துடன் பெ. அய்யனார் அறிமுகம் செய்து கொள்கிறார்.

யாரோ கையெழுத்துப் போட்டுத்தரச் சொல்கிறார்கள் கையெழுத்துக் கேட்பதும் இடுவதும் எல்லாம் எனக்குப் புதியது. ஒருவித தொடர்ந்த தவிப்பில் இருக்கிறேன்.

மீரா அருகில் வருகிறார்.

'புத்தகம் வெளியிடுவதாக இருந்த திரு. காளிமுத்து வரஇயலவில்லை. நீங்கள் தான் புத்தகத்தை வெளியிட்டுப் பேசவேண்டும்! என்கிறார்.

'எனக்குப் பேசத் தெரியாது' என்கிறேன்.

'ஏதாவது நாலுவார்த்தைகள் பேசுங்கள்' என்கிறார்.

வெளியிடுகிறேன். பேசுகிறேன். ஒரு முதல் பேச்சு எப்படி இருக்குமோ அப்படியே இருந்தது அது.

ஆனால் மீரா சொன்னது, 'அருமையாப் பேசினீங்க'. அந்த அருமைதான் மீரா.

மீ. இராசேந்திரன் மீரா ஆனதும் அப்படித் தான் எழுதப்படவேண்டும். அப்துல்ரகுமானோ, பாலாவோ, அபியோ, சிற்பியோ அதைச்செய்ய முடியக்கூடும்.

கிரா. கூடச் செய்யலாம்.

‘கனிவு’ தொகுப்பு மேலட்டையை என்னிடம் காட்டி ஒப்புதல்பெற்ற கையோடு அவர் வெளியூர் புறப்பட வேண்டிய அவசரத்தில் இருந்தார். அவர் உள்ளூரில் இருந்த நாட்கள் வேர் போல வெளியே தெரியாத அளவுக்கே இருந்திருக்கும்.

‘பஸ் ஸ்டாண்டில் கொண்டுவரப்பட்டேன்’ — என் மோட்டார் சைக்கிள் மிஷன் ஆஸ்பத்திரிவளாகத்தில் இருந்தது. என்னுடன் அவரும் வந்தார். அந்தக் கட்டிடக் காவலாளியும் அவர் வளர்க்கிற தாய்ப்பால்சூட மறந்திருக்காத அந்த நாய்க்குட்டியும் எனக்கு நெருக்கம். நான் அந்தக் குட்டியுடன் விளையாடுகிற நேரத்தை, தன்னுடைய மிகுந்த அவசரத்துக்கு மத்தியிலும் அனுமதித்துக் கொண்டே மீரா நின்றார். இப்படி நிறையப் பேரை அனுமதித்துக் கொண்டே காத்திருக்கிற மனம் அவருடையது.

நான் ஓவியன் இல்லைதான். ஆனால் நிறைய ஓவியங்களை நீண்ட காலமாக வரைந்து கொண்டே தானிருக்கிறேன். என் குடும்பத்தினரை, என்னுடன் இருக்கிறவர்களை, எங்களுடைய வங்கிப் பேரேட்டில் ஒட்டப்பட்டிருக்கிற விவசாயக் கடன்காரர்களின் முகங்களை, பத்திரிகைகளில் வெளிவருகிற சில புகைப்படங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து வரைந்து கருப்புக் கோட்டோவியங்கள் நிரம்பியிருக்கிற வெவ்வேறு காகிதங்கள் என்னிடமிருந்தன. அதனுடைய சாயல்கள் அதனதன் மூலமுகங்களின் சாயலை விட்டுச் சற்று விலகி, ஆனால் அதைவிட அதிக உயிருடன், ஜீவனுடன் என்று சொல்லலாமா, இருக்கும், மருது வரைகிறவை மாதிரி. இப்போது புரட்டிப் பார்த்தாலும் யார் முகம் என்று என்னால் மட்டும் உணரமுடியும் சாயல்கள் உடையவை அவை.

மீராவின் முகம் என்னால் ஏற்கனவே வரையப் பட்டது போன்றே ஒவ்வொரு முறையும் தோன்றும். அவரின் சாயல்களில் சன்னமாக பாரதிதாசன் தெரியும். (சால்வை போர்த்திய அந்தச் சின்னவயதுப் புகைப்படத்தைச் சமீபத்தில் பார்க்கும்போது அது உறுதியாயிற்று) மீராவின் ஓவியத்தை நான் அவருடைய குரலாலும் சிரிப்பாலும் வரைந்திருக்கிறேன். அவருடைய வகிடு, நெற்றி, கண்கள், மீசை எல்லாவற்றையும்விட அவருடைய குரலும் சிரிப்பும்தான் என்னைப் பொறுத்தவரை அவரின் சாயல்கள்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், இடதுசாரி இயக்கங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள், மூட்டா, பதிப்பகத் துறை, படைப்பாளிகள், சாகித்ய அகாதமி, தமிழ்

“

திரைப்படத்தில் நாடகத்தில் இன்றுங்கூட தேர்ந்த தமிழ் வளரவில்லை. காக்கா கரைகாணாக் கடல் போன்ற தமிழை விற்க கருதல் ஏன்? கெடுதல் ஏன்? களங்கம் ஏன் ஏன்?

தரையலக, வானுலகச் செய்தி யாவும் தவறாமல் விரைந்தளிக்கும் நாளிதழ்கள் அரைகுறையாய்த் தமிழினிலே எழுதுதல் ஏன்? அன்னத்தின் மேல் அம்பை எறிதல் ஏன்? ஏன்? ”

வளர்ச்சித்துறை இவற்றின், இவர்களின் எந்த வெளிச்சமும் மீராவின் மீது உரிய நேரத்தில் உரிய அளவில் விழவில்லை.

பள்ளிக்கூடப் புகைப்படங்களில் இன்னொரு முன்வரிசை முகத்தில் மறைந்துதொகிற முகம் போலவே, கடைசிவரை அவருடைய முகம் இருந்திருக்கிறது.

இப்போது, மரணத்தின் வெளிச்சத்தில் அவர் முகம் துலங்குகிறது. மலர் மாலைகளுக்கும் மலர் வளையங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை இந்த முறையும் நாம் உணரவில்லை.

கதிர் கையெழுத்தும் மீரா கையெழுத்தும் கிட்டத்தட்ட ஒன்று போல. அப்பா மாதிரியே கதிருக்கும் எது நல்ல எழுத்து, எது வெளியிடப்பட வேண்டியது என்றெல்லாம் தெரியும்.

கதிரின் கல்யாணத்திலும் மீரா ஏதாவது என்னைப் பேசச் சொல்லி—விடுவாரோ என்று பயந்தேன். பேசச் சொல்லிவிட்டால் என்ன பேசுவது என்று யோசிக்கக் கூட ஆரம்பித்துவிட்டேன். நல்ல வேளை என்னைப் பேசச் சொல்லவில்லை.

‘நடுகை’ தொகுப்பை வெளியிட்டதற்கான ‘ராயல்டி’ தொகையை அனுப்பிவைத்துவிட்டு, கதிர் சமீபத்தில் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதற்குப் பதில் எழுதி அனுப்பிய சில தினங்களுக்குள் மீரா மறைந்து விட்டார்.

இன்னும் கதிருக்கு ‘துக்கம் கேட்டு’ நான் கடிதம் எழுதவில்லை. இனிமேல் கதிர்தான் எனக்கு மீரா.

பொங்கல் வரும்போதெல்லாம் எனக்கு மீராவின் நினைவும் வரும். காரணம் கல்வெட்டுப் போல மனதில் பதிந்துவிட்ட அவரது கவிதை.

தமிழுணர்வினால் உந்தப்பட்டு என் பள்ளி இறுதி நாட்களில் இந்திஎதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியில் என்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்ட நான், திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் வழக்கத்தை மேற் கொண்டிருந்தேன். 1969 'காஞ்சி' பொங்கல்மலரில் அண்ணா ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதுதான் அண்ணா எழுதிய கடைசிக் கடிதம் என்று நினைவு. அதில் அவர் ஒரு கவிதையை மேற்கோள் காட்டியிருந்தார்:

தைத்திங்கள் வருகின்ற பொங்கல் நாளில்
தங்கத்தைச் சமக்கின்ற மகளிர் ஆக்கும்
நெய்ப் பொங்கல் சுவைத்து உண்டு மகிழ்வார்
செல்வார்; என்றென்றும் எங்கள்
கைப்பட்டுவாய்பட்டதுண்டோ பொங்கல்?
கண் மட்டும் ஓயாமல் பொங்கும் பொங்கும்.
தெய்வங்கள் திருநாட்கள் எங்கு இல்லை.
தெருவோரச் சாக்கடையில் வருமா தெப்பம்?

என்ற கவிதையை வியந்து பாராட்டி, இந்தக் கவிதையை எழுதிய தம்பி மீ. ராசேந்திரன்... என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அந்த மீராசேந்திரன் மீரா. அப்படித்தான் எனக்கு மீரா அறிமுகம். சில ஆண்டுகள் கழித்து, மீராவின் கனவுகள் + கற்பனைகள் வெளிவந்தது. அது என் கல்லூரிக் காலம். கல்வியோடு கவிதையும் பயின்ற காலம். நான் கல்லூரி முதலாண்டில் இருக்கும்போதே என்னுடைய கவிதை 'எழுத்து' வில் வெளிவந்திருந்ததால், எங்கள் மருத்துவக் கல்லூரியில் இலக்கிய வாசம் உள்ள சில நண்பர்களுக்கு என் பெயர் அறிமுகமாகி இருந்தது. ஆனால் அந்த இலக்கிய நண்பர்கள் எல்லாம் மரபுக் கவிதையின் மீது மாளாத காதல் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது கல்லூரி வளாகத்தைக் கலக்கிக்கொண்டிருந்த கவிஞர் ஐ. அருணகீதாயன், தமிழறிஞர் ஐயம் பெருமாள் அவர்களது மகன். ஆதலால் தமிழ்மரபு அவரது இரத்தத்தில் கலந்த ஒன்றாக இருந்தது. இன்னொரு நண்பரான கவிஞர் அன்பழகன், பெருஞ்சித்திரனாரது இலக்கிய இதழ் தென்மொழியின்மீது ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டவர். அதனால் தனித்தமிழ் ஆர்வலர். கணையாழி, தீபம் படிக்கும் நண்பர், இராமகம்பர் மணியன் இடதுசாரி. இடதுசாரிகள் அப்போது புதுக்கவிதையை 'மேலை நாட்டுப் பனிக்காற்றால் பிடித்த (ஐல) தோஷம்' என்றெல்லாம் வெளுத்து வாங்கிக்கொண்டிருந்தனர். கல்லூரியில் கண்ணதாசன் மீது காதல் கொண்டவர்களும் உண்டு. ஆனால் அவரும் அப்போது புதுக்கவிதைக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கவில்லை. வகுப்பறையில் கடைசி பெஞ்சில் உட்கார்ந்து களத்தனமாக வெண்பா எழுதிக் களித்த நேரம்போக புதுக்கவிதையைப்பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருப்போம். சமயத்தில் எல்லோருமாகச்சேர்ந்து எனக்கு 'டின்' கட்டுவார்கள். அந்த நேரத்தில்தான் மீராவின்

மாலன்

கனவுகள் வந்தது. அது என் தரப்புக்கு வலு சேர்த்தது. நாடறிந்த மரபுக்கவிஞர் ஒருவர் புதுக்கவிதை எழுத வந்தது குறித்து எனக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி. என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டேன். இரு தினங்களில் இள நீல 'இன்லாண்ட்' உறையில், கருப்புமசியில் அலை அலையாகப் புரண்ட அழகான கையெழுத்தில் பதில் வந்தது.

பின்னால் எத்தனையோ கடிதங்கள். என் சிறுகதைகளைத் தொகுப்பாகக் கொண்டுவர விருப்பம் தெரிவித்து எழுதிய கடிதம் அவற்றில் ஒன்று. அவரே விரும்பிக் கொண்டுவந்த தொகுப்பு என்பதாலோ என்னவோ மிகத்தரமாக, மிகஅழகாக அந்தத் தொகுப்பைக் கொண்டு வந்தார். அதற்காக வெளிநாட்டிலிருந்து காசுதம் தருவித்து அச்சிட்டார். மகன் பெற்ற குழந்தைக்கு, தன் கழுத்திலிருந்த தங்கச் சங்கிலியைக் கழட்டிமாட்டும் பாட்டளின் வாஞ்சை அந்தத் தொகுப்பிற்கு வாய்த்தது.

அன்னம் விடு தூது என்ற இடை நிலை இதழைத் துவக்கியபோது கவிஞர் இந்நிரனுடன் வீட்டிற்கு வந்து வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். பேருந்தில் ஏற்றிவிடப்போய் அங்கு நின்று வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் பேச்சில் அதிகம் வம்பு இருக்காது. யாரையும் அவர் இகழ்ச்சியாகப் பேசி நான் கேட்டதில்லை. 'அது அவர் கருத்து, விடுங்க' என்கிற மாதிரியான ஒரு ஜனநாயக அணுகுமுறை அவரிடம் இருந்தது.

அந்த அணுகுமுறையை அவரது கட்டுரைகளில் காணலாம். தீபம் இதழில், எங்கே போகிறது புதுக்கவிதை என்ற தலைப்பில் நா.பா ஒரு விவாதக் தொடரை வெளியிட்டார். மீராதான் முதல் கட்டுரையை எழுதியதாக ரூபகம். அந்தக் கட்டுரை வெளியான காலத்தில் புதுக்கவிதை தமிழ் மண்ணில் வேர் பிடித்து விட்டது. இடதுசாரிகள், பண்டிதர்கள், கவியரங்கப் பாவலர்கள் எல்லோரும் (ஒருவழியாய்) புதுக்கவிதையை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்ட நேரம். அந்தக்கட்டுரையில் அதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சிக்கு ஆக்க பூர்வமான யோசனைகளை முன் வைத்தார் மீரா. (கவிதைக்கு எதுகை இல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. மோனை முக்கியம் என்று எழுதியதாக நினைவு)

அவரைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்தது ஒரு குதூகலமான சூழ்நிலையில். ஒரு விநாயக சதுர்த்தி நாளன்று கவிக்கோவுடன் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். கொழுக்கட்டைகள் தந்து உபசரித்தார் என் மனைவி. "உங்க வீட்டிற்கு வரும்போது கொழுக்கட்டை கிடைக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டதான் வந்தேன்" என்றார் கவிக்கோ. "அவருக்கு டயாபடீஸ். கேட்டாலும் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லத்தான் நானும் கூட வந்தேன்" என்றார் மீரா. அறை முழுக்க சிரிப்பு.

அதை நினைத்தால் இப்போது மனம் கனத்துப் போகிறது.

மீரா

பாட்டளின் வாஞ்சையோடு ஒரு பதிப்பாளர்

முக்கியமானவர்

நான் பணியாற்றிய துறைச் சங்கப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு சிறைக்குப் போய் அதன் காரணமாக இடைநீக்கம் செய்யப்பட்டுப் பல மாதங்ககளாய்த் தெருவில் திரிந்த காலம். மானா மதுரை வைகையாற்றங்கரை ஓரத்தில் ஒருநாள் மாலை இந்தோ சோவியத் கலாச்சாரக் கழகத்தின் சார்பில் கவியரங்கம். கவிஞர்மீரா கவியரங்கத் தலைவர். பலர் அதில் கவிதைகள் பாடினார்கள். அவர்களில் நானும் ஒருவன்.

கட்டுரைக்கு வரா.போல் கவிதைக்கு மீராவே என்று தலைமையை அழைத்தபோது அவர் கவனம் முழுவதையும் என் பக்கமாய்த் திருப்பிக் கவிதை கேட்டார். அது முடிந்துவந்து எப்போதும் போல் பரமக்குடியில் வீட்டுத்தண்ணையிலேயே பசியும் கவலையுமாய்க் கிடந்தேன். ஒருவாரங் கழித்து அஞ்சலில் ஓர் அட்டை வந்தது. மீரா எழுதியிருந்தார். நீங்கள் நோட்டுப்புத்தகத்தில் எழுதி வைத்திருக்கும் கவிதைகளையெல்லாம் எடுத்து வாருங்கள். புத்தகமாய்ப் போடலாம். வருமுன் வருகிற தேதி நேரம் குறித்துக் கடிதம் எழுதவும் என்றிருந்தது.

இதுவரை எனக்கு வந்த கடிதங்களில் அதுவே முக்கிய கடிதம். ஒரு ஞாயின்று முன்மாலை நேரத்தில் நான் கவிதைகளோடு, அவரைச் சந்திக்கும் வரை எனக்கிருந்த தயக்கமும் பயமும் மிகவும் அதிக அளவிலிருந்தன. காரணம் அந்தக் கவிதைகள் மார்க்சிய வாதத்தைப் பட்டவர்த்தனமாக வெளிப்படுத்தியவை. அவர் திராவிட இயக்கத்தின் கவிஞராக அறியப்பட்டவர். தவிரவும் கல்லூரியில் பேராசிரியராகவும் ஓர் அரசு ஊழியருக்குண்டான நன்னடத்தை விதிகளுக்குக்குக் கட்டுப்படுகிறவராகவும் உள்ள ஒருவர் இந்தக் கவிதைகளை ஏற்று வெளியிடுவதை மறுக்கலாம் என்று எதிர்பார்த்தேன். இந்த விவர தங்கள், ஆலோசனைகள் எல்லாம் முடிந்து கவிதைகள் அச்சுக்குப்போக ஒன்றிரண்டு மாதங்கள் ஆகலாம் என்றும் எதிர்பார்த்தேன்.

ஆனால் வெயில் மறையுமுன்பே அத்தனை கவிதைகளையும் என் முன்னாலேயே படித்துச் சிலவற்றை மட்டும் என் இசைவோடு எடுத்துவிட்டு அப்படியே அன்றே அச்சுக்குக் கொடுத்துவிட்டார். 'கிழிசல்கள்' என்று நான் வைத்த தலைப்பை சிலாகித்துத் தன்னை எனக்குச் சமமாக்கிச் சொன்னது சாதாரண வாக்கியமன்று. "நீங்கள் கிழிக்க நான் தைக்க" (ஊசிகள் — அவரது கவிதைத் தொகுப்பு)

'அன்னம் விடுதலு' பத்திரிகையில் சுதந்திரமாக எழுத எனக்கு இடமளித்தார். 'சீவன்' என்கிற கதையை எழுதி அந்தப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். சில நாட்களில் மீராவிடமிருந்து ஒரு அஞ்சல்அட்டை வந்தது. "சீவன் கதையைப் படித்த கையோடு இதை எழுதுகிறேன். பெரியார் இல்லை. இருந்தால் அச்சிட்டு அவரிடம் முதற் பிரதியைக் கொடுத்திருப்பேன்."

அவர் பரிஷிபிக்க ஒரு பதிப்பாளர். உயர்ந்த கவிஞர்.. சிறந்த பண்பாளர் என்கிற தகுதிகளையெல்லாம்விட மேன்மையான இரண்டு உண்டு அவரிடம். ஒன்று அவருடைய தேர்ந்த இரசனை; இரண்டு அவரோடு நெருங்கியவர்களிடம் அவருக்கு நந்த பாசம்.

'சீவன்' கதை உள்ளிட்ட 'பூவுக்குக் கீழே' என்ற என்பி கதைத் தொகுப்பு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பாடநூலாக்கப்பட்டது. தேர்ந்தெடுத்த குழுத்தலைவர் மீரா. கேள்விப்பட்டதும் நான் அவரைச் சந்தித்து இந்தக்கதையால் பிரச்சினை வருமே என்றும் கல்லூரி மாணவனால் அதைத் தாங்கமுடியுமா என்றும் கேட்டேன். அவர் பதிலாகச் சொன்னது முக்கியம். "அவனுக்கு வேண்டிய கல்வி இப்படி எப்போதாவதுதான் கிடைக்கிறது. உங்க வேலையைப் பாருங்க போங்க."

88ல் அரசு ஊழியர்களும் ஆசிரியர்களும் நீண்ட போராட்டம் நடத்தினார்கள். சிவகங்கையில் நடந்த மறியலில் மீரா கைதாகி வேலூர் சிறைக்கனுப்பப்பட்டார். ஒரு நாள் இரவு. எட்டு மணிக்கு சிறை விதிகளை மீறி அவரைச் சந்திக்க நான் கம்பிகளுக்கு இந்தப் பக்கமாக நின்றேன். வார்டர் வார்டு வார்டாகச் சத்தம் கொடுப்பது —காதில்—விழுந்தது. மீ. ராஜேந்திரன் மீ. ராஜேந்திரன்... பல்லாயிரம் பேரோடு தன்னை ஓர் ஆளாக்கிக் கொண்ட அந்த மாகவிஞன் பதினைந்து நாள் வெள்ளை தாடி மீசையோடு களைத்துப்போய் நின்றதை என்றும் மறக்க முடியாது.

அவருடைய இறுதி நிகழ்ச்சிகளில் ஏராளமான கவிஞர்களோடும் எழுத்தாளர்களோடும் நானும் கலந்துகொண்டேன். அங்கே சிற்பி பேசிய ஒரு வாக்கியம்முக்கியம். "மீராயுகம்" இன்றுடன் முடிகிறது."

அதில் நான் சொன்ன பலவற்றில் முக்கியம் இது. "பலருடைய முகவரியை எழுதித் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொடுத்தவர் மீரா" அது யாருக்குப் பொருந்துமோ இல்லையோ எனக்குப் பொருந்தும்.

சுந்தர் வன்

யமனிடமும் ஒரு பிரதி

ஒட்டுப்புல் பஞ்சு

இன்பக் கவிதை எனப்படுவது
துன்ப வேதனைகளை
மொழிபெயர்த்துப் போடுவது
நீங்கள்தானே செய்துகாட்டினீர்கள்.

மேலெல்லாம் வலித்தாலும்
நாளெல்லாம் உழைத்துவிட்டு
உறங்கப் போவதென்பதை
நீங்கள்தானே சொல்லித் தந்தீர்கள்.

ஆயிரம் பேரோடு பழகினாலும்
அன்பான இதயங்களை
அடையாளங்கண்டு
அடைகாப்பதெப்படி -
நடத்திக் காட்டியவர் நீங்கள் தான்.

கொஞ்சமாய்ப் பழகினாலும்
நீண்டநாள் நீடிக்க வேண்டுமென
நட்பிற்கு நல்ல
இலக்கணம் எழுதியவர் நீங்களல்லவா?

எவ்வளவு பழகினாலும்
புளிக்காத பால்
உங்களிடம் தானே
இருந்தது.

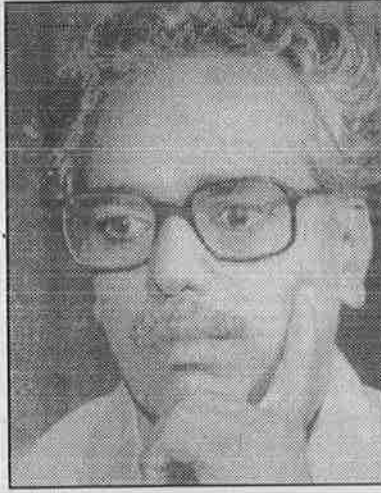
ஊர் ஊராய்ச் சுற்றி வந்தீர்கள்
உலகச் சொற்களை ஊருக்குத் தந்தீர்கள்
வராத பிரதிகளை வரவழைத்தீர்கள்
யமனிடமும் ஒரு பிரதி கேட்டு
அச்சாக்க மறந்து விட்டீர்களே
அதனால் அழுகை எங்களுக்குத்தானே.

தனியாய்... தனித்தனியாய்
தன்னந்தனியாய் - என்றே
காவியம் எழுதக் கனவு கண்டீர்கள்
தனியாகத்தான் தவிக்கிறேன் - நீங்கள்
எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்கிறீர்கள்.

வார்த்தைகள்
சாவதில்லை
அண்ணே
பஞ்சுக்குள்ளும்
மறதி என்பதில்லை.

□

நேரம் பின்னிரவைக் கடந்து விட்டிருந்தது. இருபத்தினாலுமணி நேரமும் விழித்திருக்கும் மும்பையிலிருந்து சிவகங்கைக்கு வந்து சிலநாள் கள்தான் ஆகியிருந்தது. ஊர் அடங்கி நீண்டநேரம் ஆகிவிட்டது அப்போது தான் அந்தப் பறவை மிகவும் சோகமான குரலை எழுப்பத் தொடங்கியது. முழுக்க முழுக்க நகரத்தைச் சேர்ந்த வளான நான் அத்தகைய சோகமயமான பறவையின் குரலைக்

அவர் சிறந்த வாசகர். பேராசிரியத் தன்மையற்ற பேராசிரியர். நினைத்த எண்ணங்களைச் செயலாக மாற்றும் செயல் திறம் மிக்கவர். திறமை எங்கிருந் தாலும் அதை வளர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பதில் அவருக்குத் தீராதாகம் இருந்தது. சாதாரண உரையாடல்களில் ஏதேனும் சொல்ல நேர்ந்தாலும் கூட அதையும் உடனடியாகச் செயலாக மாற்றிக் காட்டும் வித்தை தெரியும் அவருக்கு.

கறைகளைக் கருப்பையில் தாங்கியவர்

கேட்டதில்லை. தொடர்ந்து கூவிக் கொண்டிருந்த அந்தக் குரலுக்குச் சொந்தக்காரப் பறவை எது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த இரவு எனக்குத் தூக்கமில்லை.

மறுநாள் காலையில் 6.30 மணி அளவில் தூக்கமில்லை. அவரது இல்லத்தில் சந்தித்தேன். பறவையைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவர் சிரித்தார். "ரொம்ப சிக்கிரமா சோகம் உங்களைப்பற்றிக் கொள்கிறது" என்று சொன்னார்.

கவிஞர் மீரா எங்களை விட்டுப் பிரிந்துவிட்ட அந்த இரவும் அப்படித்தான். சிவகங்கைப் பறவையின் சோகமான குரல். ஞாபக அடுக்குகளிலிருந்து மீராவின் கண்கள். மிரண்டு விழிப்பது போன்ற தோரணையில் கழலும் அவரது கண்கள். நட்பு என்பதற்கு உலகில் எதைக் காட்டிலும் ஓர் உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுக்கும் மனசு மீராவினுடையது.

கவிஞர் சிற்பியின் 'மௌன மயக்கங்கள்' நூலுக்கு முன்னுரை எழுதி இருந்தார் மீரா. அன்றாட வாடிக்கையாகிப்போன எனது காலைநேரச் சந்திப்பில், இரவு எழுதிவைத்த முன்னுரையை எனக்குப் படித்துக் காண்பித்தார்.

"சிற்பியிடம் நான் தோற்றுவிட்டேன். நான் இன்னொரு ரவுண்டு ஆடவேண்டும்" என்று அவர் எழுதியிருந்தார்.

தனது நண்பரின் கவித்துவத்தை ரசித்த ஒரு கவிஞரான மீரா தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டு தனது நண்பரைப் பாராட்டும் அந்தத் தன்மை என்னைக் கவர்ந்தது. ஆனாலும் நான் சொன்னேன். "நீங்கள் தோற்றதாக சொல்லித்தான் சிற்பியைப் பாராட்ட வேண்டியதில்லை. அந்தப் பகுதியை எடுத்து விடலாம்" என்று சொன்னேன். ஆனால் மௌன மயக்கங்கள் நூலில் அந்த முன்னுரை அப்படியே இடம் பெற்றது. இதுதான் மீரா.

மீரா வெறும் கவிஞர் மட்டுமன்று.

இந்திரன்

சிஷ்யனைக் கேலி செய்யலாமா? என்று எழுதியிருந்தார். வெங்கட்சாமிநாதன்,

தான் 'ஞானரதம்' இதழில் 'கலை, வாழ்க்கை, அனுபவம், வெளிப்பாடு' என்று எழுதிவந்த கட்டுரைகளையும் பிறவற்றையும் ஒரு தொகுப்பு நூலாகக் கொண்டுவர விரும்பியபோது மீரா உடனுக்குடன் அதைத் திறந்த மனதுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் அதை நூலாக வடிவம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போது, வெங்கட்சாமி நாதன் உங்கள் கவிதைகளை மிகக் காட்டமாக விமர்சனம் செய்தவராயிற்றே. அவரது புத்தகத்தை நீங்கள் ஏன் வெளியிட வேண்டும்? என்று அவரைப் பல நண்பர்கள் கேள்வி கேட்டனர். அதற்கு மீராவினுடைய ஒரே பதில், இந்தக் கட்டுரைகள் நல்ல கட்டுரைகள் என்பதுதான். தன்னை விமர்சனம் செய்பவர்களைக் கூட, மன்னித்து ஏற்கும் மனநிலை மீராவின் தனிச்சொத்து.

நல்ல கருத்துகள் எங்கிருந்தாலும் அது நூல் வடிவம் பெற வேண்டும் என்று இயங்கியவர் அவர்.

நான் மும்பையிலிருந்து சிவகங்கை வந்த பிறகு பேச்சின் இடையிடையே அடிக்கடி ஆப்பிரிக்க இலக்கிய மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டிப் பேசுவதைக் கவனித்துவிட்டு எனது 'அறைக்குள் வந்து ஆப்பிரிக்க வானம்' நூலை வெளியிட தனியான கவனம் எடுத்துக்கொண்டார். நான் வங்கிப் பணிகளை முடித்துவிட்டு மீராவோடு இரவு 10 வரை இருந்துவிட்டுதான் வீட்டிற்குச் செல்வேன். அப்போது எனது மகன்கள் நான் ஏன் எப்போதும் தாமதமாக வீட்டிற்கு வருகிறேன் என்று கேட்பதாக அவரிடம் ஒருமுறை குறிப்பிட்டேன். இதை மனதிலேயே வைத்திருந்த அவர் எனது அறைக்குள் வந்து ஆப்பிரிக்கவானம் நூலை முடித்து பைண்டிங் முடித்தவுடன் ஈரப்பதம் காயாத ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்து, உங்கள் வீட்டில் கொண்டுசென்று இந்தப் புத்தகத்தைக் காண்பித்து இதனால்தான் நான் தினமும் தாமதமாக வீட்டிற்கு வந்தேன் என்று சொல்லுங்கள்" என்று சொன்ன போது அவரது அக்கறையைக் கண்டு வியந்தேன்.

மீரா இலக்கியம் என்று மட்டுமில்லாமல் திரைப்படம் ஓவியம் பேரன்ற கலைத்துறை வளர்ச்சியிலும் தனி அக்கறை கொண்டிருந்தது பலருக்குத் தெரியாது. சிவகங்கை மன்னர் கல்லூரி வளாகத்தில் மிகப்பெரிய திரைக்கலைப்பட்டறை ஒன்றை மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து நடத்தினார். திரைப்படம் ஒரு கலை வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகக் கருதிய உன்னதமான திரையுலகமேதைகளின் படைப்புகள் அங்கு திரையிடப்பட்டன. கி. ராஜநாராயணன் போன்ற பல்வேறு படைப்பிலக்கியவாதிகள் அப்பட்டறைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

மீரா தனது பதிப்புக்காக நூல்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது மிக சுவாரசியமாக இருக்கும். ஒருமுறை அன்னம் பதிப்பக வெளியீடுகள் அதிக விலையாக உள்ளன. ஒரு கல்லூரி மாணவனோ, வேலையில்லாதவரோ வாங்கிப் படிக்கக் கூடியதாக இல்லை என்று ஒருமுறை சொன்னேன். மறுநாள் இரவு நாங்கள் இருவரும் உலாவப் போனபோது

அவர் சொன்னார், பாரதி நூற்றாண்டு நினைவாக 'நவகவிதை வரிசை' என்ற கவிதைத் தொகுப்புகளைக் கொண்டு வரப்போகிறேன் என்று சொன்னார். புத்தகத்தின் விலை ரூ. 4/- தான் என்று அப்போதே எனக்கு அறிவித்தார். அதை வடிவமைக்கும் பணியையும் எனக்குக்கொடுத்தார். பெங்குவின் வெளியீடான பாக்கெட் அளவிலான ஒரு வடிவில் அதைச் செய்து ஒவ்வொரு தொகுப்பின் முதற் பக்கத்தில் பாரதியின் ஒரு வசனப்பகுதியைப் போடலாம் என்று சொன்னேன். இதற்காக கையெழுத்துப்பிரதிகளைப் படித்துப் பார்த்து அதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வேலையையும் நான் செய்தேன். அப்போது மீரா தேர்ந்தெடுப்புக்காகச் சொன்ன கருத்துகள் என்னால் மறக்க முடியாதவை. இதுவரைக் கவிதைத்தொகுதி வெளியிடாதவர்களின் நூல்களைத் தான் நாம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சொன்னார். விக்கிரமாதியன், வண்ணநிலவன், கல்யாணஜி, நா. விச்வநாதன், கோ. ராசாராம் என்று பலரது தொகுதிகளை வெளியிட்டார். எனது முதல் புதுக் கவிதைத் தொகுதியும் கூட நவகவிதை வரிசையில் தான் வெளியிடப்பட்டது.

விக்கிரமாதியன் வேலை தேடிக்கொண்டு இருக்கிறார். சரியாக செட்டில் ஆகவில்லை. எனவே அவரது கவிதைத்தொகுதியைப் போட்டால் அவருக்கு மன ஆறுதலாக இருக்கும் என்று சொல்லியே விக்கிரமாதியன் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். இதனால்தான் எல்லாத் தொகுதிகளுக்கும் பின் அட்டைக் குறிப்புகள் எழுதிய நான், "வேலை தேடுவதையே வேலையாகக் கொண்டிருக்கும் விக்கிரமாதியன்" என்று தொடங்கியிருந்தேன். இப்படி மிகவும் மனிதநேயத்துடன் அவர் புத்தக வெளியீட்டில் ஈடுபட்டார். ஒருவர் தன் மனைவியைப் பறிக்கொடுத்த துக்கத்தில் இருக்கிறார். எனவே அவரது புத்தகத்தை வெளியிட்டால் கொஞ்சம் மனமாற்றம் ஏற்படும் என்று மீரா என்னிடம் சொல்லும்போதெல்லாம் அவர் நண்பர்களுக்கு கொடுத்த மரியாதையையும் பாசத்தையும் கண்டு நான் வியந்து போயிருக்கிறேன்.

கவிக்கோ அப்துல்ரகுமானின் கவிதைகள் மீது மீரா கொண்டிருந்த மரியாதை கொஞ்சநஞ்சமல்ல. அன்னம் விடும் தூது சிறுபத்திரிகை என்று பெற்ற வெற்றியை அடுத்து பெரிய அளவில் வண்ண அட்டையுடன் வெளியிட முனைந்தபோது நாங்கள் அனைவரும் சந்தித்தால் அந்த இதழுக்கு தன் பெயரை ஆசிரியர் என்று போட்டுக் கொள்ளாமல் கவிக்கோவைத்தான் ஆசிரியராக வேண்டினார். மீரா ஓர் இயக்கம் என்று சொன்னால் அதற்கு அவருக்குக் கிடைத்த மிகச்சிறந்த இலக்கிய நண்பர்களும் ஒரு காரணம்.

பொள்ளாச்சியில் சிற்பி, ஈரோடு தமிழன்பன், வாணியம்பாடியில் அப்துல்ரகுமான், சேலம் தமிழ்நாடன், சென்னையில் காமராசன், மதுரையில் மு.மேத்தா, மேலூரில் அபி என்று தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த கவிஞர்கள் எந்தவித போட்டி பொறாமை இன்றி, சககவிஞர்கள் மேலிருந்த அன்போடு இணைந்து ஓர் இலக்கிய இயக்கமாக ஒரு

காலகட்டத்தில் இயங்கி இருக்கிறார்கள். இன்றைய இளைய தலைமுறைக்கவிஞர்கள் தன்னைத் தவிர வேறு யாருமே கவிஞர்கள் இல்லை என்று நினைக்கிற வேதனையை நினைக்கிறபோது வேதனை மிஞ்சுகிறது.

தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் மட்டுமல்லாது, ஈழத்து விமர்சகர் ருஃமான், காவலூர் செகநாதனின் சிறுகதைகள் என்று பலரது எழுத்துகளை வெளியிட்டார்.

சிவகங்கை, கவிஞர்மீராவினால் இலக்கிய வாதிகளின் மெக்காவாகத் திகழ்ந்தது. பலரது கறைகளைத் தனது கருப்பையிலே தாங்கினார் கவிஞர் மீரா. தமிழ்க்கவிதையுலகில் மரபுக்கவிதையின் மண்பார்த்து, புதுக்கவிதையின் வானம் பார்த்தவர் மீரா. ஆனாலும் சககவிஞர்களை, சக எழுத்தாளர்களை அன்புடன் நேசிக்கும் சித்துவித்தை கற்றிருந்தார் அவர்.

மரணம் குறித்து பலமுறை பல சந்தர்ப்பங்களில் நானும் மீராவும் பேசியிருக்கிறோம். 'மரணம் ஒரு கதிர்அரிவாள் போன்றது அன்று. அது ஒரு புல்வெட்டும் கத்தி போன்றது' என்று எழுதி இருப்பார் பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் கில்லர் பெல்லாக். பயிர் முற்றிப் பால்பிடிக்கும்வரை கதிர் அரிவாளுக்குக் காத்திருக்கத் தெரியும். புல்வெட்டும் கத்திக்கு எது பூ, எதுபுல் என்று பேதம்பார்க்கத் தெரியாது. மரணம் புல்வெட்டும் கத்தி. அது மீராவை நம்மிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது.

மனிதர்கள் சாகிறபோது அவர்களுக்குள் உலகங்கள் சாகின்றன என்று சொல்வார்கள். கவிஞர் மீரா மறைந்தபோது எனக்குள் பல இலக்கிய உலகங்கள் இறந்து போய்விட்டன.

2002
ஆண்டு
00
03

நினைவுகள்

மீரா

புதுக்கவிதையின் முன்னோடி

63, மறைவு: செப்டம்பர் 1

நன்றி: இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

அந்தப் பாதையிலே வளர்ந்த வசீகரமான கனவுகளையும் கற்பனைகளையும் விட்டுச் செல்கிறேன்.

அப்துல் ரகுமான், மு. மேத்தா, நா. காம ராசன், இன்குவாப் என்று மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியிலிருந்து கிளம்பிய கவிஞர்களின் ஊர்வலத்தைத் துவங்கி வைத்தவர் மீரா என்று அழைக்கப்படும் மீ. ராஜேந்திரன். எழு

புதுகளின் தொடக்கத்தில் வெளிவந்த அவரது கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள் தொகுப்பை கல்லூரி மாணவர்கள் நங்கள் காதலியை நேசிப்பதுபோல் நேசித்தார்கள். இன்றுவரை தமிழ் பேசும் காதலர்களின் டைபிள் அது. சாகும்வரை கடவுள் மறப்பாளராகவும் சாதி மறப்பாளராகவும் இருந்த மீரா, திராவிடக் கொள்கைகளில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஈடுபாடு காட்டினாரோ அந்த அளவு மார்க்சியத்திலும் ஈடுபாடு காட்டினார். ஆங்கிலத்தில் பென்சுவீன் பதிப்பகம் இருப்பதுபோல தமிழிலும் ஒரு பதிப்பகத்தை உருவாக்க விரும்பி அண்மை பதிப்பகத்தை ஏற்படுத்தி பல நல்ல கவிஞர்களை தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார். மீரா வெறும் கவிஞர் மட்டுமல்ல; அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் குரலும்கூட.

இல்லாது இருத்தல்

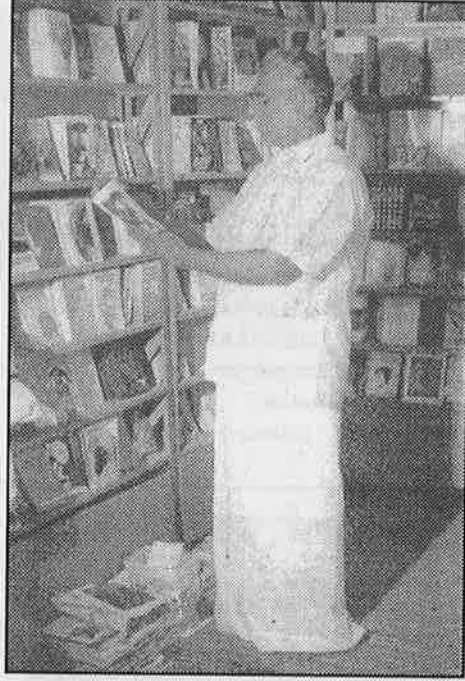
கலாப்ரியா

மனிதன்
நினைவுகளாக
நிலைத்து நிற்கும்
நேரம் வரும்
புத்தகங்கள்
வாசிக்கப்படாத
நண்பர்கள் வராத
நேரம் வரும்
அப்போது
இறப்புக்குப் பின்னான
இருப்பு
உலகை நடத்தும்
காலம்
அகாலத்தில் இணையும்

நாம் இல்லாது
இருப்பதை
வரித்துக் கொள்வோம்

□

நகுலன்

மீரா இல்லை. முன்னரே ஏற்படுத்தப்பட்ட, திட்டமிட்ட கால அமைதி ஒன்றில் அவர் கருக்கொண்டிருக்கிறார். எழுதிச் செல்லும் விதியின் கை அவரது எழுத்தைச் சற்று நிறுத்தி வைத்திருக்கிறது

1999 வாக்கில் அவர் 'உடல் நலமில்லாது இருந்தபோது ஒரு கடிதம் வந்தது. "அன்னம் (பி) லிட்டின் பங்குதாரர்களுக்குப் பங்குப் பணத்தைத் திரும்பிக் கொடுக்கவேண்டும், எனக்கு எப்போது என்ன நடக்குமென்று தெரியாது" என்று பலரிடம் என் புதிய முகவரியை விசாரித்துப் பின்னர் எனக்கு எழுதுவதாக எழுதியிருந்தார். அந்தக் கடிதம் எனக்கு கண்டிப்பாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற கவலை அதில் தொனித்தது. உடனேயே தொலைபேசியில் பேசினேன். உங்களுக்கு ஒன்றும் ஆகாது நாங்க ளெல்லாம் இருக்கிறோம். பணத்தைத் திருப்பித் தருவது பற்றிய கவலையை விடுங்கள். உடலைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்றபோது தேங்கிக் கிடக்கிற அன்னம் வெளியீடுகளைப் பற்றித்தான் வெகுவாகக் கவலைப்பட்டார். என் பங்குப் பத்திரங் களை அனுப்பி உங்கள் விருப்பம் போலச் செய்யவா? எனினும் இதன் மதிப்புக்குப் புத்தகங்களையே அனுப்புங்கள் என்று எழுதியிருந்

தேன். உங்களிடம் அன்னத்தின் புத்தகங்கள் பெரும்பாலும் இருக்குமே என்றார். நூலகத்துக்கு தந்து விடுகிறேன் புத்தகங்களையே அனுப்புங்கள் என்றேன். பத்திரத்தின் முழுமதிப்புக்குப் புத்தகமும், அதேபோல் தொகைக்குப் பணமும் அனுப்பினார். அப்போதும் அவர் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்த நுட்பம் என்னையும் என் மனைவியையும் நெகிழ்ந்து கரைந்து சற்றுநேரம் இருவருமே, இவ்வளவு சிரமங்கள்கிடையிலும் இந்த மனிதர் எவ்வளவு கரிசனமாகவும் பொறுப்பாகவும் நூல்களைத் தேர்த்து அனுப்பியிருக்கிறார் என்று ஒரே மாதிரியான வார்த்தைகளில் இருவரும் ஒரே நேரத்தில் பேசி அந்த மௌனச் சூழலிருந்து மெள்ள வெளியேறினோம்.

சிவகங்கை அரண்மனைவளாகத்தில் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை அவரும் அவரது நண்பர்களும் நடத்தினவிதம் இன்னும் கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்கிறது. என்ன முன்னேற்பாடுகள். ஒவ்வொரு வரையும் தனித்தனியே கவனித்துக்கொள்ள அவர் எடுத்துக் கொண்ட பிரயத்தனங்களில் யாராலும் குறை கண்டுபிடிக்கமுடியாது. அந்தப் பிரயத் தனத்தில் அவரின், விழா நடத்தும் சிரமங்கள் எதுவும் வெளிப்படையாகத் தெரியாதபடிக்கு மலர்ச்சியான முகம் வளைய வளைய வந்து ஒவ்வொருவருக்கும் என்ன தேவையென்று கேட்கும், விழா ஏற்பாடுகளில்

நிகழ்ச்சி நிரலில் எந்தக் தடங்கலும் வராதபடிக்கும் அப்பா! என்ன ஒரு Organising Capacity

எதில்தான் அவர் உழைப்பைத் தர தயங்கினார். எதிலும் ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாடு. அவர் பொறுப்பில் விடப்பட்ட ஒம்சக்தி இதழுக்காக. அவர் மேற்கொண்ட உழைப்பு ஒரு விதத்தில் அவர் உடல்நலக் குறைவுக்குக் காரணம் போலாயிற்று. அபியின் மொளனத்தின் நாவுகள் தொடங்கி அவர் பதிப்பித்த நூல்கள் தமிழின் எல்லாத் தரப்பு எழுத்தாளர்களையும்பற்றி இன்னும் பேச வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. 70களில் குட்டியாக ஒல்லியாக தன்னுடைய நூலை கஷ்டப்பட்டு கடன்பட்டு தானே வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த பலரது தொகுதிகளை அவர்தானே நூலகப் பதிப்பாக கனமாக முழுமையாக வெளிக் கொண்டு வந்தார். அவரின் சொந்த அபிப்பிராயங்களோ தத்துவச்சார்போ அவர் தேர்ந்தெடுத்த நாவலாசிரியர்களைச் சற்றும் பாதிக்காத வகையால் எல்லாத் தரப்பினரின் நூல்களையும் பதிப்பித்த சனநாயகப் பண்பு சுட்டுப்போட்டாலும் யாருக்கும் வராது. "நூல் வெளியீட்டில், "சிறந்தவைகளை நாம் தேர்ந்தெடுப்பதில் சிறந்தவைகள் நம்மைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றன" என்று தாகூர் சொன்னது மீராவுக்குத்தான் மிகமிகப் பொருந்தும். "மீரா" வின் கவிதைகளை கவிதையே இல்லை என்று போகிறபோக்கில் சொன்ன விமர்சகர்களின் நூலைக்கூட அவர் வெளிக்கொணர்ந்தவர். காய் கவர்ந்தறியாத கவி யுள்ளம் மீராவின் உறங்காத உள்ளம்.

இல்லை. மீரா இறந்து போய்விடவில்லை. இல்லாது இருக்கிறார் தமிழுடன்—தமிழ் இலக்கிய வாதிகளுடன். அவரது அன்பையும் நட்பையும் அரவணைப்பையும் உரிச்சொற்களோ உவமைகளோ எடுத்துக் காட்டிவிட முடியாது. மீரா ஓர் அனுபவம். ஆவியால் எளிமை நிறைந்த அவரது அன்பில் திளைத்தவர்கள் பாக்கியவான்கள். இன்று பாக்கிய வான்கள பரிதவிக்கிறார்கள்.

இப்படியொரு கலப்படமற்ற அன்பை, நிபந்தனைகளற்ற நட்பை இனி யாரிடம் பெறப் போகிறோம். பூமிக்கிண்ணத்தில் வார்க்கப்பட்ட அவரது வாழ்வென்னும் பாலினை ஒரு துளியும் மிச்சம் வைக்காது அருந்திவிடும் அன்னம். ஆம் அவரது வாழ்வு கலப்படமற்றது. அது அகரம்.

இப்படியொரு கலப்படமற்ற அன்பை, நிபந்தனைகளற்ற நட்பை இனி யாரிடம் பெறப் போகிறோம். பூமிக்கிண்ணத்தில் வார்க்கப்பட்ட அவரது வாழ்வென்னும் பாலினை ஒரு துளியும் மிச்சம் வைக்காது அருந்திவிடும் அன்னம். ஆம் அவரது வாழ்வு கலப்படமற்றது. அது அகரம்.

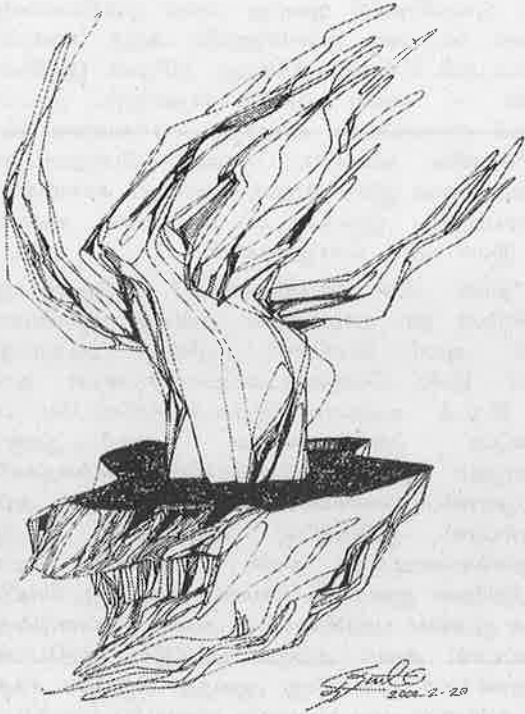
பத்திரிகை நடத்தப் போறீர்களா... எச்சரிக்கை...

பத்திரிகை தரத்தில் உயர்ந்திருந்தது. மெய்தான். தமிழில் புதிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது மெய்தான். ஆனால் மணிக்கொடி பத்திரிகை பன்னிரண்டு இதழ்கள் வெளிவந்த பிறகும் தமிழ்நாட்டு மண்ணில் வலுவுடன் வேரூன்றிக்கொள்ள அதனால் இயலவில்லை.

இந்தியாவில் உள்ள எல்லாக் கட்சிகளும் பெருமுதலாளிகளுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும்தான் இருக்கின்றன. மக்களுக்கு எதுவும் இல்லை.

அந்தச் சின்ன நாட்டின் பின்னால் சர்வ வல்லமையுள்ள ஒரு வல்லரசு ஒளிந்து கொண்டிருப்பது உலகத்தின் கண்களுக்குத் தெரியாமல் இல்லை.

நன்றி... மீண்டு(ம்) வருக
சென்ற ஆகஸ்டில் சந்தா செலுத்தியவர்களுக்கு இந்த இதழோடு கணக்கு முடிகிறது. அதற்குப் பிறகு பணம் அனுப்பியவர்களுக்கு உரிய தொகைபோக பாக்கி ஒரு மாதத்திற்குள் அனுப்பிவைக்கப்படும் (விரும்பினால் பணத்திற்குப் பதிலாக சந்தாதாரர்களுக்குப் பிடித்தமான நவகவிதைத் தொகுதி ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.) சாவதற்கு முன்பு தம் நண்பனிடம் பக்கத்து வீட்டுக் காரரிடம் கடன்வாங்கிய கோழிக்குஞ்சை திருப்பிக் கொடுத்துவிடச் சொன்ன சாக்ரடசு மாதிரி அன்னம் நடந்து கொள்ளும்.

அன்று, அந்த மயானத்திற்கு உயிர்ப்பு வந்துவிட்டதாகவே மனம் எண்ணிக் கொண்டது. இந்த உணர்வு எப்படித் துளிர்ந்தது என்பது வியப்பைத் தருகிறது. சாவு மனித உணர்வுகளைக் கொல்லக்கூடியது. உயிரிழந்து வாழ்வின் சாட்சியாக மிஞ்சிய உடலையும் சாம்பலாக்கக் கூடியது மயானம். உயிர்ப்பு எப்படி மயானத்திற்கு சாத்தியப்படும்? மரணம் தரும் வேதனை வரலாறு நடந்துவந்த நெடும் பயணத்தில் நிறையவே பதிவாகிக்கிடக்கின்றன. இந்த உணர்வுகள் கவிகளால் உயிரூட்டப்பட்டு, இதிகாசங்களாக, காவியங்களாக இன்றும் நம்மிடம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. என்னதான் இதிகாசம்.... காவியமென்றாலும் மரணப்பிரிவின் எதார்த்தத்தை மனிதன் நேருக்கு நேர் சந்திக்கும்போது, இவனும் சாவின் தலைவாயிலுக்கே சென்று விடுகிறான். ஆனாலும் அந்த மயானத்தின் உயிர்ப்பு, என்னிடம் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. சிந்தனைப்பரப்பில் நீண்டத் தேடுதலுக்குப்பின் விடை தென்பட்டு விட்டது. இறந்து போனவர் ஒரு நம்பிக்கை மனிதரென்று.

கவிஞர் மீரா நம்பிக்கை மனிதர். தனக்கு எதிராக உலகமே சுழன்று தாக்கியபோதிலும் நம்பிக்கை மனிதர்கள் தளர்ந்து விடுவதில்லை. கம்பீரமாக எழுந்து நின்று தனக்காக வாழ்க்கையைப் பிரபஞ்சத்தில் பதிவுசெய்து விடுகிறார்கள். நம்பிக்கையாளர்களின் வெற்றி, நுட்பம் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. இந்த நுட்பத்தின் ஜீவனாக இழைந்துநிற்பது அதிகாரத்தோடு விட்டுவிட இயலாது,

மயானத்தில் பெயர் மறைந்தாரா

விடுதலையையும் பெற முடியாமல், மனிதன் இரண்டும் கெட்டான் நிலைக்கு வந்து விடுகிறான். எப்படியோ மீராவுக்கு அதிகாரத்தோடு தொடர்பற்ற உலகம் கிடைத்தது. இந்த உலகம் சுதந்திரப் பெருவெளியாய் அமைந்துபோனது. இவரும் இவரது கவிஞர் களுமாக இதில் குதூகலித்து உணர்ந்தவற்றை யாரால் பெறஇயலும்? அன்பு, மகிழ்ச்சி, விடுதலை — என்ற எல்லைக் கோடுகளில் இயங்கிய இந்த உலகம் இவருக்கு அளவிட இயலாத நம்பிக்கையை வழங்கியிருந்தது.

நம்பிக்கை ஒரு அட்சயப்பாத்திரம். மீராவும் ஓர் அட்சயப் பாத்திரம். ஆனால், இவர் மணிமேகலையிடமிருந்த அட்சயப் பாத்திரத்தைவிட, காலத்தால் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்ற விஞ்ஞானபூர்வமான அட்சயப் பாத்திரம். மீரா என்னும் இந்த அட்சயப் பாத்திரத்தில், நம்பிக்கை என்னும் ஜீவரசம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டேயிருந்தது. இதைப் பருகிக் கவித்துவம் பெற்றவர்கள் இன்று, தமிழ்ப்படைப்புலகில் பல்வேறு நிறங்களில் பறந்துதிரியும் சுதந்திரப் பறவைகள். தாய்ப் பறவை இறப்பில் எல்லா சேய்ப்பறவைகளும் இப்பொழுது கலங்கிப் போயிருந்தன. நட்டிப்பறவைகள் கண்ணீர் உகுத்தன. சோகங்கள் எத்தனை வகையில் வெளிப்பட்டன!

நட்டிப் பறவைகளில் கவிக்கோ, சிற்பி, பாலா ஆகியோருக்கு ஒருவிதமான சோகம். கவிக்கோவிற்கு இணைப் பறவையை இழந்த தவிப்பு. அன்றில் பறவையைப் போலானார். அஞ்சலி செலுத்த அழைக்கப்பட்டார். இறந்தது மீரா மட்டுமல்ல நானும்தான், என்று குலுங்கினார். கண்ணீர்த்துளிகள் ஒலிப்பெருக்கியில் பட்டுத் தெறித்தன. இந்தத் தருணத்தில் யாருக்குத்தான் கலங்காத கல்நெஞ்சம் வாய்த்திருக்கும்? எல்லோர் கண்களிலும் கண்ணீர் முத்துக்கள் எதையோ பிரதிபலித்தன. சிற்பி மீராயுக்கத்தின் மறைவை அறிவித்தார். அந்த யுகம் வாழ்ந்த காலத்தில் கட்டி அமைத்த மனிதநேயக் கோட்டைகள் இதன்மூலம் நினைவுபடுத்தப்பட்டன. மனிதநேயக் கோட்டையைக் கட்டிவிட்டு, இவர்கள் வானம்பாடிகளாகப் பறந்து திரிந்ததெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன.

பேராசிரியர் தமிழண்ணல், சிதம் பரநாதன், சுபாசு, பஞ்சாங்கம், இன்குலாப், பா.செயப்பிரகாசம், கே.ஏ.குணசேகரன் என்று எத்தனை விதமான குரல்கள். இந்தக் குரல்கள் சுரசரத்து, மெலிந்துபோய் வெளிப்பட்டன. பாசத்தின் இழைகளால் பின்னலிடப்பட்ட உண்மை வெளிப்பாடுகள்.

சி. மகேந்திரன்

அண்ணனாய், தம்பியாய், நண்பனாய் வாழ்ந்த பெருவாழ்வின் சாட்சியங்களாய்ப் பிறந்தன. துக்கம் தாளாமல் பேச்சைச் சிலர் நிறுத்திக் கொண்டனர். சிலருடைய அஞ்சலி உரையை விம்மலும் கண்ணீரும் பேசமுடியாமல் நிறுத்தி விட்டன. யார், யாருக்கு ஆறுதல் சொல்வது என்பதான சூழல் அது.

மீரா, சித்தாந்தங்களோடு தொடர்பு கொண்டவர். கவிதையும், சித்தாந்தமும் இவருக்கு இரட்டை வழித்தடங்களை உருவாக்கிக் கொடுத்திருந்தன. இவை, ஒன்றுக்கொன்று இணையாக நீண்டதூரப் பயணத்திற்கான வசதிகளைச் செய்துகொடுத்துக் கொண்டே யிருந்தது. தடங்கலற்ற மீராவின் பயணத்திற்கு இதுதான் காரணமாக அமைந்திருந்தது. ஆரம்பத்தில் திராவிடகழக சித்தாந்தங்களால் ஈர்க்கப்பட்டவர். இதன் வசீகரம் இவரை வரவேற்று மிக கலப்பமாக இவரை உள்ளிழுத்துக் கொண்டது.

திராவிட இயக்கம் குறித்த மீராவின் வரையறுப்புகள் மிகவும் கவைக்கத்தக்கதாகவே அமைந்துள்ளன. இதை அவருடைய மொழிதலில் அறிதல் மேலும் ஆழ விவரங்களைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவிருக்கிறது.

“சின்ன வயது முதல் எழுபது தொடக்கம் வரை நான் திராவிட இயக்கத்தில் ஒன்றியிருந்ததற்கு, அண்ணாவைப்போல பாவேந்தரும் மற்றொரு காரணம். அவர் கவிதைகளைப் படித்துச் சுவைத்த நெஞ்சம், அவரைப் போலவே என்னையும் திராவிட இயக்கப் பாடல்களைப் புணையத் தூண்டியது. இந்தி எதிர்ப்பு, வடவர் எதிர்ப்பு, தனித்திராவிடநாடு, தமிழ் மறுமலர்ச்சி, சாதி மத ஒழிப்பு, கடவுள் மறுப்பு, சமூக சீர்திருத்தங்கள், சமத்துவசமுதாயம் என் பாடு பொருள்களாயின.

அப்போது, அப்துல்ரகுமான் என் வகுப்புத் தோழர். நான் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவதற்கு முன் சில கவிதைகளை அவரிடம் கொடுப்பேன். அவர், என்னுடைய பச்சையான அரசியல் கவிதைகளை வெளியிட வேண்டாம் என்று தடுப்பார். எதிர்ப்பார். அவருக்குச் சுத்தக் கவிதைதான் பிடிக்கும்.

ஒருமுறை உவமைக் கவிஞர் சுரதா தலைமையில் கல்லூரியில் கவியரங்கம். இரகுமான் ‘முத்துக்கள்’ என்ற தலைப்பில் கவிதை பாடினார். அது முத்துப் போன்ற கவிதை. ‘கடவுள்’ என் தலைப்பு. இங்கர்சாலைப் படித்துவிட்டு, பெரியாரைப் படித்து விட்டு, அவர்கள் பாணியில், கடவுளை விமர்சனம் செய்து, 12 எண்சீர்விருத்தங்கள் பாடினேன். கவியரங்கம் முடிந்ததும், இரகுமான் பக்கம் கவிதை பக்தர்கள். என் பக்கம் கழகப்பித்தர்கள். இப்போதும் கடவுள் கவிதை இருக்கிறது. ஆனால் வெளியிட விருப்பமில்லை. “எனக்கில்லை கடவுள் கவலை என்பது என் கொள்கையாகிவிட்டது.”

திராவிட இயக்கக் கவியுலகு, காலப் போக்கில், இவரைப் பொதுவுடமைச் சிந்தனைக்காரராக சித்தாந்தப் படுத்தியது. இந்தக் காலங்களில் சிறந்த போராட்ட அமைப்பாளராக தேர்ச்சியுடன் வளர்ச்சியடைந்தார். இப்பொழுதும் ‘மூட்டா’ என்று புகழ்பெற்று விளங்கும், பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சங்கத்தின்

ஆரம்ப முயற்சிகளில் இவரது பங்கு முக்கியமானது. மீராவின் பெயரை முன்னிறுத்தி அந்த அமைப்பு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழன், இந்தியன், மனிதன் — என்ற ஒவ்வொன்றுக்குள் அடங்கியிருக்கும் எல்லைகளை உணர்ந்து, பார்வையை மீரா விசாலமாக்கிக் கொண்ட காலம், பொதுவுடமை சித்தாந்தங்களை இவர் ஏற்றுக் கொண்ட காலம்தான். இதனைப்பற்றிய இவருடைய ஜீவனுள்ள உணர்வுகளை இவர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“நான் பி.ஏ. இறுதியாண்டு படிக்கும்போது, பேராசிரியர் நா. தர்மராஜன் எனக்கு ஆசிரியராக வந்தார். அவர் பெரியார் வழியில் புறப்பட்டுப் பின்னர், தீவிர பொதுவுடமையாளரானவர். நான் தீவிர தி.முக. அதனால் இருவருக்குமிடையே பல தடவைகள் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டதுண்டு. இருந்தாலும் இவை கவிக்கோவின், கவிதைகளில் வரும் முரண்பாடுகள்போல் நயமாய் இருக்கும். அவர் தொடர்பால் குறிப்பிட்ட எழுத்துகள் மட்டும் படித்துக்கொண்டிருந்த நான், பரவலாகப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். ஜனசக்தி, தாமரை, நியூ ஏஜ், மெயின் ஸ்டீம் முதலிய பத்திரிகைகள் அவர் கொண்டுவந்து கொடுப்பார். அவர் அறிமுகப்படுத்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் முல்க்ராஜ் ஆனந்த், கிருஷ்ன் சந்தர், கே.ஏ. அப்பாஸ் படைப்புகளை விரும்பிப் படிப்பேன்.

நானும் சிவகங்கைக் கல்லூரியில் ஆசிரியரான பிறகு அரசியலில் இருவரும் வேறுபட்டிருந்தாலும், இருநூருவமாக இல்லை. பல காரியங்களில் ஒன்றுபடச் சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்தன. 1973ல் கல்லூரியில் வெடித்த புரட்சி, என்னையும் அவரையும் ஒருகூட்டுப் பறவைகளாக்கின... பின் அண்ணாவைப்பாடிய நான் ஜீவாவையும் பாடினேன். பொங்கலைப் போற்றியது போல மே தினத்தையும் போற்றினேன்.”

திராவிட இயக்கம், பொதுவுடமை இயக்கத்திற்கான மீராவின் இந்த விவரிப்புகள் தன்னடக்கம் நிறைந்தது. ஆனால் உண்மை மிக ஆழமானது என்பதற்கு மயானம் சாட்சியமானது. கோவாவில் தங்கி எழுத்துப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த கலைஞர், மீராவின் மரணச்செய்தி கேட்டு, ‘கோவாவின் கடலலைகளே ஒரு கணம் நின்று விட்டதாக’ இரங்கற் செய்தி அனுப்பியிருந்தார். திராவிடர் கழகத்தின் பொதுச்செயலாளர் கி.வீரமணி தனது ஆழ்ந்த துக்கத்தை வெளிப்படுத்திப் புகழஞ்சலி செய்து அனுப்பியிருந்தார். முன்னாள் அமைச்சர் தா. கிருட்டினன், உள்ளிட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த மீராவுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் மயானத்தில் திரண்டிருந்தார்கள்.

தோழர் ஆர். நல்லகண்ணு அவர்கள் மீரா மீது ஆழமான அன்பைக் கொண்டவர். இறந்த செய்தியை, தொலைபேசியில் தெரிவித்தவுடன், அவர் துடித்துப் போனார். இறுதி நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள இயலாத நிலையில் அவர் அப்பொழுது இருந்தார். இரங்கற்செய்தியுடன் சிவகங்கைக்குச் செல்ல என்னைப் பணித்தார்.

எனக்கும், மீரா நம்பிக்கை தரும் அமுதசுரபி

தான். மாணவர் பெருமன்றத்தில் பணியாற்றிய எழுபதுகளின் கடைசியிலிருந்து தோழர் டிராஜா உள்ளிட்ட நாங்கள் மீராவின் அன்பைப் பெற்ற தோழர்கள். அவரைச் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் நான் புதிய நம்பிக்கையைப் பெற்று வந்தேன். புதிய பார்வை, புதிய சிந்தனை, புதிய ஊக்கம் அவரிடமிருந்து எனக்குக் கிடைத்துக் கொண்டேயிருந்தது. உடல் நலிவுற்ற மீராவைப் பார்த்தவுடன் திடுக்கிட்டேன். எப்படியும் தாமரையின் அட்டைப்படத்துடன் இவருடைய தனித்த சிறப்புகளை வெளியிட முடிவெடுத்தோம்.

காரைக்குடியில் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் மாநில மாநாடு; முதல் நாள் இரவுதான் மீராவின் அட்டைப்படத்துடன் கூடிய தாமரை வெளிவந்தது. மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட நான், சிவகங்கை செல்ல முடியாமல் உடன் சென்னை திரும்ப வேண்டியதிருந்தது. சிவகங்கை இளைஞர் ஒருவர் மூலம் தாமரையை மீராவிடம் சேர்ப்பிக்க அனுப்பி வைத்தேன். மீரா இறந்த செய்தி கிடைத்தவுடன், தாமரையின் அட்டைப் படத்தை மீரா பார்த்தாரா? பார்க்காமலேயே இறந்துவிட்டாரா? என்ற கேள்வி எனக்கு எழுந்துவிட்டது. அவசரமாகப் பேருந்தில் புறப்பட்டேன். சிவகங்கை போய் சேரும்வரை, எனக்கு இதற்கான விடை கிடைக்கவில்லை. மீரா வீட்டிற்குச் சென்றவுடன், தோழர்களும், நண்பர்களும் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு கண் கலங்கினார்கள். பின்னர் அருகிலிருந்தவர்கள் சொன்னார்கள் மீரா தாமரை அட்டையைப் பார்த்தார். தனது வலுவிழந்து போன கைகளால் மென்மையாகத் தடவிப் பார்த்தார். இது இறப்பதற்கு இரண்டு தினங்களுக்கு முன் நிகழ்ந்திருக்கிறது. என் அடி ஆழத்து உணர்வுகள் கொந்தளித்தன.

மீராவுக்கும், மார்க்சிய இலக்கியங்களுக்குமான உறவு ஆழமானது. மயானத்தில் தோழமையின் பிரிவுத் துயரத்தில் அனைவரும்; தனுஷ்கோடி இராமசாமி, சுந்தர்வன், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முன்னணித்தலைவர் எஸ்.ஏ. பெருமாள் வந்திருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும், தனது ஆத்மார்த்த வழிகாட்டியை இழந்ததைப் போன்ற உணர்விலேயே இருந்தார்கள்.

சாவு, சிலரை மட்டும் சாகடிக்கக் கூடியது. மரணத்தை வெல்லும் வீரியம் கொண்டவர்களும் உண்டு. இவர்களை மரணத்தால் எதுவும் செய்ய இயலாது. இவர்கள் நம்பிக்கை மிக்க நெம்புகோல்கள். மீராவின் மரணம் துயரத்தைத் தந்தது. வேதனையில் உடலில் ஏற்பட்ட இரசாயன மாற்றங்களை எல்லாம் உணர்ந்து கொண்டேன். ஆனால் எனக்குள், இந்தத் துயரம் எந்த நம்பிக்கை வறட்சியையும் உருவாக்க வில்லை. அவர் தனது இறுதி நாட்களில், மீரா கவிதைகளுக்காக எழுதிய முன்னுரையை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

“எனது கனவுகளைப் படித்து என்னைப்போல எழுதும் புதுக் கவிஞர்களே! இதோ உங்களுக்காக என் மீராவின் கவிதைகள். இதில் உள்ள காதல் கவிதைகளோடு நின்றுவிடாதீர்கள். சமூகம் சார்ந்த

அப்பா

அம்மா

அண்ணள்

அண்ணி

சிந்தனைகளை வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள். தமிழினம் வீழ்ச்சியுற்றுக் கிடப்பதில் எனக்குச் சம்மதம் இல்லை.

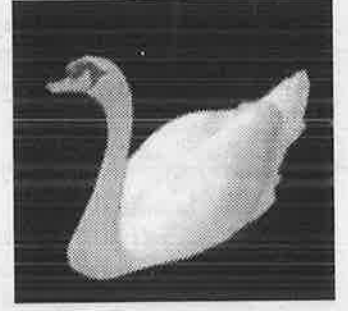
எழுந்து நில்லுங்கள். எழுச்சி கொள்ளுங்கள். புரட்சி செய்யுங்கள்.”

மீராவின் சிதைக்குத் தீ வைக்கப்படுகிறது. நெருப்பு பற்றி எரிந்து புகை வான்வெளியில் சங்கமிக்கிறது. மயானத்தில் உறவினர்கள், நண்பர்கள், தோழர்கள் என்று கடைசி நிமிட அஞ்சலித் தகிப்பில் உழலுகிறோம். வானத்திலிருந்து மழை, தனது துளிகளை மென்மையாக எங்கள் மீது தூவியது. இந்த மழைத்துளிகள் நம்பிக்கை மழைத்துளிகள்.

என் மீரா

எஸ். விஸ்வநாதன்

“நான் கவிஞானன்; நல்ல ரசிகனும். கதாசிரியனும்; தேர்ந்த வாசகனும். ஆசிரியனும்; சக மாணவனும். பதிப்பாளனும்; நூல் விற்பனையாளனும். இளம்பிராயத் தோழனும்; சிவகங்கைச் சீமையைச் சேர்ந்தவனுமல்ல. ஆயினும், மீரா, என்னில் என்ன கண்டு நீங்கள், கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக இந்த ‘அருமைச் சகோதர’னுக்குத் தோழமை உணர்வுடன், எதிர்பார்ப்புகள் ஏதுமற்ற உங்கள் அன்பை வாரி வழங்குகிறீர்கள்?” நான் கேட்க விரும்பிக் கேட்காதுவிட்ட, பதில் தெரிய முடியாமலே போய் விட்ட கேள்வி இது.

(ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் — 1997 செப்டம்பரில் — மாரடைப்பு ஏற்பட்டுச் சென்னை மருத்துவமனை ஒன்றில் அனுமதிக்கப்பட்டச் சிலமணி நேரத்திற்குள் — அபாய கட்டத்தை இன்னமும் தாண்டாத அவ்வேளையில் — 300 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் சிவகங்கையில் வாழ்ந்த மீரா எங்கிருந்தோ வந்து கவிஞர் சிதம்பரநாதனுடன் என் படுக்கைக்கு அருகில் மௌனமாய் நின்றுகொண்டிருந்த அக்காட்சி என் மனத்திரையில் தோன்றும் பொழுதெல்லாம் என்னுள் எழுந்த கேள்வி அது.

(புத்தாயிரம் ஆண்டு (கி.பி. 2000) பிறந்த மூன்றாம் நாள் — சனவரி 3 — முற்பகல். குமரி முனையில் இரு நாட்களுக்குமுன் நடைபெற்ற திருவள்ளூர் சிலை திறப்பு விழாவில் ஒரு பத்திரிகையாளனாகக் கலந்துகொண்டுவிட்டு அன்று காலை தான் சென்னை திரும்பியிருக்கிறேன். நான் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஆங்கில இதழிற்கு செய்திக் கட்டுரை கொடுக்க ‘ஸ்கூட்ட’ரில் சென்ற போது, அலுவலகத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த வேளையில் விபத்திற்குள்ளாகி மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டேன். இரு வாரங்களுக்குப் பின்னர் வீடு திரும்பிய சில மணி நேரத்தில் சிவகங்கையிலிருந்து மீராவின் தொலைபேசி அழைப்பு. படுத்த படுக்கையாயிருக்கும் நண்பர், பாசத்துடன் என் உடல்நலம் விசாரித்துவிட்டுச் சிறிதுகடிந்துக் கொண்டார். மிகுந்த சிரமப்பட்டுப் பேசுவது தெரிந்தது. வார்த்தைகள் துண்டு, துண்டாகச் சிதைவுற்று விழுந்தன. ‘பார்க்கின்சன்’ வியாதியின் கொடுமையினால் அவர் அப்போது பேசும் சக்தியை அநேகமாக இழந்திருந்தார். சிரமப்படுத்தாத புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவர் சொன்னார்: “அறுபது வயதைத்

தாண்டியும் நீங்கள்தான் ஓய்வு எடுக்காமல் இன்னமும் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தப் பழைய ‘ஸ்கூட்ட’ ருக்காவது ஓய்வு கொடுக்கக்கூடாதா?” (அந்த நிலையில் கூட அவருக்கே உரித்தான நகைச்சுவை.)

“இனி ‘பேருந்திலோ...’ ‘ஆட்டோ’விலோதான் நீங்கள் செல்ல வேண்டும்” என்று அன்புக் கட்டளையிட்டார். தான் பிணியின் இரும்புப் பிடியில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையிலும் என் மீது இத்தனைக் கரிசனமா? நெகிழ்ந்து போனேன். அன்றும் எழுந்தது அதே கேள்வி.

இரண்டரை ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 2002 செப்டம்பர் 2. நான்கு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தன்னை முடக்கிப் போட்டிருந்த பொல்லாத வியாதியிலிருந்தும், கூடவே ஓட்டிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்த சில மன உளைச்சல்களிலிருந்தும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு மீரா உயிர் துறந்த தினத்திற்கு மறுநாள். சிலநூறு அன்பர்கள் தொடர அவரது உடல் இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு இறுதிச் சடங்குகளுக்காக அங்கே இறக்கி வைக்கப்பட்ட வேளை. வாட்டி வதைத்த துயரத்தின் சாயல் சிறிதும் தெரியாத அவரது அமைதியான முகத்தைப் பார்த்ததும் பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு எங்கள் 25 ஆண்டு கால நட்பைத் திரும்பிப் பார்க்கும்பொழுது மீண்டும் எழுந்தது அதே கேள்வி. இனி என்றுமே பதில்பெற முடியாத கேள்வி. நானே தான் பதில் கண்டாக வேண்டும்.

1970களின் முற்பகுதி. சிவகங்கை ராசா துரை சிங்கம் நினைவுக்கல்லூரி ஆசிரியர்கள் நிர்வாகத்தின் முறைகேடுகளையும், அராஜகத்தையும் எதிர்த்து நடத்திய வீரம் செறிந்த போராட்டம் உச்சகட்டத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்த வேளை. மதுரையில் ‘இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்’ பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியனாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த எனக்கு, நண்பர்கள் பேராசிரியர். நா. தர்மராசனும், நெல்லை. எஸ். வேலாயுதமும் பேராசிரியர் மீ. ராசேந்திரன் (மீரா) அவர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தனர். ஆசிரியர் போராட்டத்தின் நியாயத்தை மிக விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்தார் மீரா. ஒரு போராளியாகவே எனக்கு அறிமுகமானவர் மீரா. பின்னர் மதுரைப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சங்கம் (முட்டா) நடத்திய பல்வேறு போராட்டங்கள் பற்றிய செய்திகளும் ‘இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்’ இடம்பெற

வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளுடன் அவரும் பேராசிரியர் இராசனும் என்னை அடிக்கடி சந்தித்தனர். போராட்டச் செய்திகளை "இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்" விவரமாகத் தொடர்ந்து வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த பாங்கினை வெகுகாலம் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார் மீரா.

வீரியம்மிக்க ஒரு போராளியின் வீரத்தில் பிறந்தது எங்கள் நட்பு. போராட்டப் பின்னணியை விளக்கவும், கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தவும் சங்கம் வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களைக்கூட இலக்கியப் படைப்புகளாக்கிய பெருமை மீராவிற்கு உண்டு. தொழிலாளர் போராட்ட இயக்கங்களுக்கு வலு சேர்க்கும் ஆயுதங்களாகத் துண்டுப்பிரசுரங்கள் எப்படிப் பயன்படுத்தப்பட முடியுமென்று செய்து காட்டினார் அவர். தன் கவித்துவத்தையும், எழுத்து வன்மையையும் தொழிற்சங்க இயக்கத்திற்குப் பல்வேறு அரசுஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் கூட்டமைப்பின் போராட்டம் போன்றவற்றிற்குப் பயன்படுத்திப் புதியவழித்தடம் அமைத்துக்கொடுத்தார். எழுத வேண்டிய செய்திகள் பற்றிப் பலமுறை என்னோடு கலந்துரையாடியிருக்கிறார். இடதுசாரி இயக்கத்தின்பால் அவருக்கிருந்த ஈடுபாடு நானும் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. எங்கள் நட்பும் சிறிது நெருக்கமடையத் தொடங்கியது.

திராவிட இயக்கங்களின் உறவிலிருந்து விடுபட்டு இடதுசாரி இயக்கத்திற்கு வந்தவர் மீரா. அவரிடம் எந்தக் குழப்பத்தையும் நான் அப்போது பார்க்கவில்லை. இடதுசாரி இயக்கத்தோடு அவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு வெறும் படிப்பு வழி வந்ததில்லை; வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து, போராட்டங்களிலிருந்து வந்தது அந்த உறவு. தனது பெருவாரியான இலக்கிய நண்பர்கள் திராவிட இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் தனது அரசியல் பார்வை, நட்பிற்கு இடையில் வராமல் அவரால் பார்த்துக்கொள்ள முடிந்தது. தேசிய, சர்வதேசிய அரசியலில் இடதுசாரிகளின் நிலைப்பாடுகள் பற்றி அடிக்கடி நாங்கள் பேசிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறோம். அரசியல் மட்டுமின்றிப் பிற விஷயங்களிலும் இலக்கியம், சமூக உறவுகள் சம்பந்தப்பட்டவற்றிலும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக நாங்கள் இருந்ததைப் புரிந்துகொண்டோம்.

வளர்ந்துவந்த எங்கள் நட்பு மேலும் இறுக்கமடைந்தது 1978ல். அந்த ஆண்டு செப்டம்பரில் என் குடும்ப வாழ்வில் இடியென இறங்கிய ஒரு துயர இழப்பு என்னை நிலைகுலையச் செய்தது. அந்தச் சோகமயமான நாட்களில் எனக்கு ஆறுதல் கூறி ஒருவிதமான மன அழுத்தத்தில் சிக்கிக்கொண்டிருந்த என்னை மீட்டெடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட சில முன்னணி நண்பர்களில் ஒருவராக மீரா அன்று எனக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டினார். நாளும் பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த புத்தகங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து என்னைப் படிக்கச் செய்தார். கல்லூரி நாட்களோடு நின்றுபோன எனது தமிழ் இலக்கிய

ஆர்வத்தை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கச் செய்தார். நிறையப் படித்தேன். பல்லாண்டுகாலம் எனக்கிருந்த இடதுசாரி இயக்க ஈடுபாடு எனது இலக்கிய விமர்சனப் பார்வையைக் கூர்மைப்படுத்திக்கொள்ள பெரிதும் உதவியது.

(பல நாட்கள், பல மணிநேரம் நானும் மீராவும் சந்தித்து, உரையாடிக் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் நிறையவே கிடைத்தன. படித்ததையும், புரிந்து கொண்டதையும் வெளிப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு 'இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்' வாயிலாக எனக்குக் கிடைத்தது. அன்னம் மற்றும் பல பதிப்பகங்கள் வெளியிட்ட பல்வேறு புத்தகங்களைப் பற்றிய மதிப்புரைகள் எழுதினேன். உதவி ஆசிரியனாக, எழுத வாய்ப்பேதுமின்றி அடித்தலும், திருத்தலும் மட்டுமே செய்துகொண்டிருந்த நான் வெளிச்சத்திற்கு வர இந்த மதிப்புரைகள் உதவின.

1983 செப்டம்பர். ஒரு நாள் காலை. நானும் மீராவும் பேருந்தில் பயணித்துக் கோவில்பட்டி திருநெல்வேலி வழித்தடத்திலுள்ள இடைச்செவல் கிராமத்தில் போய் இறங்கினோம். இளைஞர் ஒருவர் ஊருக்குள் அழைத்துச் சென்றார். அங்கே எங்களை எதிர்கொண்டு அழைத்தார் முதுபெரும் எழுத்தாளர் கி. ராஜநாராயணன் (கிரா) ஏற்கனவே, அவர் எழுதிய சில சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் மீராவிடமிருந்து வாங்கிப் படித்திருந்தேன். இரண்டு மணி நேரத்திற்குமேல் அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். சுவையான உணவு கொடுத்து உபசரித்தார். பின்னர் நான் தனியாக கிரா.விடம் ஒரு நேர்காணல் எடுத்தேன். கிரா.வின் அறுபதாவது பிறந்தநாள் விழாவை மதுரையில் சிறப்பாகக் கொண்டாட அவரிடம் அனுமதி கேட்டார் மீரா. சம்மதம் பெற்று மதுரை திரும்பினோம்.

மேலும் பல கிரா. கதைகளையும், புதினங்களையும் படித்தேன். இடைச்செவல் உரையாடலையும், நேர்காணலையும் என் வாசிப்புகளையும் பயன்படுத்தி கிரா. பற்றிய கட்டுரை ஒன்று எழுதி 'இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்' விற்குக் கொடுத்தேன். 'இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்'வில் அக்கட்டுரை பிரசுரமாயிற்று. அதுவே சமகாலத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஆங்கிலத்தில் நான் எழுதிய முதல் கட்டுரை. கிரா. பற்றி முதன்முதலாக வெளியான ஆங்கிலக் கட்டுரையும் அதுதான் என்று பின்னர் கேள்விப்பட்டேன். தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அக்கறையோ, ஆர்வமோ சிறிதும் இல்லாதிருந்த படித்த, நடுத்தரவர்க்க நண்பர்கள் பலர், சமகாலத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் இத்துணை திறமைவாய்ந்த கதாசிரியர்களும் இருக்கிறார்களா என்று வியந்து, அவரது முகவரி கேட்டனர். "கட்டுரை நன்றாக இருந்ததென்றும், தங்கள் ஆங்கிலநடை சிறப்பாக இருப்பதாகவும் எனது 'படிச்ச' நண்பர்கள் சொல்கிறார்கள்," என்று அவரது பாணியிலேயே கடிதம் எழுதியிருந்தார் கிரா.

(மீரா பொறுப்பேற்று நடத்திய கிரா. மணி.

விழா அந்தக் கரிசல் இலக்கியவாதியை மீண்டும் தமிழ் இலக்கியவானில் பிரகாசிக்கச் செய்தது என்று இன்னும் பல அன்பர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். கிரா. எழுதிய பழைய நூல்கள் பல மறுபதிப்பு செய்யப்பட்டு வெளிவந்தன. புதிய புத்தகங்களும் கரிசல் சொல்லகராதி உட்பட வெளிவந்தன. மணிவிழாப் பேச்சுகளையும், கட்டுரைகளையும் தொகுத்து 'இராசநாராயணியம்' என்ற புத்தகமும் வெளிவந்தது.

இலக்கியம் பற்றியும் பல இதழ்களில் அவர் சிறப்புக் கட்டுரைகள் எழுதினார். மீராவின் இலக்கியப் பணியில் கிரா.வின் மறு அறிமுகம் சிறப்பான இடம் பெற்றது.

(கிரா.வைத் தொடர்ந்து சுந்தரராமசாமி, தொ.மு.சி. ரகுநாதன், மணிக்கொடி எழுத்தாளர் சிட்டி, சோ. சிவபாதசுந்தரம், வல்லிக்கண்ணன், செய்காந்தன், சுஜாதா, இந்திரா பார்த்தசாரதி,

தினமணி

கவிஞர் மீராவுக்கு நினைவுச் சின்னம்

சிவகங்கை, செப். 3: சிவகங்கையில் சர்வ கட்சி உதவியுடன் கவிஞர் மீராவுக்கு நினைவுச் சின்னத்தை அமைக்க முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இடுகாட்டில் அவரது உடல் எரியூட்டப்பட்ட பிறகு, அங்கு நடைபெற்ற இரங்கல் கூட்டத்தில் இதுகுறித்து முடிவு செய்யப்பட்டது.

நினைவுச் சின்னம் அமைப்பதற்காக கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், கவிஞர் சிற்பி ஆகியோர் தலைமையில் குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய முன்னாள் அமைச்சர் தா. கிருட்டிணன் முதல் தொகையாக ரூ.1 லட்சம் வழங்கினார்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமான மீராவின் உடல் சிவகங்கை சிவன்கோயில் தெற்கு தெருவில் உள்ள அவரது இல்லத்தில் திங்கள்கிழமை பொதுமக்கள் அஞ்சலிக்கு வைக்கப்

பட்டது.

மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் ப.க. பொன்னுசாமி, பேராசிரியர் தமிழண்ணல், கவிஞர்கள் அப்துல்ரகுமான், இன் குலாப், இக்பால், பாலா, சிதம்பரநாதன், சிற்பி, தாமரை ஆசிரியர் பி. மகேந்திரன், எஸ்.ஏ. பெருமாள் (மார்க்சிஸ்ட்), எழுத்தாளர் பா. செயப்பிரகாசம், விஜயா பதிப்பக உரிமையாளர் வேலாயுதம், பேராசிரியர் குணசேகரன், சிவகங்கை மன்னர் மகேஷ்துரை உள்ளிட்ட தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இறுதி அஞ்சலி செலுத்தினர்.

சிவகங்கையின் முக்கிய வீதிகள் வழியாக மீராவின் உடல் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இடுகாட்டில் அவரது சிதைக்கு மூத்த மகன் டாக்டர் கூர் எரியூட்டினார்.

(மீரா பதிப்பித்த இப்புத்தகத்தில் எனது கட்டுரை ஒன்றும் இடம் பெற்றது. அதுவே தமிழில் வெளியான எனது முதல் கட்டுரை). கிரா.வின் மணிவிழா பின்னர் வேறுசில ஊர்களிலும் நடைபெற்றது. தமிழ் வார இதழ்களும், மாத இதழ்களும் அவரது கதைகளை வெளியிட ஆரம்பித்தன. பல நேர்காணல்கள் வெளிவந்தன. கரிசல் இலக்கியம் பற்றியும், நாட்டுப்புற

கவிக்கோ அப்துல்ரகுமான், பிரபஞ்சன் உள்ளிட்ட பல தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பற்றி 'இண்டியன் எக்சுபிரசு'வில் நான் கட்டுரைகள் எழுதியதற்கு முழுமுதற்காரணங்களாய் அமைந்தவை மீரா எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த வாய்ப்பும், இலக்கியவாதிகளின் தொடர்பும், தொடர்ந்து அவர் எனக்கு அளித்துவந்த ஊக்கமும், உற்சாகமும் என்பதை

நான் இங்கு நன்றியுடன் பதிவுசெய்ய வேண்டும். இக்கட்டுரைகள் ஆங்கிலம் படித்து, ஆங்கில மோகத்திலிருந்து பல நடுத்தர வர்க்கத்தினர் க்வனத்தைத் தமிழ் இலக்கிய சாதனையாளர்கள் பக்கம் திருப்பியதாகப் பல நண்பர்கள் என்னிடம் கூறியிருக்கின்றனர். (தமிழ் நாளேடுகளே தமிழ் இலக்கியவாதிகளைக் கண்டு கொள்ளாதிருந்த காலத்தில் 'இண்டியன் எக்சுபிரசு', பின்னர் எனது மேற்பார்வையில் சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'எக்சுபிரசு வீக் எண்ட்' டும் தமிழ்க் கலை இலக்கியவாதிகளைப்பற்றிக் கட்டுரைகள் வெளியிட்டுச் சிறப்பித்ததன் பின்னணியில் எனக் கிருந்த சிறுபங்கு தான் 'எஸ்.வி.' என்றும் 'வீக் எண்ட் விசுவநாதன்' என்றும் பரவலாகத் தமிழ் இலக்கிய வட்டத்தில் இன்னமும் நான் அறியப்படுவதற்கு மூல காரணம். எல்லாப் பெருமையும் கவிஞர் மீராவிடே.

மீராவின் மூலமாகவே எனக்கு அறிமுகமான இலக்கியப் படைப்பாளிகளை மட்டுமின்றி இசை மேதை எம்.பி. சீனிவாசன், நாடகஆசிரியர் கோமல் சாமிநாதன், அன்றைய திரை உலகச் சாதனையாளர் களான இயக்குனர்கள் சேதுமாதவன், அரிகரன் போன்றோரைப் பற்றியும் 'இண்டியன் எக்சுபிரசு'ல் விரிவாக எழுதும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. எல்லோரையும்பற்றி எழுதினேன். என் மீராவைப் பற்றி எழுதினேனா? இல்லையே. புதுக்கவிதையின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக, அழகியல் உணர்வோடு சிறப்பான முறையில் புத்தகப் பதிப்பில் சாதனை புரிந்தவராக, பல இன்றைய பிரபலங்களுக்கு முகவரி தந்த மூத்த எழுத்தாளராக, உரைநடைக்குப் புதிய வலுவும், பொலிவும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவராக, அங்கதக்கலையில் தனக்கென ஒரு சிறப்பிடம் பெற்றவராக, சமூகப் போராளியாகப் பல்துறைச் சிறப்புகள்பெற்ற மீராவைப் பற்றி 'இண்டியன் எக்சுபிரசு'வில் எழுதாமல் போனேனே என்று இன்றும் வேதனைப்படுகிறேன். எனது சகப் பத்திரிகையாளரான டி.என். கோபாலன் (தற்போது 'நியூ இண்டியன் எக்சுபிரசு'வின் சென்னை அலுவலகத்தின் செய்திப் பிரிவுத் தலைவர்) அதுபற்றி அன்றே எனக்கு யோசனை கூறியபோது, "என் நண்பரைப் பற்றி நானே எழுதிக் கொள்வதா? அது முறையாக இருக்காதே," என்று சொல்லிவிட்டேன். இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது எனது முடிவு எவ்வளவு தவறானது என்பது புலப்படுகிறது.

அன்று மீராவின் சடலத்திற்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு வெளியே வரும் பொழுது, அப்துல் ரகுமானிடம், மீராவிடே அவர் 'கவிக்கோ விருது' கொடுத்தது எவ்வளவு சரியானது என்று கூறிப் பாராட்டி நன்றி தெரிவித்தேன். அவர் சொன்னார் "(மு.மேத்தா அன்றைக்கு என்னிடம் மீராவின் பெயரை விருதுக்குப் பரிந்துரை செய்தபோது நான் அவரைக் கோபித்துக் கொண்டேன். 'என் நண்பனுக்கு நானே விருது கொடுத்துக் கொள்வதா? அது முறையாகுமா? மீராவின் புகழுக்கும், விருதின் சிறப்பிற்கும் களங்கம் ஏற்படாதா?' என்று சொன்னேன். ஆனால் மேத்தா 'நீங்கள் சொல்லும் காரணம் சரியானதல்ல. விருதிற்கு

அவர் தகுதியானவர்தானா என்பதுதானே முக்கியம்? கலைஞர், கவிஞர் சுரதா என்ற வரிசையில் அடுத்து விருதுபெற மிகத்தகுதியானவர் அண்ணன்மீராவே' என்று மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தினார். நானும் இணங்கினேன். பெருமை மேத்தாவிருத்தான்," என்றார். மேத்தா சொல்லியதை கவிக்கோ கேட்டார். கோபாலன் அன்று சொன்னதை நான் கேட்காமல் போனேன். ஆனாலும் என்ன? ஆற்றல்மிக்க ஆங்கிலப் பேராசிரியர் சீனிவாச அய்யங்கார் மீராவின் 'ஊசிகள்' தொகுதியிலிருந்து சில கவிதைகளைச் சிறப்பாக ஆங்கில மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். இந்திரன், ஸ்டாலின் போன்றோரும் மீராவின் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இது எனக்கு ஆறுதல் தரும் விஷயம் (மீராவோ இதுபற்றியெல்லாம் என்னிடம் என்றும் குறைபட்டுக் கொண்டது கிடையாது. மாறாக, மேலும் மேலும் எனக்குப் புதிய வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்திக்கொடுக்க முயன்றார். 1980களில் அவர் நடத்திய 'அன்னம் விடு தூது' என்ற மாத இதழில் நான் தொடர்ந்து சமூக, அரசியல் கட்டுரைகள் எழுதச் செய்தார். 15 மாதங்களே வந்த 'அன்னம் விடு தூது' தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைப்பற்றிப் பெரியவர் வல்லிக்கண்ணன் போன்ற பலர் பாராட்டியுள்ளனர். இதழியல் துறையில் கவிஞர் மீராவின் சாதனையாக இவ்விதழ் என்றும் போற்றப்படும். 15 இதழ்களிலும் அவர் எழுதிய தலையங்கங்கள் அவரது புதிய உரைநடையின் சிறப்பை உணர்த்துவதாக அமைந்தன. மீராவிடே அடுத்தபடியாக அச் சிற்றிதழில் அதிகம் எழுதும் வாய்ப்பை எனக்குத்தந்து என்னைப் பெருமைப்படுத்தினார். (14 இதழ்களில் நான் எழுதியிருக்கிறேன்) பணி நிமித்தம் நான் ஆந்திர மாநிலத்தில் இருந்த சில மாதங்கள்கூட நான் எழுதித் தானாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி எழுதச் செய்தார்.

கவிஞர் மீரா என்னிடமிருந்து பெற்றதை விடவும், அவரிடமிருந்து நான் பெற்றதே அதிகம். அவரிடமிருந்து நான் பல விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ள முயன்றிருக்கிறேன். எடுத்த காரியத்தை முடித்தே தீருவேன் என்ற உறுதியுடன் சுறுசுறுப்பாய், தளராது அவர் உழைத்ததைக் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். நான் முழுவதும் சிவகங்கையில் கல்லூரிப் பணியாற்றிவிட்டு மாலையில் பேருந்து ஏறி மதுரை வந்து அட்டை ஓவியம் வரையும் ஓவியரைச் சந்தித்து ஆலோசனைகள் சொல்வதில் தொடங்கி அச்சகங்கள், பதிப்பகங்களில் ஏறி இறங்கி, இவற்றிற்கிடையே புத்தகக் கடைகள், காகிதக்கடை சென்றுவிட்டு ஆசிரியர் சங்கப் பணிகளையும் நிறைவேற்றிக் கொண்டு, அங்கங்கே சில நண்பர்களின் இல்லங்களுக்கும் சென்று நலம் விசாரித்துவிட்டு அண்ணா நகர் பேருந்துநிறுத்தம் வந்து இரவு 10 மணி 'பேருந்தைப்'லைப் பிடித்து சிவகங்கை திரும்புவதென்பது அவரது தினசரி வாடிக்கை. 1978 முதல் 1987 வரை மதுரையில் இதை நேரில் கண்டு மலைத்துப்

போயிருக்கிறேன். அவரோடு தினமும் மதுரையில் இப்படிச் 'சுற்றுவது' எனக்கும் வாடிக்கையாய்ப் போயிருந்தது. இந்த வேலைகளுக்கு இடையே அவர் எனக்கும் கொடுத்தநேரம் மதிப்பிடற்கரியது; என்றும் மனதை விட்டு அகலாதது.

எவராயிருந்தாலும் அவரிடமுள்ள நல்ல அம்சங்களைப் பற்றியே எப்போதும் பேசுவார். அவர் யாரையும் குறைகூறி நான் கேட்டதில்லை. யாரையாவது அவர் கோபித்துக்கொண்டிருந்தால், கோபத்திற்கு ஆளானவர் யாரோ ஒரு இலக்கிய முன்னோடியை அந்நவசியமாக, ஆதாரம் இன்றிக் குறை சொல்லியிருப்பார். தன்னைப்பற்றிக் குறை சொன்னால்கூட அவர் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

மூத்த எழுத்தாளர்களை மதித்துப் போற்றுவது போலவே, இளம் தலைமுறையினரை வாழ்த்தி, வரவேற்பதும் தனது கடமை என உணர்ந்ததால் பல புதிய சாதனையாளர்கள் உருவாவதற்கு அவர் பெரிதும் காரணமாயிருந்தார். "அறிமுகமற்ற, புதிய எழுத்தாளர்களைக்கூட வீடுதேடி வந்து படைப்பு களைக் கேட்டு வாங்கிச் செல்லும் ஒரே பதிப்பாளர் மீராதான்," என்று சுந்தர்வன் அடிக்கடி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். "ஏதோ ஒரு கவியரங்கத்தில் மாணவனாகப் பங்கேற்று நான் வாசித்த கவிதையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து என்னைக் கவிக்கோவிடம் அறிமுகம் செய்து, நான் ஒரு கவிஞனாக உருக்கொள்ளக் காரணமாயிருந்தார் மீரா," என்று அறிவுமதி கூறியதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

(எழுத்தாளர்கள்மீது மிகுந்த மரியாதையும், அக்கறையும் கொண்டவராக இருந்தார் மீரா. "அவர்களில் பலர் வாழ்க்கை நன்றாக இல்லையே," என்று வருந்தியிருக்கிறார். "மலையாள எழுத்தாளர் கள்போல அவர்களுக்கும் போதிய வருமானம் உத்திரவாதம் செய்யப்படவேண்டும். அதற்காக அங்கிருப்பதுபோல் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் தோற்ற வேண்டும்," என்று ஆசைப் பட்டிருக்கிறார். எழுத்தாளர்கள் உடல்நலம் பேணவும், வருமானமும், வாழ்க்கைவசதிகள் பெருகி மென்மேலும் அவர்கள் தொடர்ந்து மக்கள் இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கு வழிவகுக்கவும் இது போன்ற கூட்டுறவு அமைப்புகள் பயன்படும் என்றும் அவர் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார்.

(தனது குடும்பத்தினரிடமும் நண்பர்கள் மற்றும் அவர்கள் குடும்பத்தினரிடமும் மீரா காட்டிய அன்பையும், அக்கறையையும் நேரில் கண்டிருக்கிறேன். தனது மூத்த சகோதரர் மீ. மனோகரனிடம் அவருக்கிருந்த பாசத்தையும், மரியாதையையும் நான் நன்கறிவேன். சாதுவாக, தன்னை எப்பொழுதும் முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாத அந்த அண்ணனின் எழுத்தாற்ற லையும், வரலாற்று ஆய்வியலில் அவருக்கிருந்த திறமையையும் வெளிக் கொணர்ந்து, அவரது நூல்களுக்குப் பெரிய அளவில் அங்கீகாரமும், விருதும் கிடைக்கக் காரணமாயிருந்தார்.

சிரமப்படும் நண்பர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும் வீடு தேடிச்சென்று உதவுவதை நான் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன். பேதமின்றி 'வாடிய பயிரைக் கண்டும் வாடிய' மீரா, என் போன்ற நண்பர்கள் படும் துயரங்களையும் காணச் சகிக்காதது அப்படி யொன்றும் வியப்பிற்குரியதல்ல என்பதை இப்பொழுது உணர்கிறேன்.

மாநிலமெங்கும் சுற்றிவந்தாலும், தனது வேர்களை அவர் என்றும் மறந்ததில்லை. சிவகங்கை மண்ணின் மீதும், மக்களிடமும் தனக்கிருந்த பாசத்தையும், நேசத்தையும் அவர் பலமுறை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். 1984ல் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவைச் சிவகங்கையில் மிகச்சிறப்பாகக் கொண்டாடினார். விழாவிற்கு வந்திருந்த தொழிலதிபர் நா. மகாலிங்கத்தை ஊர்ப் பெரியவர்கள் சந்திக்கச்செய்து தொழிற்சாலை ஒன்று அங்கு உருவாகிப் பல இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

சிவகங்கையின் மீது அவருக்கிருந்த பாசம்தான் நண்பர்கள் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் சென்னையில் வந்து வசிக்க அவர் மறுத்ததற்குக் காரணமென்று நினைக்கிறேன். "கவிக்கோ விருது" பெற வந்த மீராவிற்குக் கலைஞரின் ஆலோசனையின் பேரில் மருத்துவப்பரிசோதனை செய்யப்பட்டு, அவர் முழுமையாக நலம்பெற்றுப் புதுப்பொலிவுடன் மீண்டும் எழுத வருவார் என்ற நம்பிக்கை நண்பர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தாலும், அவருக்கு அந்த நம்பிக்கை சிறிதும் இல்லை என்றே எனக்குத் தோன்றியது.

விருதுவிழாவில் வெளியிடப்பட்ட அவரது மூன்று நூல்களும்தாம் அவரது கடைசி இலக்கியப் படைப்புகள் என அவர் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார் என்பதை அந்நூல்களுக்கு அவர் எழுதியிருந்த முன்னுரை, என்னுரை, நன்றியுரை போன்றவற்றைப் படித்தவர்கள் ஊகிக்கமுடியும். தன் வாழ்வில் தான்நேசித்த, தன்னைநேசித்த, தான்வளர்த்த குழந்தைகள், தன்னை வளர்த்தெடுத்த உறவினர்கள், நண்பர்கள், சக ஆசிரியர்கள், தனது தமிழ் ஆசான்கள் எல்லோரையும் அநேகமாக ஒருவர் விடாமல் நன்றியுடன் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளதை யாரும் கவனிக்காமலிருக்க முடியாது. மூன்று நூல்களையும் தனக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்த மூன்று ஆசிரியர்களுக்கும், பள்ளித்தோழருக்கும், அன்புச் சகோதரர் மனோகரனுக்கும் காணிக்கையாக்கி இருப்பதையும் அவரது முன்னுரை, நன்றியுரையோடு சேர்த்துப் படித்தால் தனது மரண சாசனத்தைத்தான் இந்நூல்களில் பதிவு செய்திருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது.

ஓய்வறியாது உழைத்த ஒரு மக்கள் எழுத்தாளன் தன்னை வதைத்த கொடிய நோயையும், இறுதிக்காலத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட மன உளைச்சல்களையும் புறம்தள்ளிவிட்டுத் தான் என்றும் போற்றிவளர்த்த நல்லெண்ணங்களையும், உயரிய சிந்தனைகளையும் துணையாகக் கொண்டு அமைதி காணச் சென்றுவிட்டான் என்ற எண்ணமே நமக்கு ஆறுதல் தருவதாய் இருக்கிறது.

கனவு மீரா

கபாக

சேதுபதி ஆண்ட சீமையில்
உதித்தது
இந்தக் கவிதைச்சூரியன்
இராசேந்திரன்.

பள்ளிப்படிப்பு
இராமநாதபுரத்தில்...
கல்லூரிப் படிப்பு
சிவகங்கை
மன்னர் கல்லூரியில்...

முதுகலைத் தமிழ்
வாசிப்பு
வைகைக் கரையில்
நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம்
தியாகராசர் கல்லூரியில்...
இது கவிஞர்களை
அடைகாத்த
தாய்விடு
கவிஞர்களின் கருவறை.

இந்தக் கருவறையிலிருந்து
வெளிவந்த
கவிக்குயில்கள்
இரகுமான், காமராசன், மேத்தா, இன்குவாப்

இந்தக் கல்லூரியின்
புல்லும் கவிபாடும்
தமிழ் மண்...

இரகுமானும் மீராவும்
கபிலரும், பரணரும்
போல பிரிக்கமுடியாத இதயங்கள்..
அதனால்தான்
அன்று மீராவுக்கு
நடந்த
நினைவுக் கூட்டத்தில்
'மீரா இறந்தவுடன்
நானும் செத்துப் போனேன்' — என்று
இரகுமான் பேசிய
கண்ணீர்ப் பேச்சு..

மீரா கவிதை பாடத்தொடங்கிய
காலமும் — களமும்
மொழிப்போரும்
சுயமரியாதையும்
ஒலித்தன.
இராசேந்திரன் கவிதைகள்
ஏடுகளிலும், மேடைகளிலும்
போர்க்குரலாயின.
எங்கும் கவியரங்கம்
அங்கும் மீரா...

கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்
வசன கவிதையின்
முதல் அடையாளம்
இது காதலையும்
சமூக உணர்வையும்
கை கோத்தது.

மீராவின் ஊசிகள்
ஆரோக்கிய சமுதாயக் கனவு.
இதுவும்
புதுக்கவிதையின் வரவில்
இன்னொரு அடையாளம்.

30.06.2002
மீராவின் வாழ்வுப்
பயணத்தின் உச்சம் சென்னையில்.
கவிக் கோ விருதை
கலைஞர் வழங்க
அரங்கில் நிறைந்த
கவிஞர்கள், கல்வியாளர்கள்
விமர்சகர்கள் கூடிய
கனத்த கூட்டத்தில்
பாராட்டு மழை
பேச்சாகவும் — கவிதையாகவும்..

அச்சைக் கலையாக்கியது
அகரம்
அடையாளத் தெரியாத
கவிஞர்களையும்
படைப்பாளர்களையும்
அறிமுகம்
காட்டியது அன்னம்.
அன்னமும் — அகரமும்
பதிப்புக் கலையின்
மதிப்பு மிக்க
நவீன பெங்குவின்..

அய்க்கு என்பதைக்
கவிதை உலகில்
'குக்கூ' என்று
கூவிய கவிதைக் குயில் மீரா.

என் கல்லறையில் எழுதுங்கள்
கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்
என்று குக்கூ கூவினாலும்
மீரா
சாகாத வானம்
வாழ்வைப் பாடிய
பறவை.
காலத்தியில்
வேகாத — பொசுங்காத
தத்துவம் மீரா..
அவருக்குக்
கவிக் கோ
சிவகங்கையில்
நினைவகத்தைக்
கவிதையின் அகரமாய்
சிகரமாய் நிலைப்படுத்த
நாமும் கைகோர்த்து
மீராவின் கனவுகளை
நனவாக்குவோம்.

மீரா என்றொரு தேமா கவிஞர்

மு. பழனிஇராகுலதாசன்

‘பாவேந்தர் பாரதிதாசன் பரம்பரையினர்’ — என்று பெயர் எடுத்த கவிஞர்கள் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் பெயருக்கு முன்னால் ஏதாவது ஓர் அடைமொழி அமைந்திருக்கும்; அல்லது அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த அடைமொழி அந்தக் கவிஞரது புகழ்பற்றியதாக இருக்கும்; அல்லது சாதனை பற்றியதாக இருக்கும். ஆனால் மீராவுக்கு அமைந்த அடைமொழி சற்று வித்தியாசமானது; வேறு யாருக்கும் அமைந்திராதது. அவருடைய பல்லாயிரம் மாணவர்களாலும், தோழர்களாலும் கவிஞர் மீரா “அண்ணன் மீரா” அல்லது “மீரா அண்ணன்” என்றுதான் அடைகொடுத்து அழைக்கப்பட்டார். இதற்கான காரணம் மிகவும் வெளிப்படையானது. அவர் வெறும் கவிஞராக மட்டும் இருக்கவில்லை; எல்லோராலும் அன்பும் பாசமும் பாராட்டுகிற இனியவராக இருந்தார். இயக்கம், கட்சி, சாதி, மத வேறுபாடுகளைக் கடந்துநின்று கவிஞர் மீரா அன்பு பாராட்டினார். இது மிக வித்தியாசமான பண்பு. சமகாலத்திய பிற கவிஞர்களிடம் காணமுடியாத பண்பு. “மீரா” என்ற இரண்டு நெடில் எழுத்துகளை அலகிட்டுப் பார்த்தால் “தேமா” என்ற வாய்பாடு அமையும். “தேமா” என்றால் ‘தித்திப்பு மாமரம்’ என்று தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது. அதுபோல, ‘மீரா’ என்றாலும் தித்திப்புத்தான்; ‘தேமா’ தான்.

2

திராவிட இயக்கத்தின் தொடர்பால், தமிழ் மொழி, இன உணர்வுகளைப் பெற்றார் கவிஞர் மீரா. சிந்தனையும் செயல்பாடுகளும், மிகுந்த விரிவான வாசிப்பு அனுபவமும் அமையப்பெற்ற காலக் கட்டத்தில் கவிஞர் மீரா இந்தியப் பெருநிலத் தையும், விஞ்ஞான பூர்வமான பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தையும் கண்டுணர்ந்து கொண்டார். இப்படியாக, ஒரு காலத்தின் விளைவு போன்றதான ஒரு பரிணாம வளர்ச்சி கவிஞருக்குள் நிகழ்ந்தது; கவிஞர் மீரா தனது சொந்த முயற்சியால் ஓர் அகில இந்திய மாநாடு போல, மக்களைத்திரட்டி மகாகவி பாரதிக்குச் சிவகங்கையில் நூற்றாண்டுவிழாவை நடத்திக்காட்டினார். அவர் மாநாட்டுக்கான ஆயத்தப் பணிகளைத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து மாநாடு நிறைவுபெற்ற நாள்வரை, தமிழகத்தின் இலக்கியக் காற்று வீசிய இடமெல்லாம், “பாரதிக்கு மாநாடு, மீரா கூட்டுகிறார்” என்ற பேச்சே எதிரொலிக்கப் பெற்றது. நூற்றாண்டுவிழாவை முன்னிட்டு, ஆராய்ச்சிப் பேழை போன்ற ஓர் அருமையான மலர் ஒன்றையும் மீரா பதிப்பித்து வெளியிட்டார். மகாகவி

பாரதிக்கும் பாவேந்தர் பாரதிதாசனுக்கும் இடையே பேதங்களைக் கற்பித்துத் தவறான திசைநோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த ஒரு சிந்தனைப் போக்கைத் தடுத்து நிறுத்துவதாகவும் கூட மீராவின் இந்த முயற்சி அமைந்தது என்றே கணிக்கலாம். பாவேந்தர் உயிருடன் இருந்திருந்தால் மகாகவிக்கு எப்படி ஒரு விழா எடுத்திருப்பாரோ அப்படித்தான் அந்த விழா அருமைக்கு அருமையாய், பெருமைக்குப் பெருமையாய் அமைந்தது. மீரா செய்தார் என்பதை விடவும் “மீராதான் செய்தார்” என்று தமிழக வரலாறு வருங்காலத்தில் பெருமைப்படக் கூடியதாகவும் அமைந்தது.

3

தமிழன் — இந்தியன் — பொதுவுடைமைவாதி என்ற இந்த மூன்று மிக முக்கிய நிலைபாடுகள் கவிஞர் மீராவிடம் பகை முரண்களாக எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் உருமாற்றம் கொள்ளவில்லை. ஒன்றோடு ஒன்று தழுவி, ஒன்றுக்கு ஒன்று உறுதுணைசெய்து மேல் எழுந்து வளர்ச்சிபெற்ற இணக்க முரண்களாகவே இருந்தன. பிறமொழி களிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்வது குறித்து, குறிப்பாகப் பிற இந்திய மொழிகளிலிருந்து மொழியாக்கம் செய்வது குறித்து, கவிஞர் மீரா குறிப்பிட்ட போது, “நிச்சயம் செய்ய வேண்டும்; இன்னும் பலருக்குச் சென்னைக்கு அப்பாலும் உலகம் இருக்கிறது என்பது தெரியவே இல்லை” என்றார். என் குழந்தைகளில் ஒன்றை வேத பாடசாலைக்கு அனுப்பலாம் என்று விரும்புகிறேன் என்று கவிஞரிடம் தெரிவித்தபோது, கவிஞர் அவசரப்பட வில்லை; பொருந்தாத கருத்து என்று ஆயாசப்படவில்லை. குழந்தையின் சிறுவயதைக் கருத்தில் கொண்டு, “நமக்கு ஆன்மீகம் புறம்பான விஷயமல்ல, இன்னும் கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும்” என்று பதிலிறுத்தார். ஆழமான சிந்தனையின் அர்த்தம் உள்ள வெளிப்பாடு இது. கவிஞர் இன்குலாப் எழுதிய இராஜராஜசோழன் பற்றிய கவிதை பல்கலைக் கழகப் பாடத்திட்டக் குழுவால் பாடத்திலிருந்து நீக்கப்பட்ட போது கவிஞர் மீரா மிகக் கடுமையான கண்டனக் குரல் எழுப்பினார். ஆட்சியாளர் கோபித்துக் கொள் வார்களே என்றெல்லாம் கவிஞரது எழுது கோல் பயப்படவில்லை! அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப் பட்ட போது, மீரா அவர்கள் வெளியிட்ட சில நூல்கள் கடுமையான நடவடிக்கைகளுக்கு உள்ளாக் கப்பட்டன. அந்த இக்கட்டான கால கட்டத்தில் மிகவும் துணிச்சலாகவும், சாதூர்யமாகவும் செய்யல்

பட்டு, குறிப்பிட்ட சில நூல்களைப் பாதுகாத்து வைத்து, தக்க நேரத்தில் மறுவெளியீடு செய்தார். நாவலாசிரியர் திராவிட இயக்கங்கள் மீது மிகக் கடுமையான எதிர்ப்பு உணர்வு கொண்டவர் எனத் தெரிந்திருந்தும், ஜெயகாந்தனுடைய எழுத்துகளின் மானுடநேய சக்தியைப் புரிந்து கொண்டு மிகவும் பாராட்டினார். ஜெ.கே. நடத்திய 'கல்பனா' இதழுக்கும், 'கல்பனா கருத்தரங்கு' நிகழ்ச்சிகளுக்கும் தொடர்ந்து ஆதரவளித்தார். மாவட்ட அளவிலும், மாநில அளவிலும், கவிஞர் மீரா சோவியத்துக் கலாச்சாரக் கழகத்துக்கும், சமாதானக் குழுவிற்கும் உறுதுணையாகச் செயல்பட்டார். காங்கிரசுப் பேரியக்கம் — காங்கிரசுக்காரர்கள் ஆகியோரிடம் எத்தனையோ குறைபாடுகள் இருந்த போதும், அந்தப் பேரியக்கத்தின்மீது ஆழ்ந்த மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார். அந்த அடிப்படையிலேயே மகாகவி பாரதி எழுதிய காங்கிரசு வரலாறு பற்றிய நூலை வெளியிட்டார். தேசத்தின் விடுதலைவேள்வியில் பங்கெடுத்த பெருமக்கள் என்று போற்றிய கவிஞர் மீரா தொடர்ந்து ஏதாவது ஒரு வகையில் தனது பங்களிப்பை ஆற்றிவந்தார். பழுத்த காங்கிரசுகாரர் பெரியவர் உ. சுப்பிரமணியன் அவர்களோடு இணைந்து மீரா ஆற்றிய சேவைகள் பல. ஆசிரியாவின் சோதி என்று பாராட்டப்பெற்ற சவகர்லால் நேருவின்மீது கவிஞர் மீராவுக்கு அளவுகடந்த மரியாதை இருந்தது. நேருவின் வீரம் செறிந்த போராட்டக்களங்களையும், கவிதை போன்ற எழுத்துகளையும் கவிஞர் மீரா எடுத்துரைத்துப் பாராட்டுவார். நேருவின் பிறந்தநாளான குழந்தைகள் தினத்தன்று, நேருவின் கடைசி எழுத்தாகிய உயிலை அழகு தமிழில் அச்சிட்டுத் தமிழ்மக்களுக்கு வழங்கியவர் கவிஞர் மீரா. காங்கிரசு இளைஞர்கள், பொதுவுடைமைத் தோழர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், திராவிட இயக்கத்தார் என்று முரண்பாடு மிக்க இவர்களோடெல்லாம் நீங்கள் எப்படி இணங்கிப் போகிறீர்கள் என்று யாராவது கேட்டால், "நீங்கள் அவர்களுக்கு இடையே முரண்பாடுகளைப் பார்க்கிறீர்கள், நான் அவர்கள் ஏதோ ஒரு பொதுக் காரியத்துக்காக இயங்கு கிறார்களே, அந்த இயக்கத்தை — செயல்பாட்டை மட்டும் பார்க்கிறேன்" என்பார். அபூர்வமான பார்வை; ஆக்கபூர்வமான சிந்தனை. கட்சி, இயக்கம் என்ற வரையறைகளைத் தாண்டி, தமிழகத்து இளைஞர்களை ஒன்று கூட்டி, தமிழ்நாட்டில் "தாசூர் விழா", "கார்க்கி விழா", "பிரேம் சந்த்" "விழா" என்றெல்லாம் நடத்த வேண்டும் என்று பெருவிருப்பம் கொண்டிருந்தவர் கவிஞர் மீரா.

4

ஒரு புதிய நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியை மீராவிடம் ஒப்படைக்கும் ஓர் எழுத்தாளர், இந்த நூல் எப்படியாவது வெளிவந்தால் போதும் என்றே நினைப்பார். ஆனால் மீரா "இந்தநூல் இப்படித்தான், இந்த உருவத்தில்தான், இந்த அளவில்தான் வர வேண்டும் என்று மனதிற்குள் திட்டமிட்டுக்

கொள்வார்; அப்படியே செய்தும் காட்டுவார். நூலின் அச்சமைப்பும், கட்டமைப்பும் அவரது மனத்திற்கு நிறைவு தரும்வரை விடமாட்டார். அதனால் அச்சகத்திற்கு நட்டம் ஏற்பட்டாலும் ஒரு சிறிதும் கவலைப்படமாட்டார். கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தின் "குயில் கூவிக் கொண்டிருக்கிறது" — என்ற நூலுக்கு இப்போது அமைந்துள்ள அட்டை மூன்றாவது முறையாக அச்சிடப்பட்ட அட்டை. முதல் இரண்டு தடவை அச்சிடப்பட்ட நானூறு அல்லது ஐநூறு அட்டைகளை, மதுரையிலிருந்து வந்த கவிஞர் மீரா பார்த்துவிட்டு "சரியாக அமைய வில்லை, கட்டி மேலே போடுங்கள், புதிதாக வேறுதான் அடிக்க வேண்டும்" என்று சொன்னவர் மீரா. மீராவின் உத்தரவை மீற முடியாத 'மெஷின் மேன்' அட்டைகளைக் கட்டி மேலே போட்டபோது, கட்டுவதற்கும், மேலே போடுவதற்கும் அருகில் இருந்து 'துணை' செய்யும் பாக்கியம் எனக்கும் கிடைத்தது. மதுரை சென்றிருந்த கவிஞரின் வருகைக்காக அச்சகத்தில் நீண்டநேரம் காத்திருந்தேன். மதுரையிலிருந்து வந்த கவிஞர் பெரிய புத்தகக் கட்டைக் கொண்டுவந்திருந்தார். பிரிக்கச் சொன்னார். பிரித்துப் பார்த்தேன். பல்வேறு தமிழ் நூல்களுக்கு இடையே ஓர் ஆங்கிலப் புத்தகமும் இருந்தது. அது ஏதோ ஒரு மண்ணியல் ஆய்வுப் புத்தகம் போலத் தெரிந்தது. அந்த நூலைச் சுட்டிக் காட்டி "இது எதற்கு அண்ணே வாங்கினீர்கள்?" என்று கேட்டேன். அவருக்கே உரிய ஓர் இயல்பான இளநகையோடு கவிஞர் மீரா, "அந்த அட்டையையும் பைண்டிங்கையும் பாருங்க, அந்த மாதிரி நம் புத்தகங்களுக்கும் போடணும்... மாதிரி பார்த்துக் கொள்ளத்தான் வாங்கினேன்" என்றார்.

5

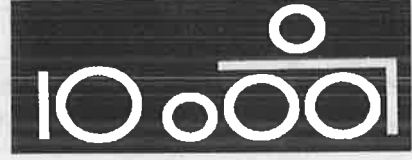
விருந்து பேணி உபசரிப்பதில் கவிஞர் மீராவுக்கு இணையாக வேறு ஒருவரைச் சொல்ல முடியாது. அச்சக வேலையாக வந்தவரானாலும், அரசியல் தொடர்புக்காக வந்தவரானாலும் மீராவின் அன்புப் பிடியிலிருந்து யாரும் எளிதில் தப்பித்துவிட முடியாது. வயது முதிர்ந்த தோழர்களாக இருந்து விட்டால் அந்த மரியாதையே தனியாக இருக்கும். விவசாய சங்கத் தலைவர் முதுபெரும் தோழர் ஆதிமூலம் அவர்கள் ஒருநாள் திடீரென்று அச்சகத்திற்கு வந்து விட்டார். அவரை மிகுந்த மரியாதையோடு வரவேற்ற கவிஞர், குறிப்பறிந்து உடனே சிற்றுண்டிக்கு ஏற்பாடு செய்தார். ஆதிமூலம் சாப்பிட்டு முடிக்கும்வரை பக்கத்தில் நின்று கொண்டே இருந்தார். சாப்பிட்டு முடித்ததும் கைகழுவத் தண்ணீர் ஊற்றி உதவி செய்தார். "வேறு என்ன அண்ணே வேணும்" என்று கவிஞர் பரிவோடு கேட்டுப் பணிசெய்த காட்சியை நான் அருகிருந்து கண்டு இன்புற்றேன். சம வயது உடையவர்கள், மாணவர்கள் என்று வந்து விடும் வேளையில், உடனடியாக ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்ய இயலாத சூழ்நிலையில் கவிஞர் மீரா மெதுவாக,

“இப்படி நடந்து போய்விட்டு வருவோமே” என்று அழைப்பார். அப்படி அவர் அழைத்துப் போகும் இடம், நிச்சயமாக, சிவகங்கையில் அவருக்குப் பிடித்தமான ஓர் உணவகமாகத்தான் இருக்கும். “என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?” என்றெல்லாம் கேட்க மாட்டார். “இன்றைக்கு என்ன சிறப்பு, அல்வா இருந்தால் கொண்டு வாங்க, அடுத்து ‘தோசை, பூரி..’ என்று கட்டளை பறக்கும்! எல்லாம் முடித்துவிட்டு வெளியே வரும்போது, சாப்பிட்ட தொகையை அவர்தான் கொடுப்பார்; வேறு ஒருவர் கொடுத்ததாக வரலாறு இல்லை.

6

“மீரா அண்ணனிடம் ஒரு நாணம் கலந்த புன்சிரிப்பு இருக்கும், அந்த அழகைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா?” என்று எழுத்தாளர் ப. தனுஷ்கோடி ராமசாமி கேட்பார். அந்தச் சிரிப்பை, கவனிப்பது என்ன, அனுபவித்து, அனுபவித்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன் நான். மதுரை கட்டாபாளையம் சந்தில் அன்னம் கிளை இருந்தபோது ஒருநாள் காலையில் காபி சாப்பிட ‘கீதா கபே’ நோக்கி நடந்துவந்து கொண்டிருந்தோம். தெருவழியே வந்து கொண்டிருந்த கோவில் யானையை நரங்கள் யாரும் கவனிக்க வில்லை. எங்களுக்குப் பின்னால் மிக அருகில் யானை வந்துவிட்டது. ‘சட்’டென்று கவனித்த கவிஞர் சிறிது அச்சம் மேலிட்டவராக, அவசரம் அவசரமாக நடைமேடையில் ஏறிக் கொண்டார். உடன் இருந்த நாங்களும் விலகி நின்றோம். யானை போய்விட்டது. பாரதி—யானை நிகழ்ச்சியை நான் மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டு, கவிஞரிடம் மெதுவாக, “யானை என்றால் கவிஞர்களுக்கு ரொம்பவும் பயம்தான் போலிருக்கிறது” என்றேன். “அதெல்லாம் இல்லை” என்று கவிஞர் சிரித்த வெட்கம் கலந்த சிரிப்பு இன்றும் என் நெஞ்சில் நிழலாடுகிறது! சிவகங்கைக்குப் போகிற போதெல்லாம், பெரும்பாலும், இரவு அகரம் அச்சகத்தின் அலுவலக அறையில் இரவு தங்கிவிடு வேன். காலை விடிந்தவுடன், ஒரு கையில் ‘இந்து’ நாளிதழும் ஒரு கையில் பெரிய டம்ளரில் காபியுமாக, மாடியிலிருந்து கவிஞர் மெதுவாய் இறங்கி வருவார். “காபி சாப்பிடுங்க, இது நானே போட்ட காபி” என்று முறுவலித்தவாறு தருவார். ஒருநாள், இரு நாளா? எத்தனையோ நாட்கள்!

கவிஞர் மீரா தந்த கவிதைகள் இன்று நம்மோடு இருக்கின்றன; படிக்கவும் சுவைக்கவும் அவை எப்போதும் நமக்குக் கிடைக்கும். ஆனால், தாய்மையும், சகோதரத்துவமும் கலந்த அந்த நாணச் சிரிப்பும், அவரே கலந்து கொண்டு வந்து தரும் அந்தக் காபியும் நமக்குக் கிடைக்காமலே போய்விட்டனவே! ■

அடுத்த இதழுக்கு அடுத்த இதழாக

முருகன்

வரலாற்றிதழ் வெளியிட முடிவு செய்துள்ளேன்.

எனவே

இன்று பொதை பொதையாய் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழியல், மானுடவியல், வரலாற்றியல், தொல்பொருளியல் ஆய்வாளர்களின் கட்டுரைகளும் வட்டார வாழ்வியல் சார்ந்த முருகவழிபாடுகள் குறித்த செய்திகளும் உலக நாடுகளில் உள்ள முருக வழிபாடுகள் குறித்த நிழற்படங்களுடனான வெளிப்பாடுகளும் மண்ணுக்கு விரைவில் தேவைப்படுகின்றன.

தனிமனித முயற்சியில் இதனை வெற்றி செய்ய இயலாது.

எனவே

குழுமுயற்சியாக இதனை வெற்றிசெய்ய தமிழுணர்வாளர்கள் முன்வந்து உதவுங்கள்.

தமிழினச் செழிப்பாளர்களின் பொருளுதவியும் கிடைத்தால் முருக வரலாற்றிற்கான மிகச் சிறந்த ஆவணமாக இந்த முருகன் சிறப்பிதழை உருவாக்கிக் காட்டுவேன்.

□

நம்பிக்கையுடன்

அறிவுமதி

சிவப்பளி
தூது
சிவப்பளி
தூது

கோடையும் வசந்தமும் என்ற அவர் நூலுக்கு நான் எழுதிய முன்னுரைக்கு மீரா பதிலுரை வரைந்தார்.

“பல்லாண்டு வாழ்க” என்று என்னை வாழ்த்தியிருக்கிறார். வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் வாழ்ந்து பார்க்கிறேன்.”

மூன்று மாதம் கூட முழுதாக முடியவில்லை இந்த வரிகளை வரைந்து நொந்த உடலும் வெந்த மனமுமாக இருந்த கவிஞனைக் காத்திருந்த மரணம் கணப்பொழுதில் கொத்திக் கொண்டு போய்விட்டது.

எழுத்தாளர்களையும், கவிஞர்களையும், பத்திரிகையாளர்களையும் கால் நூற்றாண்டுக் காலமாய்க் கட்டித் தழுவி அணைத்துக் கொண்ட கவிஞர் மீராவின் சிவகங்கை இல்லத்தில் செப்டம்பர் இரண்டாம் நாள் அன்று ஒரு எழுத்துச் சமுத்திரமே அலை பாய்ந்து நின்றது. வணக்கம் செலுத்தி அவருக்குக் கடைசி வழியனுப்பை நடந்த.

எரியூட்டப்பட இருந்த அவர் உடலுக்கு அருகில் மயானத்தில் நடந்த இரங்கல் கூட்டத்தில் கவிக்கோ அப்துல்காசிம், “மீரா செத்துப் போனபோது நானும் செத்துப்போய்விட்டேன்”

சி று பி

என்று சொன்னபோது அவர் குரலும் உடைந்தது, கேட்டவர் மனமும் உடைந்தது.

அப்போது, யாருக்கும் யாரும் தேறுதல் கூற முடியாத சூழலில் “என் கல்லறை” என்ற திடுக்கிடும் தலைப்பில் அவர் எழுதிய கவிதைவரிகள் என் நினைவுக்கு வந்தன.

“என் கல்லறையில்

எழுதுங்கள்

கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்”

பேராசிரியர், கவிஞர், கட்டுரையாளர், போராட்ட வீரர், பதிப்பு வித்தகர், பேச்சாளர் என ஆற்றல் மிகு திருமுகங்கள் பல அவருக்கு. கலை, இலக்கியம், அரசியல் எனப் பல தளங்களில் கால் பதித்தவர் மீரா. கல்லூரிப் பருவத்தில் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளிலும், திராவிட இயக்கக் கருத்துக்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டார். மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியைத் தாம்பயிற்ற காலத்தில் அப்துல் ரகுமானுடன் இணைந்து தமிழ்க்கவிதைக்கு விளைநிலமாக்கினார். இலக்கியத்திலும் அரசியலிலும் முத்திரைகள் பதித்த நா. காமராசன், கா. காளிமுத்து, பா. செயப்பிரகாசம், மு. மேத்தா, இன்குலாப் என்ற ஒரு ஒளியின் ஊர்வலத்துக்குப் பாதை அமைத்துக் கொடுத்த முன்னோடி மீரா.

அண்ணாவின் நெஞ்சில் இவர் கவிதை வரிகள் மகத்தான இடம் பிடித்திருந்தன. “தெருவோரச் சாக்கடையில் வருமா தெப்பம்?” என்ற வரியை வியந்து மேற்கோளாகக் காட்டினார் அண்ணா. பின்னர் மார்க்சியக் கருத்துக்களில் மனம் பறிகொடுத்துப் பொதுவுடைமை இயக்கச் சார்பாளர் ஆனார். மீரா. இரண்டு பேரியக்கங்களின் வாரிசாக இவர் விளங்கிய காரணத்தால்தான் மூன்று மாதங் களுக்கு முன்னால் சென்னையில் கவிக்கோ விருது வழங்கும் விழாவில் கலைஞர் விருது வழங்க, ஆர். நல்லகண்ணு வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார். போட்டி போட்டுக்கொண்டு இரண்டு முற்போக்கு இயக்கங்கள் மீராவைச் சொந்தம் கொண்டாடியது யாருக்கும் வாய்க்காத சிறப்பு.

அறுபதுகளில் மரபுக் கவிதைகளில் ஒளி வீசிய மீரா 1971ல் “கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்” வசன கவிதைக் காவியத்தை வெளியிட்டார். கவிதை இலக்கியத்தில் “மீரா அலை” ஈழமூன்று வீசியது இந்த நூலால். இவரைப் போலக் கவிதை எழுத முயன்று குறைந்தது ஐம்பது கவிஞர்களாவது தோற்ற சம்பவமும் இதனால் விளைந்தது.

புதுக்கவிதைக் காளமேகமாக இவரை இனம் காட்டியது “ஊசிகள்” கவிதைத் தொகுதி. தெளிந்த இடதுசாரிச் சிந்தனையாளராக மீரா அறியப்பட்ட காலத்தில் தகிடுதத்தக்காரர்களின் நகங்களிலும்

கொடுமுடி கோகிலம்
கே.பி. சுந்தரரம்பாள்
வரலாறு

ப. சோழநாடன்

வெளியீடு
ரிஷபம் பதிப்பகம்

31/45 இராணி அண்ணாநகர்
சென்னை - 600 078.
விலை : ரூ.100 பக்கம் : 272
தொலைபேசி : 24728326
மின்னஞ்சல் :
rishabam@myrealbox.com

ஊசிகள் பாய்ந்தன. எல்லா அநாகரிகங்கள் மீதும் ஊசிகளின் கூரிய முனைகள் கீறிக் கிழித்தன. எப்போதும் மீராவிடம் கொலுவிருக்கும் மெல்லிய நகைச்சுவை ஊசிகளின் தனியழகுக்கு இன்னொரு காரணம்.

வானம்பாடி இயக்கத்தில் தம்மையும் சக பறவையாக இணைத்துக்கொண்ட மீராவுக்குப் பத்திரிகை நடத்துவதில் ஒரு "மாயத் தாகம்" இருந்தது. "கவி", "அன்னம்விடு தூது" இதழ்களை நடத்தினார். சிறுபத்திரிகைக்கும் பெரும் பத்திரிகைக்கும் இடையே ஒரு "இடைநிலை இதழ்" நடத்த வேண்டுமென்ற தீராத ஆசை அவருக்கு இருந்தது. ஆசிரியர் இயக்கத்துக்கு என்று நடத்தப்பட்ட சங்க இதழுக்கும் அவர் ஆசிரியராக இருந்தார். சிலகாலம், "ஓம் சக்தி" இதழிலும் பணிபுரிந்தார்.

படைப்புலகுக்குத் தம் எழுத்துக்களால் வண்ணமும் வனப்பும் சேர்த்த மீராவின் பணிக்கு நிகரானது அன்னம், அகரம் பதிப்பகமும் நிறுவிய சாதனை. வாய்ப்பும் வசதியும் இல்லாத ஒரு சிற்றூரில் நவீன இலக்கியத்துக்கு ஒரு சாளரத்தைத் திறந்தார். மீரா. அபியின் "மௌனத்தின் நாவுகள்" திறக்க எழுந்த பதிப்பகம் புதுக்கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை நாடகம், கலை, தத்துவம், வரலாறு என ஆயிரம் கால்களில் வழிந்தோடியது. இளம் படைப்பாளிகளுக்கு முகவரி தந்த மீராவின் பதிப்பகப் பணியால் கிராமும் நாஞ்சில்நாடனும் வெங்கட் சாமிநாதனும் எனப் பலர் புதிய வாசகர்களுக்கு அறிமுகமானார்கள். முதிர்ந்த "பால்வீதி" முதல் அரும்புவிட்ட நவகவிதை வரிசை வரை எண்ணற்ற கவிதைகளின் அலையோசை பரவியது மீராவால். பொரளா தாரத்தில் கையைச் சுட்டுக்கொண்டே புதிய பதிப்புகளை வெளியிடுவது மீராவுக்கு துணிச்சலான செயலாகி விட்டது. படைப்புக்கலைஞர் பதிப்புக் கலைஞராகவும் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுவிட்டார். அவருடைய செல்வன் சுதிர் பதிப்புப் பணியில் தொடர்வது மகிழ்ச்சி தருகிறது.

மீரா தேர்ந்த வாசகர். கலில் ஜிப்ரானிலும், உமர்கய்யாமிலும் பதிக்கப்பட்டவர். பாரதிக்குப் புதிய பாரதிதாசன் இவர். கவிதைக்கும் நல்ல காபிக்கும் தேடித்தேடிச் செல்லும் மனம் இவருடையது.

கற்கண்டாய்க் கரையும் உரையாடலுக்கும் கரை காண முடியாத நட்புக்கும் உறைவிடம் மீரா.

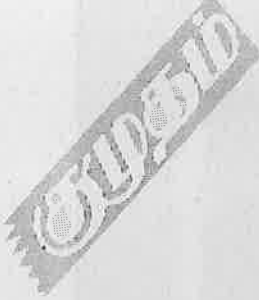
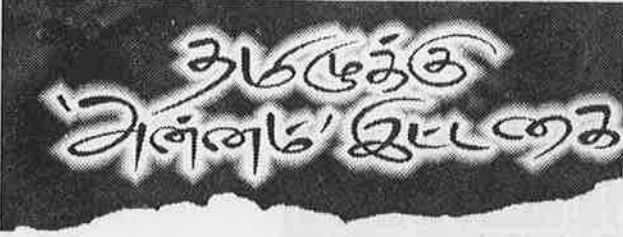
கடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு காரணங்களால் மீரா நோய்வாய்ப்பட்டார். மணிக்கு மணி ஊர் தாண்டிப் பறக்கும் இந்தப் பறவையை முடக்கு நோய் அடக்கிப் போட்டது. உள்ளம் வானத்தில் பறந்தாலும் உடல் நைந்து போனது. துணைவியார் சுசீலா குழந்தை போல் பாதுகாத்துப் பேணி வந்தார். ஆயினும் உடல் தளர்ந்தது.

விருதுகள் பரிசுகள் மூலம் அவரை விலை மதிக்க முடியாது. ஆனாலும் அந்த அன்பு மனத்துக்கு உவகையூட்ட "வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது" தந்தது சிற்பி அறக்கட்டளை. "கவிக்கோ விருது" தந்து சிறப்பிக்கப்பட்டது. அவருக்கு மருத்துவச் சிகிச்சை தர எல்லாவற்றையும் மீரா தோற்கடித்து விட்டார். "விழும்போதெல்லாம் / மீசையில் ஓட்டவேண்டும் இந்தச் செம்மண் / ஏனெனில் எம் மண்"

என்று அவர் காதலித்த சிவகங்கை இருக்கிறது. ஆனால் அந்த ஜீவகங்கை அங்கு இல்லை.

அந்த மனித நேய ஊற்று உலா வந்த இடத்தில் ஒரு நினைவிடம் அமைக்கும் முயற்சியில் கவிஞர் அப்துல்ரகுமானும் இலக்கிய அன்பர்களும், சிவகங்கை முன்னாள் அமைச்சர் தா. கிருஷ்ணன் உள்ளிட்ட நண்பர்களும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். மகாகவிபாரதி பெயரால் ஒரு நிறுவனம் அமைக்க மீரா ஆசைப்பட்ட இடத்தில் நினைவகம் அமைந்தால் நன்றியுள்ளவர்கள் நாம் என்று பெருமை கொள்ள முடியும்.

மீரா காலமாகிவிட்டார். இருந்தும் "மீரா சகாப்தம், முடியவில்லை.

மு. மேத்தா

“அப்துல் ரகுமான் என் வலது கண். சிற்பி என் இடது கண். இன்குலாப் என் இடதுகை. காமராசன் என் வலதுகை. பாலாவும் மேத்தாவும் என் இதயத்தின் இரு பக்கம். வைரமுத்து, தமிழன்பன் சிதம்பரநாதன், முருகுசந்தரம், அபி, தேனரசன், புவியரசு, தமிழ்நாடன், தணிகைச்செல்வன், இந்திரன், காசி ஆனந்தன், நவகவி, கல்யாண்ஜி, கலாப்ரியா, கந்தர்வன், அறிவுமதி வெ. சேஷாசலம், கவை. பழனிச்சாமி, நாஞ்சில் ஆரிது, வைகை வாணன், அப்துல் காதர், இக்பால், பஞ்சு, ரவி சுப்ரமணியன், வசந்தகுமார் — இவர்கள் எல்லாம் என் அங்கங்களைப் போல என்னுள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். எனவே நான் நான் அல்ல. நான் எல்லோரும் கலந்த ஓர் அவதாரம். ஆமாம். நான் செத்தாலும் வாழ்வேன்” என்று சில மாதங்களுக்குமுன் தனது புத்தகத்துக்கு முன்னுரையில் எழுதிய கவிஞர் மீரா இன்று இல்லை.

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக இலக்கியப் பிரமுகர்கள் அனைவருக்குமே ‘அன்னம்’ இட்ட மீராவின் மரணம் கேட்டு தமிழ் கவிதைபுலகமே கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நல்ல மனிதனாக இருப்பவன்தான் நல்ல கவிஞனாகவும் இருக்க முடியும். அப்படி இருந்தவர் மீரா. மூத்த கவிஞர்களை எப்போதும் மதித்தார். இளைய கவிஞர்களை அன்போடு வளர்த்தார். புதிதாக புத்தகம் கொண்டுவர விரும்பியவர்கள் எல்லோருக்குமே மீராதான் பாலம். அவரது அன்னம் புத்தக நிலையத்துக்குத் தமிழன்னையின் நூலகத்தில் தனி அலமாரியே அமைக்க வேண்டும். அந்த அளவுக்குப் பொக்கிஷங்களைப் பதிப்பித்தவர்.

ஒரு கவிஞன் ஒப்பனை செய்து உலா வருகிற மேடை நடிகள் மட்டுமல்ல... ‘பிரச்சனைகளைப் பற்றி என் கவிதை பேசும். அது போதும்’ என்று அவன் தட்டிக்கழித்துவிட முடியாது. எந்தப் பிரச்சனைக்காக

அவன் கவிதை இருக்கிறதோ அதற்காகக் கவிஞனும் போராட வேண்டும். மீரா அப்படித்தான் இருந்தார். இதுவரை நடந்த அனைத்து ஆசிரியர் போராட்டத்திலும் கலந்து கொண்டு முழுப் போராளியாக வாழ்ந்தார்.

கவிஞர்கள் ஓரிருவர் கூட ஒன்று சேரமாட்டார்கள் என்ற குறைபாடு உண்டு. ஆனால், மீரா எப்போதும் கவிஞர்களை ஒன்று சேர்ப்பதிலேயே குறியாக இருந்தார். தமிழக கவிஞர் பேரவையை நான் உருவாக்கியபோது நிறைய உதவி செய்தார். மாமல்லபுரத்துக்குப் பக்கத்தில் கவிஞர்கள் ஒருசேர வாழும் கவிதா மண்டலம் அமைக்க வேண்டும் என்று விரும்பியவர் அவர்.

முப்பது ஆண்டுகளாக உற்சாகமாகக் கவிதை உலா நடத்தி வந்தவருக்கு சமீபகாலமாக உடல்நலம் இல்லாமல் போனது. இரண்டு மாதத்துக்குமுன் ‘கவிக்கோ’ விருது வாங்க சிவகங்கையிலிருந்து சென்னை வந்தவர்... எங்களோடே தங்கியிருந்தார். அப்துல் ரகுமான், பொன். செல்வகணபதி, நான்... அனைவரும் சேர்ந்து தினமும் மீராவுடன் கடற்கரையில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இந்த இரண்டு மாதமும் உற்சாகமாக இருந்தார். சிவகங்கைக்குப் போகவேண்டாம் செய்யையிலேயே தங்கிவிடுங்கள்...” என்று சொல்லி அவருக்குவீடும் பார்த்தோம். ஆனால் எங்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே சிவகங்கைக்குப் போனவர்... எல்லோரையும் விட்டு மறைந்தே போய்விட்டார்.

‘தனியாய்... தனித்தனியாய்... தன்னந்தனியாய்’ என்ற தலைப்பில் காவியம் எழுத இருப்பதாக சொன்ன மீரா. ‘என்னால் முடியவிட்டால் என் சக கவிஞர்களில் யாராவது எழுதுவார்கள்’ என்று அறிவித்திருந்தார். அந்தக் காவியத்தை இப்போது யார் எழுதுவது?

எங்கள்
கிராமத்து நதிக்கு
மொச்சை
மணக்கும்
ஏடறியா இனிய
தமிழள்ளி
வாழ்த்துகிறது
மண்

நினைவில் நின்று நெடுந்தாரம் பறந்தவன்

பா. செயப்பிரகாசம்

அவருடைய இயல்பு போலவே, அவரது கவிதைகளும் வேக ஓட்டம் கொண்டவை.

“வேலை இருக்கிறது நிரம்ப — என்னை வேகப் படுத்தி விடு தாயே”

— என்ற வரிகள் திராவிடநாடு விடுதலை நோக்கியவையாய் எழும்பினாலும், அது அவருடைய துணமாகவும் தளும்பி வெளிப்பட்டது. ஒரு படைப்புக் கலைஞன், தன்பண்புகளைப் படைப்புக்குள் ஓரக்கிவைப்பதிலிருந்து தப்பிவிட முடியாது — அதன் ஓவ்வொரு துளியிலும் அவனுடைய மரபணு ஊர்ந்து செல்லும்.

ஒரு படைப்பாளி தானொன்றாகவும் படைப்பாளியாகவும் இருக்க முடியுமானால், அவன் போலி. இத்தகையவர்கள் பொய் மலர்வதுபோல் ஓலர்ந்து, பிறகு இல்லாமலும் மறைவார்கள்.

வேக வேகமாய் காரியம் செய்தார். நோயில் முடக்கப்படும் கடைசிவரை இக்குணவாகு மாற

வில்லை. அதே வேகம் கவிதைகளாய் சந்த இனிமை, துள்ளல், ஈர்க்கு அளவும் குறைவுபடாது உற்பத்தியாகின.

“சாகாத வானம் நாம்; வாழ்வைப் பாடும் சங்கீதப் பறவை நாம்; பெருமை வற்றிப் போகாத நெடுங்கடல் நாம். நிமிர்ந்து நிற்கும் பொதியம் நாம், இமயம் நாம்; காலத் தீயில் வேகாத, பொசுங்காத தத்துவம் நாம் வெங்கதிர் நாம், திங்கள் நாம், அறிவை மாய்க்கும் ஆகாத பழமையினை அகற்றிப் பாயும் அழியாத காவிரி நாம், கங்கையும் நாம்”

என்ற தமிழின எழுச்சிக் கவிதை முதல் —

“இருந்தாலும் இது கொடுமை! கொடுமை! சாவே! இரக்கமற்ற செய்கை உன் செய்கை! எந்த

மருந்தாலும் தீராத நோயை நெஞ்சில் வளரவிட்டாய். விளம்பர மோகத்தில் மூழ்கி விருந்தாலும், விழாவாலும், வெளிச்சம் போடும் “வேடிக்கை மனிதர்கள்” எல்லாம் இங்கே இருந்தாலும் இறந்தாலும் ஒன்றுதானே. இவை வைத்தாய்; மலர் சிதைத்தாய் கொடுமை ஐயோ !!

என்று சிவகங்கைக் கல்லூரித் தாளாளர் மன்னர்துரைசிங்கம் மறைந்தபோது கொட்டிய கண்ணீர் வரிகள்வரை ஓட்டமும், துள்ளலும், சந்தமும் செழித்துக் குவிந்த கவிதைகள் — கல்லூரிக் காலத்தில் எங்கள் நாவுகளில் பாவேந்தர் கவிதைகளுக்கு அடுத்தபடியாக நடமாடியவை.

குத்திக்காட்டுகிற ஊசிகள் அவருடைய நகைச்சுவைகள். பேசிக்கொண்டே நடந்து போவது போல் தெரியும். நறுக்கென்று ஊசி குத்தும். பெரிதாய்க் காயமும் ஏற்படாது. ஆனால் உணரச் செய்தல் என்ற வேலை முடிந்திருக்கும்.

பதிப்புத் துறையில் ஆரவாரமின்றி, சத்தம் போடாமல், மீசை முறுக்காமல் சாதனை செய்தார். அச்சு ஊடகத்துக்குள் அவர் நுழைந்தபோது, ஆண்டுச்சந்தா அடிப்படையில் மூன்று நூல்கள் என்ற நூதனத் திட்டத்தை அறிவித்தார். பத்திரிகைகளுக்குச் சந்தா என்றுதான் அதுவரை வாசகர்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். இது அவர்கள் அறியாதது. முதலாண்டு ஐநூறு சந்தாக்கள். அடுத்த ஆண்டிலேயே நூற்றைம்பதாகச் சரிந்து போனது. முதல் முயற்சியே ஆளைக் கவிழ்த்து விட்டது. பின்னாளில் அவருடைய படைப்புத் திறனை உறிஞ்சிக்கொண்டே அவருடைய பதிப்புத்திறன் உத்தரவாதமுள்ள விமானமாய் உறுதியாய்ப் புறப்பட்டுப் பறந்தது. அந்த விமானத்துக்குள் படைப்பாளிகளுள் எல்லோருக்கும் இருக்கைகள்; உவகை பொங்கும் பயணிகளாய்ப் படைப்பாளிகள். “படைப்பாளிகளின் தாய்” என்றார் இன்குலாப்.

இதே வேலையாய் அலைந்தார். வியாபார அலைச்சலன்று. புதியது சாதிக்கும் அலைச்சல். எனது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி “இரவுகள் உடையும்” அட்டைக்குச் சென்னையிலுள்ள ‘கிரியாவில்’ அப்போதே (1976) ஆயிரம்ரூபாய் கொடுத்து ஓவியம் வாங்கினார்.

கண்ட கண்ட இடங்களில் சாப்பாடு; கண், மண் தெரியாத அலைச்சல். மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை ஏதாவது ஓர் ஊரில் ஏதாவது ஒரு கடையில் முடி வெட்டல். முப்பது வருடங்கள் முன் ஒரே இடமாய் முடிவெட்டிய இப்போது செத்துச் சண்ணாம்பாகிப்போன முத்துவின் முகம் அவருக்கு ஞாபகம் வருகிறது.

“கல்லூரிப் பணி, தமிழ்த்துறைத் தலைமைப் பணி, முதல்வர் பொறுப்புப் பணி, கல்லூரிப் போராட்டப் பணி, கல்லூரி ஆசிரியர்கள், தொழிற்சங்கப் பணி, ‘கவி’ இதழ்ப் பணி, அன்னம் விடு தூது இதழ்ப்பணி, அன்னம் பதிப்பகச் சிறப்பாசிரியர் பணி, அகரம் அச்சு மேற்பார்வைப் பணி, கொஞ்சம் குடும்பப்

பணி இவை எல்லாம் சேர்ந்து என் எழுத்துப் பணியை வளைத்துப் பிடித்துக் கட்டிப் போட்டு விட்டன” (மீரா கவிதைகள் முன்னுரை — பக் 23)

பதிப்புத்துறை என்ற ஒரு திசை அலைச்சல் மட்டுமன்று... இது பல திசை அலைச்சல். இந்தத் திகிலுமுகடான அலைச்சல் அவருக்குள்ளிருந்த கவிஞனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தின்று தீர்த்தது, கடைசியாய் அவரையும் தின்றுவிட்டது.

பதிப்புத்திறன் உயரம் கூடக்கூட, படைப்பு ஆற்றல் மட்டுப்பட்டுக்கொண்டே போனது. வீரியமான படைப்பாற்றலின் தொகுதியாய் இயங்கிய கலை மனம், அங்கங்கே அவ்வப்போது, பிசிரிப்பட்டு சிதறிக் கொண்டே போகிறது. இழந்ததைப் பிடித்துவிடுவோம், எவ்வளவு நேரம் ஆகப் போகிறது என்று நினைத்து, நினைத்துக் கை நழுவிப் போகிறது. ஒரு கட்டத்தில் நம் படைப்பாற்றல் எரிந்த சாம்பலிலிருந்து மீண்டும் உயிர்பெற்று எழுந்துவருவது சாத்தியப்படாமல் போகிறது.

1. புதிதாய் நாம் கைக்கொள்ளும் வல்லமை, ஏற்கனவே நாம் கைவசப்படுத்தியிருந்த ஒரு வல்லமையை இல்லாமல் போக்கி விடுகிறதா?
2. பலதுறை ஆற்றல்கள், அவற்றை வளர்த்துக் கொள்ள எடுக்கும் முயற்சிகள் மைய ஆற்றலை ஒடித்து (மீரா சொன்னது போல்) வளைத்துப் பிடித்துக் கட்டிப் போட்டுவிடுகின்றனவா? இவை எல்லாப் படைப்பாளிக் கும் முன்னிற்கும் கேள்விகள்.

சிறந்த பேச்சாளனுக்குள் ஓர் எழுத்துக்காரனின் மரணம். நல்ல இதழாளனுக்குள் வீரியமான படைப் பாளியின் மரணம். இயங்கிக் கொண்டேயிருக்கும் அமைப்பாளனுக்குள் இலக்கியவாதியின் இறப்பு — இப்படி ஆகிவிடுகிறதே என்ற கேள்விகள் இன்றும் தொடர்கின்றன.

இதனால் படைப்புக் களத்திலிருந்து ஓய்வு பெறுகிற அல்லது இளைப்பாறுகிற காலத்தில் பத்திரிகை, பதிப்பு, திரைப்படம் என்று பல துறைகளுக்கும் சிலர் நகர்கிறார்கள். அல்லது நகர்வதினாலேயே, படைப்புக் களத்தில் ஒதுக்கம், நிகழ்ந்து விடுகிறது.

உள்காரணம் என்னவென்று தெளிவாய்த் தெரிகிறது. ஏதொன்றுக்கு உழைப்பு நேரம் சிந்தனை, செலவிடுகிறோமோ, அதில் மட்டுமே முழுநிறைவு சாத்தியம் என்பதுதான் அது.

எழுத்து அல்லது இலக்கியம் ஒற்றைப் பரிமாணம் கொள்வதற்குப் பதில், பல்வகைப் பணிகளால் பலபரி மாணங்கள் கொள்கிற வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால் பலதிசைப் பணிகள், எழுத்துக் கான அனுபவங்களாக மாற்றப்படுகிறபோது மட்டுமே இது நிகழும். “கழகத்தில் (தி.மு.க.) நான் எழுதிய கவிதைகளுக்கும் (மீரா கவிதைகள்) இப்போது இதில் (கோடையும், வசந்தமும்) உள்ள கவிதைகளுக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை. இரண்டிலுமே என் முற்போக்கு, அதிமுற்போக்கு அரசியல் முகங்களே தென்படுகின்றன. நடையில் வீரியக் குறைவு. வார்த்தைகளின் கலப்பு மொழி, சில இடங்களில் செயற்கைத் தன்மை இத் தொகுப்பில் காணப்படுகிறது.”

(கோடையும் வசந்தமும் முன்னுரை — பக் 26)

எழுத்தில் இறக்கம், இறங்குமுகம் எப்படி நிகழ்ந்தது என்று மீராவுக்கும் புரிகிறது. நம்மாலும் அனுமானிக்க முடிகிறது.

“இடையில் ஒருநாள் கோவையிலிருந்த எனக்கு என் பையன் கதிரிடமிருந்து தொலைபேசி வந்தது — தோழர் பேராசிரியர் கோ. கேசவன் மறைந்து விட்டார் என்று. உடனே கோவை விசயா பதிப்பகம் சகோதரர் மு. வேலாயுதம் அவர்களிடம் தகவலை பலகையில் எழுதி வையுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு மதுரை புறப்பட்டேன்.

மதுரை வரும்போது மணி பத்து. அதற்குள் அவர் உடலை மயானத்துக்கு எடுத்துச்சென்று விட்டனர். அவருடைய துணைவியாரிடம் துக்கம் விசாரித்துவிட்டு, இரவு ஒரு மணிக்குச் சிவகங்கை வந்து படுத்ததுதான். படுத்தது படுத்ததுதான் மறுநாள் காலை ஓன்பது மணி ஆகியும் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. உடம்பு ஒரு நிலையில் இல்லை. அசைய முடியவில்லை. நெஞ்சம் வலித்தது.

வந்தது முதல் வைத்தியம்தான். மதுரையில் மூன்று மருத்துவமனைகளிலும் கோவையில் கொங்கு மருத்துவ மனையிலும் இருந்து பார்த்தேன். கடைசியில் ‘பார்த்தின்சன்’ என்னும் ஒரு வகை வாதம் என்று கண்டுபிடித்தார்கள். சாப்பிடுவது, குளிப்பது, கூட முடியவில்லை. என் மனவிதான் எல்லாம் செய்ய வேண்டும். உடல்நிலை மோசமாகி விட்டது...

பாரியின் பறம்பை மூவேந்தர்கள் முற்றுகையிட்டதுபோல் நான்கு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நீரிழிவு, இதயநோய், வாதநோய் ஆகிய முந்நோய்களால் தாக்கப்பட்டு, படுக்கையில் கிடக்கிறேன்.

(மீரா கவிதைகள் பக் — 21)

நோய்களால் முற்றுகையிடப்பட்டு, முடக்கப் பட்டுக் கிடக்கிற அந்தப் பொழுதில்கூட, அவருடைய நகைச்சுவை உணர்வு அவரைவிட்டுப் பிரியவில்லை. ‘ஊசிகள்’ தொகுப்பில் உள்ள அதே நகைச்சுவை உணர்வுதான் இந்த நேரத்திலும் அவரிடம் உலவியது.

பெரியார் பண்டைப் பெருமைகள் பேசிய வரன்று. எழுதியவரன்று. நேரெதிராக நூற்றாண்டுகளின் பழம்பெருமைகளைப் பாரமாய்ச் சுமந்தவற்றைப் போட்டுடைத்தார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பண்டைத் தமிழகத்தை, கண்காணாத தொலைவி லிருக்கும் சில நூற்றாண்டுகளை மீட்டுரு வாக்கம் செய்ய எத்தனித்தது. நவீன சமுதாய வெளிச்சத்தில் அதற்கான முழுக்கங்கள், விளக்கமாக முன்வைக்கப்பட்டன.

சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு என திராவிட இயக்க குணங்களோடு உதித்த தி.மு.கழகத்தில் கவிஞர் மீரா பயணம் தொடங்கியது. அந்த இயக்கத்தின் வளர்ச்சியில் வந்து சேருகிற பழம் பெருமை, பழம் பண்பாட்டு மோகம் அவருடைய கவிதைகளில், எழுத்துக்களில் வெளிப்படத் தொடங்கின.

“சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு, இந்தி எதிர்ப்பு, தனித் திராவிட நாடு, தமிழ் மறுமலர்ச்சி, சாதி ஒழிப்பு, கடவுள் மறுப்பு, சமூக சீர்திருத்தம், சமத்துவ சமுதாயம், கலப்புத் திருமணம் முதலியவை — “கவிஞர் மீராவின் பாடு பொருளாயின (மீரா கவிதைகள் பக் — 20)

இறுதிவரை மீரா இதில் சரியானவற்றில் உறுதிப்பட்டோடு இயங்கினார். அவர் தனது மூன்று

பிள்ளைகளுக்கும் சாதி மட்டுமன்று, மதமும் மொழியும் கடந்து திருமணம் செய்துவைத்தார்.

“என்னைப்போல் என் பிள்ளைகள் இருப்பார்களா என்பது சந்தேகம். என் கருத்துகளில் நூற்றுக்கு நூறு அவர்களுக்கு உடன்பாடு கிடையாது. நான் அவர்களின் உரிமைகளில் தலையிடுவது கிடையாது” என்றார். மொத்தத்தில் ஒரு சீர்திருத்தவாதியாக— முற்போக்குச் சிந்தனையாளராக — மனிதாபிமானியாக அவரை வளர்த்த திராவிட இயக்கம் வழிதவறிய போதும், அவர் வழி தவறாமல் நடந்தார்.

முந்நோய்களால் தாக்கப்பட்டு, நனைந்து பிழிந்து துணிபோல் மூலையில் கிடக்கிறபோது “இப்போதாவது கடவுளைக் கும்பிடுங்கள். கோயிலுக்குப் போங்கள். ஓம் நமச்சிவாயா சொல்லுங்கள், சுலோகம் சொல்லுங்கள் என்று நெய்வேலியிலிருந்து என் அருமை மகள் செல்மா சொல்லிப் பார்த்தும் எதுவும் நடக்கவில்லை; என்னால் முடியவில்லை” (மீரா கவிதை பக் — 21)

அந்தத் தந்தை இப்படி நினைத்திருக்கலாம், பிள்ளைகளின் உரிமைகளில் தான் தலையிடுவது எப்படி இல்லையோ, அதுபோல் தன் கருத்துகளில் தலையிடப் பிள்ளைகளுக்கும் உரிமை கிடையாது. அவர்களுக்குத் தெய்வத்தில், கோயிலில், சுலோகத்தில், நம்பிக்கை. அவருக்கு மனிதத்தில் நம்பிக்கை; மனிதனை நம்பினார். எதில் அவர்களுக்கு ஈடுபாடும், பிடிப்பும் உண்டோ, அதில் அவருக்கு ஒன்றும் இல்லை என்பதுதான் உண்மை.

பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின், பொள்ளாச்சி மகாலிங்கத்தை ஆசிரியராகக்கொண்ட, ‘ஓம் சக்தி’ மாத இதழில் இணை ஆசிரியராகச் சேர்ந்தபோது, தெய்வபக்திக் கட்டுரைகள், திருக்கோயில்கள், மத விழாக்கள் பற்றியெல்லாம் எழுத அவர் மறுத்துவிட்டார்.

அவர் கவிஞர். கவிஞர் என்ற எல்லைக்குள் மட்டும் நின்றுவிடாத போராளி; கவிதை எல்லைகளும் தொடரமுடியாத உயரத்தில் நின்ற மனிதன்.

சமுதாயத்திற்கு, கவிஞன், கலைஞன் என்ற அடையாளங்கள் மட்டும் போதுமானதல்ல, எவரும் மனிதர்களாக இருக்கிறார்களா என்பதே முக்கியம். கவிதைப் பிரிவில் மட்டுமன்று, வெளியீட்டுத் துறையில் மட்டுமன்று, படைப்பாளியாக இருந்துகொண்டே சமூக நடவடிக்கைகளில் பேராடுகிற குணம் கொண்டவராக இருந்தார். மதுரை பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சங்கத்தை (MUTA) உருவாக்கி அதைப் போரிடும் இயக்கமாக வளர்த்தெடுத்தார். எண்பதுகளில் ஆசிரியர் பேராட்டங்கள் தீவிரம் கொண்டபோது, அரசுடன் யுத்தம் செய்தார்.

1998 இறுதியில் அவர் உடல்நலம் குன்றினார். முடக்குவாதத்தில் ஒருவகையான ‘பார்த்தின் — சன்’ நோய் தாக்கி உடல் இயங்காமல் போய்விட்ட மூன்று கொடிய ஆண்டுகளில் அந்த நேரத்தில்கூட அவருடைய கருத்தியல் துடிப்பு வேகம்கொண்டு இயங்கியது. மானுட அறத்தின் ஆவேசத்துடன் தனது இருப்பை உணர்த்திக் கொண்டிருந்த தி.க.சி சாகித்ய அகாதமி பரிசு பெற்ற போது “கால் காசு கடுதாசி தி.க.சியின் திறனாய்வுகள்” என்ற எனது கட்டுரையை ‘காலச் சுவடு’ இதழ் வெளியிட மறுத்த போது — “காலச்சுவடு வெளியிட மறுத்த கட்டுரை” என்று தனி வெளியீடாகக் கொண்டு

வந்தேன். அருமையான பணி ஒன்றைச் செய்திருக்கிறீர்கள் என 9.8.2001ல் ஓரளவு தான் உடல்நிலை தேறியிருந்தபோதும், உளத் துடிப்பை அதுவும் உள்நர்ட்டு அஞ்சலில் நிறைத்து எழுதியிருந்தார். சென்னை வந்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன என்று அந்தக் கடிதத்தில்தான் குறிப்பிட்டிருந்தார். பிறகு 30.06.2002ல் கவிக்கோ விருது பெறுவதற்காக முதலாகவும் கடைசியாகவும் சென்னை வந்தார்.

கவிக்கோ விருதுபெற்ற கவிஞர் சென்னை — திருவான்மியூரில் மைத்துனர் வீட்டில் தங்கி, மருத்துவ சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்தார். கடைசியாய் திருவான்மியூரில் கவிஞர் இன்குலாப்பும் நானும், சந்தித்துப் பேசினோம். நீண்ட உசாவலுக்குப் பின், நான் தெரிவித்தேன்.

“உனருக்குப் போய் வருகிறேன் என்கிறீர்கள். நீங்கள் போவது வருவதற்காக இருக்கட்டும். உங்களது வருகை எங்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. உங்களை, மையமா வைத்து நிறையக் காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் ஓர் அடையாளமாக இருங்கள். நாங்கள் செயல்படுகிறோம்.”

“இல்லே போய்ட்டு வந்திருவேன்”

கவிஞர் அப்துல்ரகுமானுக்கு அது உடன் பாடிடலை. உனருக்குப்போய் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டு, பிரச்சனை, பிரச்சனை என்று தீராத பிரச்சனைகளால் மனதையும் கெடுத்துக்கொண்டு வந்து நிற்பார் என்பது அவரது மன ஓட்டமாக இருந்தது.

மீராவின் மனஓட்டத்தை யார் அறிவார்? “இல்லே கொஞ்சம் பிரச்சனை இருக்கு. தீர்த்திட்டு வந்திருவேன்.” என்கிறார்.

“என்ன பிரச்சனை? நீங்க ஏன் அங்க போகணும். அதை இங்கேயே இருந்து தீர்த்துக் கொள்ளலாமே. அங்க போனா அதுக்குள்ளேயே ஆழ்ந்து மூழ்கிப் போயிருவீங்க. வா. வான்னு கையைப் பிடித்துத் தூக்கினாலும் எழுந்து வரமாட்டீங்க. இங்கேயே கடற்கரைப் பகுதியிலேயே காற்றோட்டமான இடத்திலேயே ஒரு வீடு வாடகைக்குப் பிடித்துக் கொள்ளலாம். பேசாம இருங்க”

கவிஞர் அப்துல்ரகுமானுடைய குரலாக மட்டும்தான் இல்லை அது. எங்களுடைய குரலாகவும் இருந்தது.

நோய்வாய்ப்பட்ட மூன்று ஆண்டுகள் முன்பிருந்தே மனசளவில் பிரிந்து விட்டார் மீரா. அவரைச் சுற்றி ஆயிரம் சுரங்கள் நீண்டும், கணக்கில்லாத மனசுகள் வேண்டியும், அவர் தன்னளவில் தனியாகவே ஆகிவிட்டார். பிரச்சனைகள் கொதிக்கும் தன்மையுடையவை தாம். ஆனால் பிரச்சனைகளால் அளவுக்கடிகமாகவே கொதிநிலை பெற்றார்.

பர்த்தின் — சன் நோயுடன் சிவகங்கைக்குள்ளேயே மறித்து, மறித்து அவர் போராடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த வேளையில், மூன்று ஆண்டுகள் முன்பு, கி. ராஜநாராயணன் ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

“மீரா படுத்துவிட்டார்” அவரை எழுப்ப முடியுமான்னு தெரியல. மீரா மனசளவில் நம்மை விட்டுப் பிரிஞ்சு போயாச்சு”

உயிர் இயக்கு

காலாண்டிதழ்

திரைக்கலை வளர்ச்சிக்காக உலகை மொண்டு தமிழில் ஊற்றும் புதிய முயற்சி உதவி இயக்குநர்களின் படைப்பாற்றல்களை வெளிப்படுத்த முயலும் தாய்மடிப் பயிற்சி பொங்கல் முதல்...

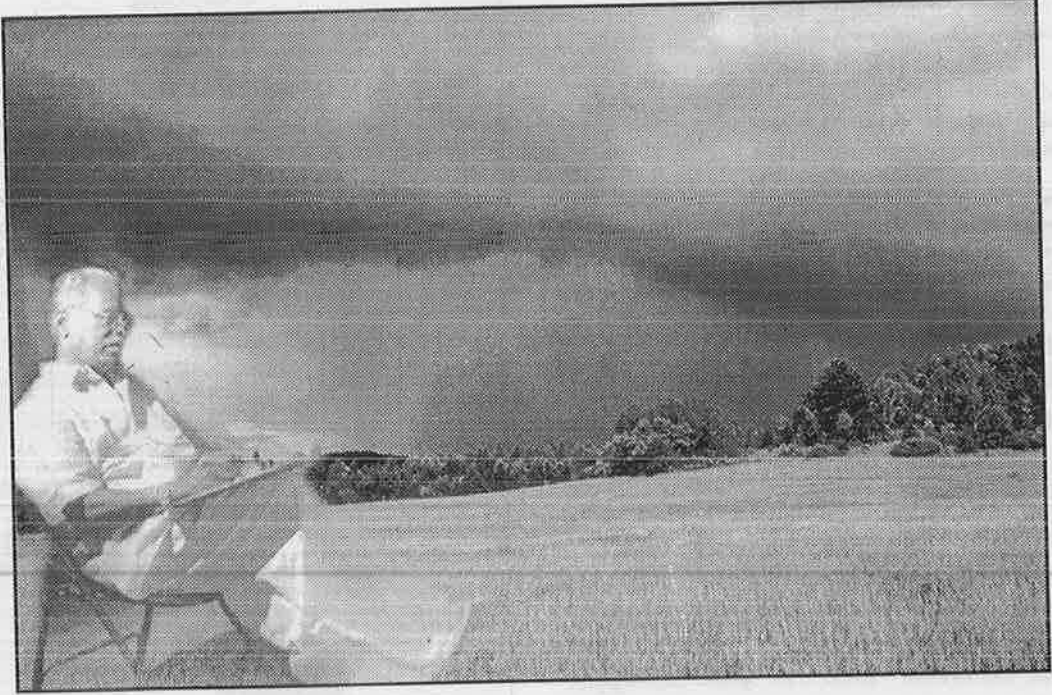
படைப்புகள் அனுப்ப

அறிவுமதி

189, அபிபுல்லா சாலை தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.

நடமாட்டம்

இக் பால்

“அ(ர)மணை யாரும் எறங்கறீகளா?” எழு முயன்றான். இடுப்புக்குக்கீழே சூகை பிடித்தது போல் ஒரு தளர்ச்சி. வழக்கத்துக்கு எதிர்மாறாக! முந்திய இரவெல்லாம் உறங்காமல் பயணப்பட்டு வந்திருந்தாலும் இந்த அரண்மனை நிறுத்தம் வந்த உடனே வந்து தொற்றிக் கொள்ளும், புத்துணர்ச்சி இன்று இல்லை. அரண்மனையும், காரை உதிர்ந்து சுவரிழந்து, சிதிலப்பட்டு நோயுற்றுக் குளிந்துபோய் நிற்பது இப்போதுதான் முதன்முதலாய்க் கண்ணுக்குப் படுகிறது. எத்தனை முறை இங்கு வந்திருக்கிறோம்... மீரா பாரதி நூற்றாண்டு விழா எடுப்பதற்கு முன்னாலும், பின்னாலும் ஒரு கோலாகல அரச தர்பாரின் கம்பீரம் காட்டியே அவனுள் பதிந்திருந்தது அரண்மனை.

நடக்கையில் ஓரடிக்கு அடுத்த அடி தளர்ந்து தயங்குகிறது. வலப்புறம் பிரம்மாண்டமான படித்துறைகள் நடுவே பார்வை பட்டவுடன் உடல் சிலிர்க்கும். குளத்தின் பச்சை நீர்ப்பரப்பு இன்று துடிப்பின்றிக் கிடக்கிறது. வாத உடம்புக்குத் ‘திரிம்மு’ சிகிச்சைக்காக முகுளி வைத்தியர் நாராயணன் ஆசான் காய்ச்சி வைத்த ‘குழம்பு’ நினைப்பில் வழிகிறது.

ஊருக்கு வந்த கடிதம் பையில் கனக்கிறது.

சற்றே சாய்வாய் ஊசி ஊசியாய்த் தொடங்கி எழுந்து ஊசி ஊசியாய்க் கீழிறங்கிக் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாய் அடரும் அந்த விசத்தியாசமான கையெழுத்துகள். மாமாவின் வயற்காட்டில் கதிர்வாங்கிச் சற்றே சாய்ந்துப் பக்கத்துப் பயிரிடம் ‘உன்மேல் சாயப் போகிறேன் பார்’ என்று காற்றில் குகம்பு காட்டிக் கொண்டிருக்கும் பச்சை நெற்பயிர்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து பிள்ளைப்பருவம் மீட்டுவரும் எழுத்துகள்.

இந்தக் கடிதத்தில் நம்பிக்கையின் பச்சையம் உதிர்ந்து நடுங்கி விழப்போவது போல்... அவை மனத்தை என்னவோ செய்ததால்தான் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறான்.

உலகத்திற்கும் புத்தகங்களுக்கும் இடையில் தொப்புள்க்கொடியாய் வளைந்து இறங்கும் அந்தக் குறுகலான படிக்கட்டுகளில் அழைப்புமணி ஒலித்தவுடனேயே கதவு திறந்து அழைத்துப் போக விரைந்து வரும் காலடியோசை இல்லை.

“யாரு, தெறந்துதான் இருக்கு. மேல வாங்க” — அண்ணியின் சோர்ந்த குரல்.

படியேறி முன்அறை வாசலில் நின்று; சுவர்களையும் தாண்டி எங்கோ வெறுமைக்குள் விழுந்து கிடக்கும் பார்வையுடன் கூடத்தில், நாற்காலியில் சாய்ந்திருக்கக் கண்ட அவர்தான் மீரா என்று

எத்தனை முறை கூறியும் மனம் நம்பவில்லை.

இவன் வந்திருக்கும் செய்தியை அண்ணி சொன்னவுடனேயே கண்களில் உயிர்ப்புடன் எழத் துடித்து, தடுமாற்றத்துடன் நின்று, கால்களைத் தேய்த்துத் தேய்த்துத் தளர்நடையாய் அருகில் வர முயல்கிறார். வழக்கம் காரணமாய்க் கைகள் முன்னோக்கி நீண்டு வரவேற்கத் தவிக்கின்றன. விரல்கள் வலியில் சுருண்டு நடுங்குகின்றன. இந்தக் காட்சி அறைந்த வேகத்தில் மனத்தின் பக்கங்கள் உசுப்பிப் புரள்கின்றன.

■

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் —

சென்னை வந்தால் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து கோட்டை; அங்கிருந்து பிராட்வே; அப்படியே மூர்அங்காடிப் பழையபுத்தகக்கடை மீண்டும் திருவல்லிக்கேணி, பழையபுத்தகக் கடை வரிசை என்று ஒரு நிதானமான சூறாவளியாய்... ஏதாவது கேட்டுத் துளைத்துக் கொண்டே வரும் தம்பிமார்கள் கொண்ட ஒரு சின்ன மேகக் கொத்தைத் தள்ளிக் கொண்டு நடந்தே திரிந்துவந்த அந்தக்கால்கள்... மிகுதியும் வாங்குவது புத்தகங்கள்தாம். அந்தச் சமையைப்பறித்தாலும் தரமறுத்துத் தாமே சுமந்து வரும் அந்த உறுதியான் கைகள்...

மறுபடியும் மாலையில் மரீனா மணலில் வளையும் பெரியசாமி தோளில்கைபோட்டு உந்திய படி இலக்கியம் பேசிக்கொண்டு முந்தி எட்டு வைத்துப் போகும் இவரைப் பார்த்தபடி பொன்னம் பலம் கேட்பான். “அண்ணனுக்குக் கால் வலிக்கவே செய்யாதா?” ‘ஒரு சொல்லைக்கூட இழந்துவிடக் கூடாது’ என்று ம.பெ.சீயும்; ப.காவும், ஞான சேகரனும், இராசரத்தினமும், இவனும் ஈடுகொடுத்து நடக்க என்னதான் முயன்றாலும் ஓரடி முந்தியே போய்க்கொண்டிருக்கும் இந்தக் கால்கள்...

■

இரு கைகளிலும் புத்தகக் கட்டுகள், தோளில் பையுடன் படியேறுகிறார்.

“என்ன மீரா ஒரு மாட்டு வண்டியில் போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கக் கூடாதா? இவ்வளவு தூரம் நீரே சுமந்து கொண்டு...”

“இல்ல ரகுமான். ஒங்க ஊரு மாடுகளைப் பார்த்தாப் பாவமா இருந்தது. அதுதான் நடந்தே வந்துட்டேன். ‘நேயர் விருப்பம்’ அம்பது புத்தகம் வேணும்னு கேட்டிகள்?”

“என்ன இப்பால் ஒங்க வாணியம்பாடிக் குன்னே தனியா ‘மினி’சைசு மாடுகள் எங்காவது தயார் பண்ணீங்களா?” காபி மணக்கச் சிரிக்கிறார்.

அப்போது இவன் மரியாதையோடு பார்த்த அந்தத் தூசி படிந்த கால்கள்.....

■

ஈவிக்கோ மணிவிழாவுக்கும், மலருக்கும் நடந்ததில் அதிகம் தேய்ந்தது இவர் மிதியடிகளா, தி.நகர் பேருந்து நிலையம் அருகில் இருக்கும் மூன்று மாடிக் கட்டிடத்தின் படிகளா என்று பலமுறை எண்ணியிருக்கிறான்.

எந்த ஊரில் இருந்தாலும் பார்க்கச் சென்றால் பேருந்து நிலையம்வரை கூடவே நடந்துவந்து வழியனுப்பிவிட்டுச் செல்லும் அந்தக் கால்கள்....

■

காலையிலேயே வந்துவிடுவோம் என்று சொல்லியிருந்தனர். கம்பத்தில் காத்திருந்தனர். மதுரையில் ஏதோ வேலை, சற்று இழுத்துவிட்டது. பிற்பகலில்தான் வந்துசேர்ந்தனர். குமுளி செல்வதற்குள் தேக்கடியில் படகுப் போக்குவரத்து நேரம் முடிந்துவிடும். படகுத்துறைப் பொறுப்பில் இருந்த வனச்சரசு அலுவலர் இவன் நண்பன். வயலார், கடம்மனிட்ட ராமகிருஷ்ணன், சச்சிதானந்தன் படைப்புகளைத்தந்து மலையாள இலக்கியத்துடன் பிணைத்து வைத்த இளம்பருவத் தோழன். அவனுக்குத் தன் நண்பனுடன் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர்கள் இருவரைக் கண்டதும் தலைகால் புரியவில்லை. “ஞான் செரிப்படுத்தாம்...” என்று சொல்லிப்போனவன் திரும்பி வந்தபோது இவர் களுக்குக் கொண்டுவந்தது.. மறக்க முடியாத அந்த அழகான ஓர் இரவும் ஒருபகற் பொழுதும்!

பெரியார் அணைக்கு முல்லையாற்றில் விசைப் படகில் போகும் வழியில் கரையில் காட்டின் நடுவே ஓர் அழகிய இடம் உண்டு. ‘இடைப்பாளையம்’ என்று பெயர். அந்த நாள் திருவாங்கூர் மகாராசாக்கள் “வேட்டம்புக்கு”க் காடுவரும் போது தங்கி இளைப் பாற அங்கு ஒரு சிறிய அரண்மனை கட்டியிருந்தனர். காட்டு விலங்குகள் நடமாட்டம் அதிகம் உள்ள பகுதியான அந்த இடத்தைத் தேர்ந் தெடுத்துக் கட்டிய அந்த அரண்மனை இப்போது சுற்றுலா வளர்ச்சித்துறையின் நட்சத்திரப் பயணியர் விடுதி யாக்கப்பட்டுள்ளது. அக்கட்டிடத்துக்குப் பின்னால் சிறிது தொலைவில் காட்டுக்குள் அரசு வனத் துறையின் சிறப்பு அதிகாரிகள் தங்குவதற்கான ஒரு பயணியர் மாளிகை உள்ளது. மற்றவர் தங்க இயலாது. இவர்களின் இலக்கிய நண்பன் அங்குச் சென்று சேர்வதற்குத் தனிப்படகும், தங்கும் வசதியும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டான்.

முப்புறமும் முல்லையாற்று நீர்க்குழ மரகதத் தீப கற்பமாய் இருக்கும் அந்த இடத்தை அடையும்போது கவிஞர்கள் இருவரும் கவிதையாய் மாறியிருந்தனர். இவன் படித்துக் கொண்டிருந்தான். முல்லை நீரில் இருகரைக் காட்டின் பசுப்பிம்பம் பச்சை முலிகைச் சாறாக, அதில் அந்தியின் வெள்ளி தங்கமாகிக் கொண்டிருந்த இரசுவாத வேளை அது.

இரவில் சச்சிதானந்தனின் ‘இவனெக் கூடி’ தொகுப்பில் சில கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து

இவன் சொல்லக் கேட்டனர். “ஈக்கடியும் கொசுக் கடியும் இல்லாத தேக்கடி” என்று மீரா பாடிய தேக்கடியில் கொசுக்கடி கொஞ்சம் இருப்பதைச் சொல்லிக் கிண்டலடித்தார்கள். படைத்தவை, படித்தவை என்று எவ்வளவோ, என்னென்னவோ... கரட்டின் இரவுப்பாடலுக்கிடையில் ஆற்றுக் குள்ளிருந்து யானைகள் நீந்தும் குளிக்கும் ஓசைகள். இருளில் அசையும் நிழல்களாய் யானைகள். அந்த ஆபத்தான நதியில், நள்ளிரவு இருட்டில் தன் விருந்தினர்கள் வசதியாய்த் தங்கியிருக்கிறார்களா என்று பார்வையாக ஒரு துடுப்புப் படகில் வந்து சேர்ந்த நண்பனும் இவர்களுடன் கலந்துகொண்டான். இவர்கள் எழுதியது, படித்தது, கேட்டது இவைகளை விட ‘இவர்கள் இருந்தது’ என்பதுதான் சிறந்த கவிதை என்று எண்ணிக் கொண்டான். நண்பன் புறப்பட்டுப் போனதும் மீரா சொன்னார் “பாருங்க ரகுமான், நம்ம இப்பாலுக்கு எப்படிப்பட்ட நண்பர்கள் லாம் கெடைச்சிருக்காங்க”. அன்று மாலையில் தன் நண்பன் இவர்கள் பற்றி இதே வாசகங்களை மலையாளத்தில் சொன்னதை நினைத்து இவன் நிறைந்தான்.

வனப்பறவைகள் எழுப்ப வானம் விழித்தது. வழக்கமாய்க் காலையில் நெடுநேரம் உறங்கும் இரகுமான் அண்ணன் புகைபிடித்தபடி பனிப்புகை விரும்பு நதிப்பரப்பைப் பார்த்தபடி நின்றிருக்கிறார்.

மீராவைக் காணோம்.

முன்பொருமுறை சிவகங்கையில் தங்கியிருந்த போது, அறிவுமதி உடன் இருந்ததாய் நினைவு; காலையில் காபியுடன் எழுப்பவரும் மீரா வரவில்லை. அகரத்தின் அச்சுக்கலையாளர் நாகசாமியுடன் காபி வந்தது. “அண்ணன் எங்கே” என்ற கேள்விக்கு மேலேயிருந்து அண்ணி பதில் சொன்னார்கள். “தம்பிகளுக்கு மீன் வாங்கிட்டு வரறேன்னு போயிருக்காக” பத்துமணிக்கு மேல் கவர்ச்சியுடன் இரத்தம்படிந்த கனமான பையைச் சுமந்தபடி வேகமாக நடந்து வருகிறார். “அப்படியே தொண்டிக்குப் போய்ப் புது மீனு வாங்கியாந்துட்டேன்.” தொண்டி அறுபது கிலோ மீட்டருக்கும் அதிகத் தொலைவு! —

இப்போது எங்கே போய்விட்டார்? அடர்ந்த காடு ‘உம்’மென்று சுமமா நின்றது. பச்சையைப் பிளந்து கொண்டு பயணியர் மாளிகையிலிருந்து காட்டுக்குள் செருகினாற் போலிருக்கும் ஒற்றையடிப் பாதையில் யாரோ விரைவாய் ஓடிவரும் ஓசை. படுவேகமாக ஓடிவந்து அகழிப்பாலத்தை ஓர் அடியில் தாவி நிற்கிறார் மீரா!

“என்னய்யா எங்கே போனீர்?”

காட்டுக்குள் தொலைவில் சுற்றுலாப் பயணிகள் ஒளிந்து நின்று காட்டுயானைகளைப் பார்க்க வெனப் பார்வைக் கோபுரம் ஒன்று கட்டியுள்ளனர். யானைகள் சில சுற்றி மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் அதைச் சுட்டிக்காட்டி “அங்கே போகலாமனு

போனேன். திடீர்னு ரொம்பக் கிட்டத்துல சத்தம் வந்தது. திரும்பிப் பார்த்தா ரெண்டு மூணு யானைக நின்னுது. ஒரே ஓட்டமா ஓடியாந்துட்டேன்.”

போதப்புல் ஓரம்பட்டுக் கையிலும் காலிலும் மெல்லிய கீறல்களுடன் மூச்சுவாங்கச் சிரிக்கிறார். அந்தக் கண்களில் மரணபயம் அறவே இல்லை. தடுத்ததை மீறிச் செய்துவிட்டுப் பேந்தும் பிள்ளைக் கூச்சம், ஆவல், அதிசயம் கண்ட வியப்பு, ஓடிவந்ததில் சிறுநாணம், ஒரு நிறைவு என எல்லாம் கலந்த ஒரு கலவை மட்டும் அந்த விழிகளில்

ஓடி வந்த அந்தக் கால்கள்....

தேய்த்துத் தேய்த்து நகர்ந்து வரும் கால்களை; கோணும் உதடுகளிலிருந்து உதிரும் விரக்தியை மரணபயமாக்கிக் குடியேற்றிக் கொள்ளத் தாழ்ந்து இறங்கும் அந்தக் கண்களைப் பார்க்கத் தாளாமல் — ஆறுதல் பேச வந்த இவன் மனம் — இற்றுப் பொலபொலவென உதிர்கிறது.

மரணத்தின் மதகுவரை அடித்துப் போகப் பட்டு எதிர்நீந்திக் கரைமீண்ட கவிஞன் கைஃபி அஸ்மி பற்றி அவன் மருத்துவர் சொன்னதை அவருக்குச் சொன்னான்.

“சற்றே நினைவு திரும்பியதும் சைகையால் பேனாவும் தாளும் கேட்டார். பிடிக்கவே விரல்களில் சக்தியில்லை. பிடிவாதமாகக் கேட்டார். எழுதினார். கிறுக்காய் வந்தது. விடாமல் எழுதினார். இன்று தொகுப்பாகி வெளிவரும் இவரது இந்தக் கவிதைகள் தாம் இவரை நிச்சயமரணத்திலிருந்து மீட்டு வந்தன. மருந்துகள் அல்ல. இது ஒரு மருத்துவ அதிசயம்...”

“தமிழுக்கே நம்பிக்கை பாய்ச்சிய உங்கள் எழுத்துகளிலிருந்து தொனியாகக் கூட மரணபயம் புறப்படக் கூடாது. எழுதுங்கள்...” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

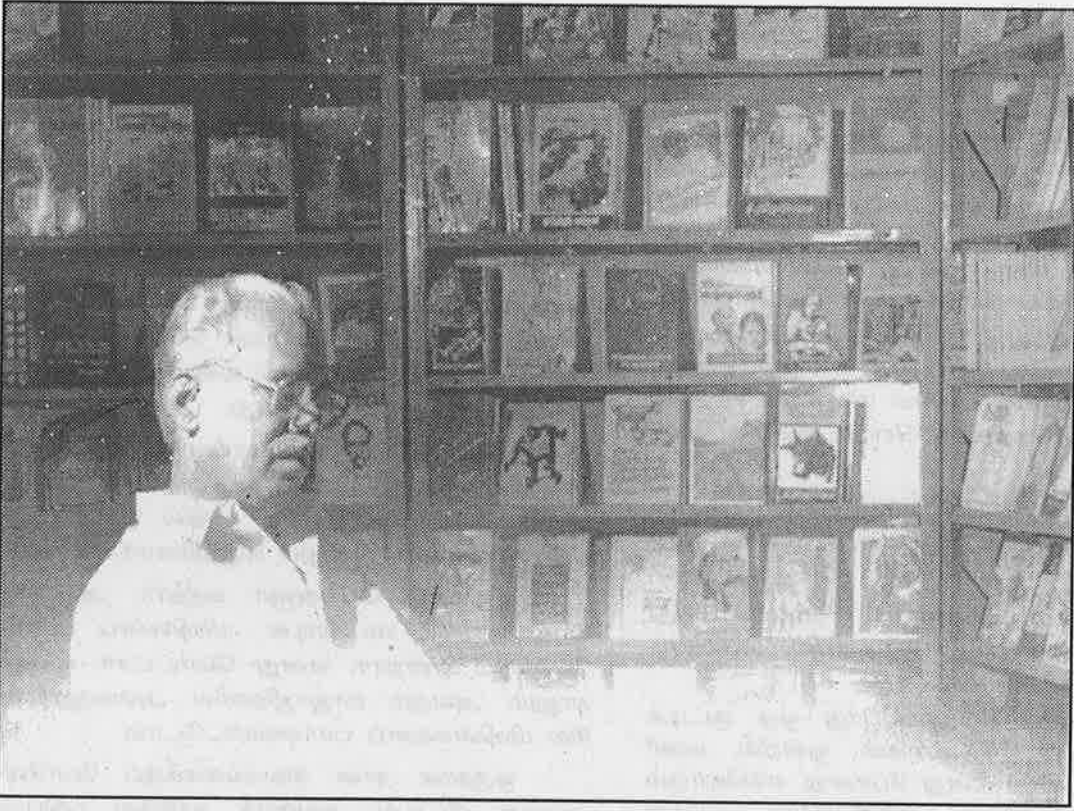
வழக்கமாகப் பேருந்துநிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பும் அந்தக் கால்கள்....

கூடந்த மாதம் தேக்கடிக்குப் போயிருந்தான், நண்பன் மாற்றலாகி அங்கு வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு. அன்று அவனை அங்கு பார்க்க முடியவில்லை. பார்த்திருந்தால் அவனது அரிய விருந்தினர்களுள் ஒருவர் இன்று இல்லை என்பதைச் சொல்லியிருக்கலாம்.

திடுமென உள்ளம் சொன்னது

சொல்லாததே நல்லதாயிற்று.

கோபாலகிருஷ்ணனின் மனத்திலும் அங்குள்ள முல்லை வனத்திலும் மாளிகையிலும் உயிருடனிருப்ப வராய் நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் அந்த அற்புத மனிதரை ஏன் கொல்ல வேண்டும்? அதுவும் நீ!

காவ்யா சண்முகசுந்தரம்

“மீரா” இந்தப் பெயரை காவ்யா சண்முகசுந்தரம் நான் எம்.ஏ. படிக்கும் போதுதான் கேள்விப்பட்டேன். அது 1971 சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி விடுதியில் இவரது கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள் என்ற கவிதை என்னைக்கு வந்தது.

கவிதை ஒருவனை உருக்கும் என்பதை நான் அந்நூலை வாசித்து முடித்தபிறகுதான் உணர்ந்தேன்.

‘கவிதையல்ல ஆக்கிக் கொள்ளலாம்’

என்றுதான் கூறியிருந்தார்.

நானும் என்வகுப்புத்தோழர்களுமே அந்நூலை மனப்பாடம் செய்து கொண்டோம். முடிவுரையில் தான் தொடங்கியிருந்தார் நூலை.

மீராவின் மேல்வைத்த பக்தி என்னையும் எழுத வைத்தது. ‘ஊசிகள்’ பரவாயில்லை. எனினும் காதுலுக்கானச் தாச்சமகால் இதுதான்.

முதலில் மீரா கவிஞர்; பிறகுதான் பதிப் பாசிரியர். மிகக்குறைந்த விலையில் அன்னத்தின் வெளியீடுகள். ஆண்டுக்கு நான்கு. அதற்காக ஒரு சந்தா. இப்படித்தான் அன்னம் தொடங்கப்பட்டது.

அன்னம் அற்புதப் பறவை. பாலையும் தண்ணீரையும் கலந்து வைத்தால் பாலை மட்டும் குடித்துவிட்டு நீரை நீக்கிவிடும் என்பார்கள். இது

பொய்யோ மெய்யோ மீராவின் அன்னமோ நீரைப்பருகிவிட்டு பாலை நமக்குத் தந்தது.

அழகான அட்டைகள்; அச்சு அச்சான எழுத்துகள்; கச்சிதமான வடிவமைப்புகள்; நவீனத் தமிழின் நாலாவிதப் போக்கையும் அள்ளித்தரும் நோக்கங்கள்.

இவை அன்னத்திடம் எனக்குப் பிடித்த விஷயங்கள். ஒரு கல்லூரியில் பேராசிரியாக இருந்து கொண்டு, நல்ல நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளியிடுகிறாரே என்பதில் கல்லூரிப் பேராசிரியரான எனக்கு ஒருவகை சாதி அபிமானமே ஏற்பட்டது.

சிலரது முடியைப் பார்த்ததால் பிரம்மனான அன்னம் பொய் சொன்னதாகப் புராணம் உண்டு. மீராவின் அன்னம் பொய் சொல்ல வில்லை. தமிழினக் அடிமுடி இரண்டையும் பார்த்து விடத் துடித்தது.

கவிதைகள், சிறுகதை,

மீராவின் காகிதங்கள் = கனவுகள் + கற்பனைகள்

நாவல்கள், விமர்சனங்கள், மொழி பெயர்ப்புகள் என விரித்தது தன் சிறகை அன்னம் அகரமும் இவரது பதிப்பகம் தான்.

இரண்டுக்கும் என்ன வேறுபாடு என்று இதுவரை தெரியாது. நானும் அவரிடம் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஒரு நண்பர் “அவராகப் போட்டால் அன்னம், நாமாகப் போட்டால் அகரம்” என்றார். இது எந்த அளவு உண்மையானது என்பதைத் தெரிந்தவர்கள்தான் சொல்ல வேண்டும்.

‘அன்னம்விடுதாது’ ஒரு நல்லமுயற்சி கோமணத் துணி போன்ற சைசு என்றார் ஒருவர். இருக்கட்டுமே தமிழின் மானம் காத்தால் சரிதான் என்றேன். நறுக்குத்தெறித்தாற் போல் விமர்சனங்கள், விளம்பரங்கள்.

பின்னர் ‘தூது’ மாத இதழாயிற்று தமயந்திவிட்ட ‘அன்னம்’ நளனைச் சேர்ந்தது.

மீரா விட்ட அன்னமும் நம்மை வந்து அடைந்தது நளனைப்போல் நாம் அவரைக் கைவிட்டது தான் துயரம்.

பத்திரிகையை நிறுத்தும்போது ஒரு குட்டிக் கதை சொன்னார். தேவாலயம் ஒன்றில் மணி அடிப்பது திடீரென்று நின்று போனது. எல்லோரும் காரணம் கேட்பார். பாதிரியாரோ ‘பத்து காரணங்கள்’ உள்ளன. அதில் முதல் காரணம் மணியே இல்லை... மீதி ஒன்பது காரணங்களும் தேவைதானா? என்று கேட்டாராம்.

மீராவும் பாதிரியாரின் நிலைக்குள்ளானார். எனினும் ‘அன்னம்’ அவரால் இறுதி மூச்சுள்ள வரை காப்பாற்றப்பட்டது.

ஒரு நல்ல பதிப்பகம் அடைய வேண்டிய இலக்குகளை ‘அன்னம்’ அடைந்தது. செய்ய வேண்டிய பணிகளையும் செய்தது. பல விருதுகளையும் பரிசுகளையும் பெற்றது. கிரா. போன்ற வர்களின் நூல்களைத்தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்தது.

நான் பதிப்பாளன் ஆனதற்கும் ஒருவகையில் மீராதான் காரணம் என்று சொல்ல வேண்டும். அது ஒரு ‘சொல்ல மறந்த கதை’

எனக்கு என்னமோ சின்ன வயசிலே தான் என்றாலே ஒரு பிரியம். எங்கள் பலசரக்குக் கடையில் பலசரக்குகளையும் பலவிதமாக பொட்டலம் கட்டுவதற்கு தாள்தான் பயன்படும். என் தந்தை கிலோ கணக்கில் பழைய புத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் வாங்கி வந்து போடுவார். அவை பொட்டலங்களாகும். முன்னால் என் வாசிப்புக்கு உள்ளாகும். அவ்வளவு ஈடுபாடு.

பிறகு நானும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை வந்து வெளியிட்ட முதல் புத்தகம் நண்பர்களோடு சேர்ந்து பச்சையப்பன் விடுதியில் வெளியிட்ட ‘கதம்பம்’ தான். இது 1972ல் ‘இலக்கிய மாணவர்

வெளியீடு’ என்றபெயரில் எனது முதல் முழுநூலை 1975 பொங்கலுக்குக் கொண்டு வந்தேன். 1980ல் காவ்யாவையும் எனது பகல் கனவுகளுக்காகத்தான் ஆரம்பித்தேன். தொடர்ந்து ‘கன்னடியர் மகள்’

1981 ல் ‘இலக்கு’ கருத்தரங்கில் ‘எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம்’ அலசப்பட்டது. அதை நூலாக்கிட படிகள் நண்பர்கள் மீராவுக்கு அனுப்பினோம். அவர் என்ன காரணமோ தெரியவில்லை வெளியிட இயலவில்லை என்று திருப்பி அனுப்பி விட்டார். நண்பர்கள் நூல்கள் வெளியிட யோசித்தோம். எனக்காகத் தொடங்கப்பட்ட ‘காவ்யா’ அன்றுதான் பதிப்பகம் ஆனது.

பிறகு நண்பர் தமிழ்நாடனின் ஒரு வானம் பாடியின் இலக்கியவானத்தை அச்சிடும் பணியை அவரிடம் ஒப்படைத்தோம். அதில் ஏற்பட்ட சில தவறுகளுக்காகப் பெரிதும் வருந்தினார்.

ஒருமுறை பெங்களூர் வந்தார். அச்சகத்துக் காக நவீன பைண்டிங் மிஷினைப் பார்க்க வேண்டும் என்றார். எனது மோட்டார் பைக்கில் நானும் அவரும் ராஜாஜிநகரில் அலைந்துதிரிந்து சில மிஷின்களைப் பார்வையிட்டோம்.

ஒருநாள் நான் சிவகங்கைக்குப் போனேன். அவரது வீட்டில் அவரைச் சந்தித்து பதிப்பகம் தொடர்பான பல சந்தேகங்களைக் கேட்டேன். ஒரு சகோதரனுக்குச் சொல்வதுபோல் பலவற்றைச் சொன்னார். ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டேன்.

சிற்பியின் மணிவிழா அன்று பொள்ளாச்சியில் சந்தித்தோம். பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவர் திடீரென்று “ஸ்டாக் அதிகமாகி விட்டது. 50% வச்சு தருகிறேன் எடுத்துக் கொள்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

என் காதுகளை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை அன்னம் தண்ணீருக்கே தவிப்பது எனக்குத் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புரிந்தது.

அவரது உள்வட்டத்துக்குள் நான் எப்போதும் இருந்தது இல்லை. ஒரு வேளை வயது வித்தியாசம் காரணமாக இருக்கலாமோ என்று நினைத்துக் கொள்வேன். ஆனால் எனக்கு ஒரு ஆதர்ஷமாக அவர்தான் விளங்கினார். அவர் சிவகங்கைச் சீமைக்காரர்; திருநெல்வேலிச் சீமைக்காரன் நான். நூல்வெளியீட்டிலும் ஒரு சீமை இன்னொரு சீமைக்கு வழிகாட்டியானது ஆச்சரியமில்லை. பதிப்புத்துறை ஒரு மதிப்புக்குரிய துறையாக ஆக்கியது மீரா தான்.

மீராவின் ‘காகிதங்கள்’ கனவுகளாகவும் கற்பனைகளாகவும் ஆகிவிட்டது. இது என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் ஒரு பாடமாகலாம்.

ஆனந்தவிடைகள்

மீரா

'நீ முதல் முறை என்னைத் தலைசாய்த்துக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தபோது என் உள்ளத்தில் முள் பாய்ந்தது. அதை இன்னும் எடுக்கவில்லை முள்ளை முள்ளால்தானே எடுக்கவேண்டும் எனவே இன்னொரு முறை பார்'

திருந்தும்... பெருந்தும்...

கஜாதா

இதுபோல இன்று நூற்றுக்கணக்கில் எழுதப்படுகின்றவைக்கு ஆதி காரணர் அண்மையில் காலமான கவிஞர் மீரா (மீ. ராஜேந்திரன்). 'கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்' என்ற தொகுப்பில் உள்ளது இந்தக் கவிதை. இன்னும் கொஞ்சம் முன்னே போனால் இவை எல்லாம் திருக்குறளின் இன்பத்துப்பால் வரை செல்லும்.

'நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல் அஞ்சதும் வேபாக்கு அறிந்து'

(காதலர் நெஞ்சில் இருப்பதால் சூடான பொருள்களை விழுங்குவதற்கு அஞ்சுகிறேன்) சிவகங்கை மன்னர் கல்லூரி, தியாகராஜா கல்லூரிகளில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். ஆசிரியர்களின் உரிமைகளுக்குப் போராடினவர், பெங்குவின் போல அன்னம் என்கிற நல்ல பதிப்பகத்தை துவக்கிய மீராவுடைய,

'உனக்கும் எனக்கும் ஒரே ஊர் வாசுதேவநல்லூர்' புதுக்கவிதையின் அங்கதச் சுவைக்கு மகத்தான எடுத்துக் காட்டு. இன்றைய தலைமுறைக்கு மீண்டும் அந்தக் கவிதை.

'உனக்கும் எனக்கும் ஒரே ஊர்'

வாசுதேவநல்லூர் நீயும் நானும் ஒரே மதம் திருநெல்வேலிச் சைவப் பிள்ளைமார் வகுப்பும்கூட உன்றன் தந்தையும் என்றன் தந்தையும் சொந்தக்காரர்கள் மைத்துனன்மார் எனவே செம்புலப் பெயல்நீர் போல அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலந்தனவே'

இக்கவிதை மீராவின் 'ஊசிகள்' என்கிற தொகுப்பில் வந்தது. 'யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ' என்கிற குறுந்தொகைக் கவிதை தெரிந்தால் இந்தக் கவிதையின் subtext புரியும். எப்படிப்பட்ட சங்க காலக் கலாசாரத் திலிருந்து 'சண்டே மேட்ரிமோனிய' லுக்கு வந்துவிட்டோம் என்பதை உணர முடியும்.

மீரா எழுதிய நூற்றுக்கணக்கான காதல் கவிதைகள் முப்பது ஆண்டுகள் கழித்தும் மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றன. இந்த நூலை மாதிரியாக வைத்து நேற்றுக்கூட ஒரு தொகுப்பைப் பார்த்தேன்.

(தொடரும்)

10.11.02 ■ ஆனந்த விடைகள் ■ 53

ப்ரியங்கள் + நெகிழ்வுகள் = மீரா

ரவி சுப்பிரமணியம்

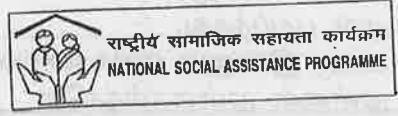
अन्तर्राष्ट्रीय पत्र का-
INLAND LETTER CARD

சென்னை
57, பாரதிபாளையம்
பி.பி. 612001

NO ENCLOSURES ALLOWED
WRITE PIN CODE IN ADDRESS

MEMBER'S NAME AND ADDRESS :-
2, பாரதிபாளையம்
பி.பி. 612001

राष्ट्रीय सामाजिक सहायता कार्यक्रम
NATIONAL SOCIAL ASSISTANCE PROGRAMME

(பிரியங்கள்) கிடைக்கவில்லை. உடனடி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக
 உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது. பி.பி. 612001-ல் உள்ள பாரதிபாளையம்
 கிளையிலும் - பாரதிபாளையம் (பி.பி. 612001) கிளையிலும் தகவல் கேள்வி
 கேளுங்கள்.

சென்னை

தகவல் சமூக சேவை,
 மாவட்ட அலுவலகம்.
 சிவகாமசுந்தரி உட்கட்டி மருத்துவமனை - 2 மீட்டர் உட்கட்டி
 மருத்துவமனை சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.

சிவகாமசுந்தரி மருத்துவமனை மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.
 உட்கட்டி சமூக சேவை அமைச்சர் மூலமாக உதவி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.

16. 1954-55-ல், அப்போது கி. பி. சிவசுப்பிரமணியன் என்பவர்...
 17. அப்போது கி. பி. சிவசுப்பிரமணியன் என்பவர்...
 18. அப்போது கி. பி. சிவசுப்பிரமணியன் என்பவர்...

சிவசுப்பிரமணியன் - சிவசுப்பிரமணியன் இயற்றிய 'வாழ்வு' கவிதை 'செவ்வாய்' பத்திரிகையில்
 (மாண்புமிகு கவிதை அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணியன்) சிவசுப்பிரமணியன்
 பற்றி கவிதை ஒன்று

சிவசுப்பிரமணியன் இயற்றிய 'வாழ்வு' கவிதை 'செவ்வாய்' பத்திரிகையில்
 (மாண்புமிகு கவிதை அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணியன்) சிவசுப்பிரமணியன்
 பற்றி கவிதை ஒன்று

சிவசுப்பிரமணியன் இயற்றிய 'வாழ்வு' கவிதை 'செவ்வாய்' பத்திரிகையில்
 (மாண்புமிகு கவிதை அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணியன்) சிவசுப்பிரமணியன்
 பற்றி கவிதை ஒன்று

அன்புள்ள மீரா அண்ணனுக்கு,
 எங்கிருந்தாலும் என் வணக்கம்
 ஏன் இவ்வளவு அன்பு வைத்தீர்கள் எனமீது.
 எதற்காக இவ்வளவு கவலைப்பட்டீர்கள்
 என்னைப்பற்றி.

என்ன செய்து விட்டேன் நான் - அல்லது
 என்னதான் செய்துவிட முடியும் நான்.

சிவகங்கையில் நோயின் தள்ளாமையோடு
 பழைய கம்பீரமும் பொலிவும் இழந்து உங்கள்
 பேச்சைப் புரிந்து கொள்ளும் சிரமத்தோடு உங்களைக்
 காண நேர்ந்த தினத்தை இப்போது நினைத்தாலும்
 வலிக்கிறது.

அந்த நிலையிலும் என்னை எப்படியெல்லாம்
 உபசரித்தீர்கள்! வருபவர்களுக்கெல்லாம் சுணங்காமல்
 வகைவகையாய் சமைத்துப்போடும் அந்த
 அன்னபூரணி அப்போதும் வழக்கம் மாறவில்லை.

ஞாபகமிருக்கிறதா 88-டிசம்பரில் கும்பகோணத்
 தில் கவிதை விடுதியின் அறை எண் 101ல் ஒரு
 காலைப் பொழுது. ஆறரை மணியளவில் உங்கள்
 மாணவரும் எனது தமிழாசிரியருமான மறைந்த
 ஞானசேகரனோடு உங்களைப் பார்க்க வந்தேன்.

இவன் எனது மாணவன் ரவி.
 வணக்கம் சார்.

வணக்கம். வணக்கம். ரெண்டு கையாலும்
 கும்பிட்டீர்கள். கவிதை எழுதுவான். ஓரளவு நல்லா
 எழுதுவான். கல்லூரி மலர்ல படிக்கும்போதே கவிதை
 எழுதிருக்கான்.

இதுல அவன் எழுதின கவிதை இருக்கு. நாம
 போன்ல பேசினமாதிரி இத ஒரு தடவை நீங்க
 படிச்சுப் பார்த்துட்டு புத்தகமா போட்டு ஊக்கப்
 படுத்தினா நல்லா வருவான். எல்லோர்க்கும் உதவியான
 பையன்.

நான் கனவுகள் + கற்பனைகள் படித்த
 பாதிப்பில் உங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.
 புத்தகங்களின் வழியாக உங்களை முப்பதின்
 பிற்பகுதியில் இருப்பீர்களென ஒரு கற்பனை செய்து
 வைத்திருந்தேன்.

ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக ஐம்பதுகளில்
 துவக்கத்தில் எட்டுமுழு வேட்டி டெரிகாட்டன்
 சட்டை சவரம் செய்யப்படாத முகம் கலைந்த
 தலையென தோற்றமளித்தீர்கள். பேச்சிலும்
 செயலிலும் கூட அப்படி ஒரு எளிமை.

உடனே கவிதைகளை எடுத்து வாசிக்க
 ஆரம்பித்தீர்கள்

இடையில் நல்ல காபி கிடைக்குமா.
 கிடைத்தது. சாப்பிட்டோம்.

அரைமணி நேரத்தில் அதே மாதிரி இன்னொரு
 காபி வேணும். மறுபடி சாப்பிட்டோம்.

ஒரு மணிநேரத்திற்குள்ளாகவே இரண்டுமுறை
 படித்துப் பார்த்துவிட்டு மேசைமீது வைத்து
 விட்டீர்கள்.

உடனே ஞானசேகரனோடு பேச ஆரம்பித்து
 விட்டீர்கள். இப்ப யார் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
 மா.ராமலிங்கமா நீங்க எப்படி இருக்கீங்க?

எத்தனைக் குழந்தைகள்?

உங்க அச்சகம் எப்படிப் போகுது?

நீங்க ஏதும் எழுதறதில்லையா, இப்ப நீண்டு
 கொண்டே போகிறது உங்கள் பேச்சு.

நானோ கவிதைப் புத்தக முடிவு குறித்த
 பரபரப்பில்.

இங்க எந்த ஹோட்டல்ல நல்ல டிபன்
 கிடைக்கும். வெங்கட்ரமணா?

குளிச்சுட்டு வரேன். போலாமா.

நான் ஞானசேகரனிடம் கண்ணைக் கண்ணைக்
 காண்பிக்கிறேன். தலைக்குமேல் ஒரு கையை உயர்த்தி

சைகை செய்கிறேன்.

அவரும் மெல்ல தயங்கி... அண்ணை
சொல்லுங்க.

இது... வந்து கவிதை எப்படிண்ணை இருக்கு
உங்க மாணவரல்லயா

அப்ப போட்ரலாமாண்ணை

ஆகட்டும்

(அப்படி)

தேங்ஸ் சார்

இருக்கட்டும். இருக்கட்டும். இப்படித்தான்
ஆரம்பித்தோம்.

பிறகு என் வாழ்நாளில் வெளியூரில் அதிகநாள்
தங்கியிருந்தது உங்கள் இடத்தில் உங்களோடு மட்டும்
தான் என்று நீங்கள் சொல்லும் அளவுக்கு விரிந்தது.

அதன்பின் நேரில் போனில் என எவ்வளவு
உரையாடல்கள், சந்திப்புகள். பயணங்கள்.
கண்விழித்துப் பேசிய இரவுகள்.

நான் மதுரைக்கு வரும்போதெல்லாம் சிவகங்கைக்
கும் தவறாது வருவேன். நான் வரமுடியாத நாளில்
ஏதோ உங்கள் பால்ய கால நண்பனைப் பார்க்கும்
பரவசத்தோடு மதுரைக்கு வந்துவிடுவீர்கள்.

காலேஜ் ஹவுஸ், ஆரியபவன் நைட், அம்மா
மெஸ், சந்திரன் மெஸ், கோனார் கடை என்று எத்தனை
ஹோட்டல்களுக்கு என்னை அழைத்துப்போய்
உபசரித்திருப்பீர்கள். எத்தனைப் புத்தகக்கடை
களுக்கு அழைத்துப் போய் இதல்லாம் நீங்க அவசியம்
படிக்கணும் என வாங்கித் தந்திருப்பீர்கள்.

எனக்குத்தெரிந்து நவீன இலக்கியத்தை உங்க
ளுக்கு முடிந்த காலம் வரையிலும் அத்தனையும்
படித்த வெகு சில தமிழ்ப்பேராசிரியர்களில் நீங்களும்
ஒருவர்.

ஆனால் அதே சமயம் பழைய இலக்கியம்
மீதான உங்கள் பிடிப்பு எல்லை இல்லாதது. உங்கள்
ஆசிரியர் அவ்வை துரைசாமிப்பிள்ளை பற்றியும்
படிக்கிற காலத்திலேயே அப்துல்காசிம் மீது நீங்கள்
கொண்டிருந்த பேரன்பு பற்றியும், அபி பற்றியும்
மேத்தா தமிழ் நாடன் எம்.வி.வி என்று எவ்வளவு
பேரைப் பற்றி பேசியிருப்போம்.

அண்ணாநகர் பஸ்டாண்டில் எத்தனைநாள்
பேசிப்பேசி கடைசிப் பேருந்தைப் பிடித்து சிவ
கங்கைக்குப் போயிருக்கிறீர்கள் சொல்லித் தந்தது
எத்தனை. சொல்லாமல் தந்தது எத்தனை.

உலகப்புகழ்பெற்ற கில்மாண்டு பப்ளிகேஷன்ஸ்
வெளியீடுகளை நோபல் பரிசு வாங்குவதுபோல
உங்கள் அன்னத்தின் வெளியீடே அதிக சாகித்ய
அகாடமி பரிசைப் பெற்றது.

கடர்போல, கதிர்போல, மீராவுக்கு அன்னமும்
ஒரு பிள்ளைதான். அன்னத்தை மீரா விட முடியாது
என்று கல்யாணஜி எழுதியது எத்தனை அர்த்த
புஷ்டியானது.

எத்தனை பேரின் முகவரி அட்டை அந்த
அன்னம்.

கவிதைபற்றி மட்டுமல்ல சுடர், கதிர்,
கண்மணி, சுந்தரராஜபாண்டியன், காவ்யா, ஓவியா,
அபூர்வா என்று நம் குடும்பத்தைப்பற்றி எவ்வளவு
பேசியிருப்போம்.

இப்பப் பேத்திகளைப் பாக்காம இருக்க
முடியல தொடங்கி உங்க அண்ணியை நான்
ரொம்பகாலம் புரிஞ்சுகிடாமயே இருந்துட்டேன் ரவி
என்று கும்பகோணத்தை விட்டுப் போகும் போது
நெகிழ்ந்ததுவரை எவ்வளவு சேதிகள். எவ்வளவு
பகிர்தல்கள்.

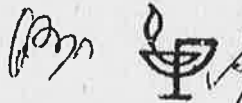
ஒரு மூத்த கவிஞரை நீங்கள் என்னையும் ஒரு
பொருட்டாக மதித்து ஒரு கவிதை எழுதியவுடனேயே
அந்த அடித்தல் திருத்தலோடான கையெழுத்துப்
பிரதியை அனுப்பி இது எப்படி வந்திருக்கிறதென
சொல்லுங்கள் என்று கேட்கிறேன். உங்கள் குழந்தை
மனசுதான் எவ்வளவு தூய்மையானது.

உ. பிள்ளையின் அந்தித் தூது

ANNAM (P) LTD / அன்னம் (பி)லிட்

Publishers & Book Sellers
2, Sivan Koil South Street
SIVAGANGAI-623 501

Phone : 2371

தமிழ் அகாடமி,
மாண்புமிகு அமைச்சர்
பி.கே.ஜெயராஜ்...
மாண்புமிகு அமைச்சர்
சி.கே.வேலு...

ஹி-கிவ்வாய் திரைகள்...?

ஹி அழகு திரைகள்...
உன் கிண்பின்
கிண்பின் போது!

o

என்மாம்
கிண்பின் கிண்பின்
மாண்புமிகு திரைகள்

கிண்பின்...
கிண்பின் உன்மாம்
கிண்பின் அ. கிண்பின்
கிண்பின் கிண்பின்?

o

கிண்பின் மா...
உன் கிண்பின் கிண்பின்
உன் கிண்பின் கிண்பின்
கிண்பின்...

o

கிண்பின் கிண்பின்
கிண்பின் கிண்பின்...

உன் கிண்பின் கிண்பின்
என்மாம்
கிண்பின் கிண்பின்
கிண்பின் கிண்பின்
கிண்பின் கிண்பின்...

o

கிண்பின் கிண்பின்
என்மாம் கிண்பின்
கிண்பின் கிண்பின்
கிண்பின் கிண்பின்
கிண்பின் கிண்பின்?

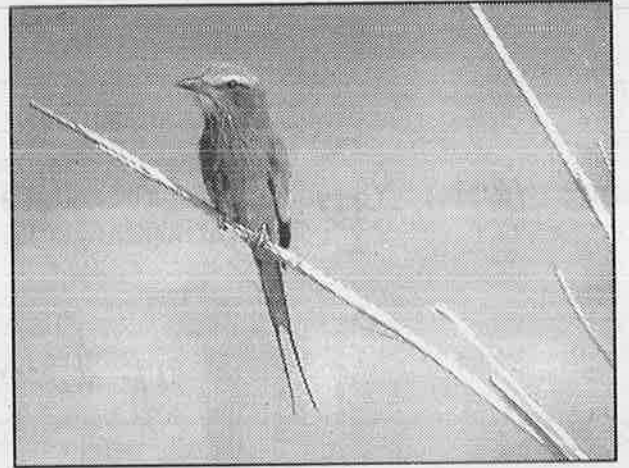
o

உன் கிண்பின் கிண்பின்
உன் கிண்பின் கிண்பின்
உன் கிண்பின் கிண்பின்
உன் கிண்பின் கிண்பின்
உன் கிண்பின் கிண்பின்?

கிண்பின் கிண்பின்?
கிண்பின் கிண்பின்!

o

'இன் னுநிவாழ்வாய்..'
 என்விநாய்
 இன்னும் ஊர்வாழ்வாய் போன்!
 தின்னக் கோழியுடன்
 திணைக்கியுடன்
 தொழுவும் பார்த்தினாய்
 உன் திணையை...
 டு.. திவ்வாய் தானா என்ரு
 புண்ணை விவ்விநாய்!

காலையில் சென்னை.. மதியம் கும்பகோணம்
 மறுபடி மாலை நெய்வேலி. இரவு பாண்டிச்சேரி ஒரே
 நாளில் நான்கு ஊர்களைத் தாண்டி உங்கள் இலக்கிய
 பதிப்பக பயணங்கள் நீளும்.

எத்தனைப்புத்தகங்களை நான் சொல்லிப்
 போட்டிருப்பீர்கள். எதற்காக என்னை இவ்வளவு
 மதித்தீர்கள்.

கடைசியாய் திருவான்மியூரில் கார்த்தி வீட்டில்
 சந்தித்தோம்.

விடுதியை, வீட்டை எல்லாம் வித்துட்டிங்
 களாமே

முன்னயே சொன்னன் உங்களுக்கு

எங்க கேட்டிய நீங்க

இப்ப எல்லாத்தயும் விட்டுட்டிய

என்ன ரவி போங்க

உடம்பையும் கவனிக்காத விட்டுட்டிய

நீங்க நல்லா இருந்தா எல்லாரையும்

பார்த்துட்டிய

உடம்ப பாத்துக்கங்க.

குடும்பத்த பாருங்க

வருமானத்துக்கு ஏதும் வழிபாருங்க.

பிள்ளைக நல்லா இருக்காங்களா

எல்லாம் சரியாகும் நல்லா இருப்பிய நீங்க

அதே கவலை அதே பரிவு

அதே உபசரிப்பு

எழுந்தீர்கள் வழியனுப்ப

வேட்டி நழுவுவதைப் பிடிக்க முடியாத தளர்வு

கண்ணீர் வந்துவிட்டது

அதற்குமேலும் அங்கு நிற்க முடியவில்லை

எனக்கு.

■

அன்புடன்

ரவிகுப்ரமணியன்

கோழியுடன்
 திணையுடன்
 திணைக்கியுடன்
 தொழுவும் பார்த்தினாய்
 உன் திணையை...
 டு.. திவ்வாய் தானா என்ரு
 புண்ணை விவ்விநாய்!

0
 டு அழகு தான்,
 உன் திவ்வாய்
 கிடுகிடும் போலு!
 உன் திவ்வாய் அழகு தான்..
 டு திவ்வாய் போலும்..
 எப்போதும்..

- டிபிரா

மனிதன் உருவாக்கியதிலேயே உன்னதமானது மொழிதான்; அதிலும் உன்னதமானது அந்த மொழியால் அவன் அமைத்துக்கொண்ட கவிதை தனர். ஒரு பக்கம் வயிற்றுக்கான தேடலுக்காக அவன் உருவாக்கிய புறக்கருவிகள் பயன்பட்டனவென்றால், மற்றொருபக்கத்தில், தன்னைச்சுற்றியுள்ள பிரமாண்டமான உலகை உள்வாங்கித் தன் வயமாக்கித் தன் மனவுலகை விரிவாக்கி. மனித இனத்திற்கான ஒரு 'வாழ்வுவெளியை' உருவாக்கத் துணை நின்றது கவிதைதான்; அந்த அளவிற்குத் தொன்மையானது; மந்திரம், மாயாஜாலம், தந்திரம், புரிதலுக்கு அடங்காமையென இயற்கைப் பிடிக்குள் கிடந்து தத்தளித்த ஆதிமனத்தின் வெளிப்பாடு கவிதை. அந்த ஆதிநிலையை இன்றைக்கும் தக்க வைத்துக்கொண்டு வருவது அந்த வடிவம் தான். அதனால்தான் நல்லதொரு கவிதை எனக் கொண்டாடப்படுவது புதிரானதாகவும், மௌனங்கள் கொண்டதாகவும், இடைவெளிகளை உருவாக்கிக் காட்டுவதாகவும், தன்னனுபவச் சிதறலாகவும் இன்றும் தொடர்கிறது. "இத்தகைய சிக்கலான தன்மை கொண்ட கவிதையாக்கத்தில் தமிழ்மொழியும் தமிழர்களும் மாபெரும் சாதனை படைத்துக் காட்டியவர்கள் என்பதை நிலை நாட்டுவதற்குச் சங்க இலக்கியக் கவிதைகளே போதுமானவை. மேலும் சமூக வாழ்வில் எவ்வளவோ மேடு பள்ளங்களைச் சந்தித்தாலும் தொடர்ந்து கவிதையாக்கத்தில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரு சிறிதும் சோடைபோகாமல் தக்க வைத்துக்கொள்ளும் தன்மையையும் கொண்டது தமிழ்க்கவிதை உலகம். இத்தகையத் தமிழ்ப்பரப்பில் மீரா போன்ற ஒருவர் தன்னைக் கவிஞராக நிலைநிறுத்திக் கொள்வது என்பது உயிரையும் வாழ்வையும் பணயம் வைத்து ஆடுகின்ற ஆட்டம் போன்றது. இந்த உயிர்வலி மிக்க ஆட்டத்தில், வெற்றிபெற இவர்கள் கையாண்ட தந்திரமென்ன என்று பார்க்க வேண்டியதிருக்கிறது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் யார் யார் நிலைத்து நின்றுள்ளார்கள் என்று ஒரு நோட்டம் விட்டுப் பார்த்தால், ஒன்று நமக்குப் புரிகிறது; யார் பழைய போக்கை உள்வாங்கிக் கொண்டு, நவீன சமூகச் சூழ்நிலைகளோடு கரைத்து, புதிய போக்கைச் சொல்லத் தக்க ஒரு தன்மையினைச்

சாதித்திருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் நிற்கிறார்கள் எனப்படுகிறது.

தன்னுணர்ச்சிப் பாடலாகத் தனித்தனியாக இருந்த சங்கக்கவிதைப் போக்கிலிருந்து மாறி, கவிதை மூலம் கதை சொல்லலாம், அதுவும் ஒரு பெண்ணின் ஒரு பண்பாட்டின் சோகக் கதையைப் பின்னலாம் என்ற "புதிய போக்கை" வடிவமைத்ததன் மூலம் வரலாற்றில் இளங்கோஅடிகள் நிலைத்துவிட்டார். இதுபோலவே வள்ளுவர் சடங்கு. சாத்திரங்களை, மறுதலிக்கிற சித்தர் மரபைச் செப்பலோசையில் தொடங்கி வைக்கிறார்; இது வள்ளலார் வரை நீள்கிறது; காரைக்கால் அம்மையார் 'பக்திப்பாடல்' எனும் 'புதிய போக்கினை' உருவாக்கிக் காட்டுகிறார்; திருத்தக்கதேவர் 'சீவக சிந்தாமணி' மூலம் 'தழுவல் இலக்கியமென' ஒரு புதியபோக்கினை உருவாக்குகிறார்; இப்போக்கினால் குண்டலகேசி நாககுமார காவியம், உதயண குமார காவியம், நீலகேசி, பெருங்கதை, கம்பராமயணம், மகாபாரதம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், அரிச்சந்திர புராணம் நளவெண்பா என இடைக்காலம் முழுவதும் தழுவல் இலக்கியப் போக்கே கொடிக் கட்டிப் பறந்துள்ளது. உண்மையில் புதிய போக்கை உருவாக்கிய திருத்தக்கதேவர் மாபெரும் கவித்துவ உணர்வு கொண்டவர்; ஆனால் மதப்பின்னணி, சமூக, அரசியல் சூழல் கம்பருக்கு வாய்ப்பாக அமைந்ததால் அவரின்று கொண்டாடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். கவிதை கொண்டாடப்படுவதற்குச் "சமூகமனமென" ஒன்றும் உருவாகிச் செயல்படுகிறது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

இந்நூற்றாண்டில் பாரதியார் இப்படியொரு "புதிய போக்கை" உருவாக்கித்தருகிற ஆளுமை மிக்கவராக விளங்கியுள்ளார். ஆங்கிலமொழி, பத்திரிக்கைத் தொடர்பு, அச்சுக்கலை, மக்களாட்சிச் சிந்தனை என அனைத்தும் சேர்ந்து அவருக்கு உதவியுள்ளன; உரைநடையுக்கமாக மாறிவிட்ட சூழலில், கவிதைக்குள் உரைநடையையும், உரைநடைக்குள் கவிதையையும் கரைத்துக் கவிதைக் களியாட்டம் கண்டவர் பாரதியார்; "அவள் பற்கள் தின்பதற்கல்ல; தின்னப்படுவதற்கு அமைந்தவை" என்று உரைநடையில் எழுதியவர் பாரதியார். இந்தப் போக்கு 70களில் மீராவின் கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள் என்ற நூலில் வரும்வரைத்

மீரா என்றொரு ஆளுமை

முனைவர் க. பஞ்சாங்கம்

தொடர்கிறது. சுயகாதலின் தோல்வி வலியைப் புதிதான ஒரு முறையில் (தலைப்பு உட்பட) எளிய உரைநடைக் கவிதையில் கொட்டி வைக்கிறார்.

“நியூட்டன் புவிஈர்ப்பு விசையைக் கண்டு பிடித்தான்

நான் என்னை ஈர்க்கும் விசையைக் கண்டு பிடித்தேன்.

என் புதிய கண்டுபிடிப்பே வா”

என்றெல்லாம் ஒரு புதிய மொழியை வார்த்துக் காட்டினார். இந்தப் போக்கின் சுழியில் சிக்கி நான் உட்படப் பாதிக்கப்பட்ட கவிஞர் பட்டாளமே உருவானது. இது போலவே “ஊசிகள்” — மூலம் அங்கதக் கவிதைகள் எழுதுவதற்கும் புதிய மாதிரியை உருவாக்கிக் காட்டினார்; இவ்வாறு நவீன அக்ஷரவிதைகள் எழுதுவதற்கும், நவீன புறக்கவிதைகள் எழுதுவதற்கும் மீரா எழுத்துக்களே இங்குப் பலருக்கும் மாதிரியாக இருந்துள்ளன. பழமலையின் “சனங்களின் கதை” வந்து சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் இந்தப் போக்கு மாறுகிறது; இன்று பலரும் பழமலையைப் பின்பற்றி எழுதுவதைப் பார்க்கிறோம்.

மீரா கவிதையாக்கத்தில் மட்டுமல்ல பதிப்புத் துறை, பேராசிரியர் தொழில், அரசியல் அணுகுமுறை ஆகியவற்றில் “புதி ய்போக்கை” உருவாக்கியவராக வெளிப்படுகிறார். சந்தையில் விலைபோகும் புத்தகங்களை மட்டுமே வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த பதிப்புலகில், சந்தைகளையே உருவாக்கும் இளைஞர்களின் எழுத்துக்களைத் துணிந்து வெளியிட்டு வெற்றி கண்டார். இது எந்த அளவிற்கு என்றால், இடது சாரி இயக்கம் தீவிரப்பட்டிருந்த 70களில் கோ. கேசவனின் “பள்ளு இலக்கியம் — சமூகவியல் பார்வை” என்ற புத்தகத்தைப் பதிப்பிக்கப் போய், உளவுத் துறைகளின் கண்காணிப்புக்களையும் மிரட்டல்களையும் எதிர் கொள்கிற அளவிற்கு ஆளுமையுடன் இயங்கியுள்ளார்.

இதுபோலவே பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் நடத்திய போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு, வகுப்பறைக்கு வெளியே ஒரு பேராசிரியர் எந்த அளவிற்குச் சமூகப் பிரக்ஞையோடு தனது செயல்பாட்டுத் தளங்களை விரித்தமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கும் மாதிரியாகச் செயல்பட்டுள்ளார். மேலும் அரசியல் கருத்தாக்கத்திலும் அவரின் செயல்பாடு பின்பற்றத் தக்கதாக அமைந்தது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள வர்க்க அரசியலுக்குள் தமிழ்த் தேசியச் சிந்தனைகளும், தமிழ்த் தேசிய அரசியலுக்குள் வர்க்கச் சிந்தனைகளும் ஒன்று கலக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் இயங்கியுள்ளார். 80களுக்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டு அரசியல் இந்தக் கோணத்தில் தான் நகர்ந்திருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

இவ்வாறு மீரா என்கிற ஆளுமை, தமிழ்ப் பண்பாட்டுத்தளத்தில் ஆற்றலோடு இயங்கியுள்ளது என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால் மீரா, சோர்வோடு தன் ‘கல்லறை’ கவிதையில் இப்படி எழுதுகிறார்.

என் கல்லறையில் எழுதுங்கள்

கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்...

இப்படிச் சோர்ந்து போகத் தேவையில்லை; மீராவின் கனவுகளும், கற்பனைகளும் இந்தத் தமிழ் மண்ணில் விதைகளாகத் தூவப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதன் சார்ந்த எதுவும் பொய்யாய்ப், பழங்கதையாய்க் கனவாய்த், தானாய்ப் போய் விடுவதில்லை. அதே நேரத்தில் முழுமையாக அப்படியே நடப்பதும் இல்லை; “எண்ணியது நண்ணுமோ என்றேன்; நாலிரண்டில் ஒன்றிரண்டு பலிக்கும் என்றான்” என்றார் பாரதியார். உலக அளவில் பொதுவுடைமை இயக்கமும், தமிழக அளவில் பெரியார் இயக்கமும் வெறும் பொய்யாகவா போய்விட்டன? இல்லை; ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மனித இருப்பைப் பாதித்து நகர்த்தி விட்டுத்தான் சென்றிருக்கின்றன. மனித வரலாற்றை இப்படித்தான் நகர்த்த முடியும், இப்படித்தான் நகர்ந்தும் வந்திருக்கிறது. இந்த முறையில் மீரா குறிப்பிட்டத்தக்க அளவிற்கு வரலாற்றை நகர்த்துகிற பணியைச் செய்திருக்கிறார்.

என் சொந்த வாழ்வில் மீராவின் இடம் இன்னும் அதிகம்; 1975-ல் எனக்குத் திருமணம். 1976இல் என் மனைவி திடீரென ரத்தவாந்தி எடுத்து என் மடியிலேயே இறக்கிறாள். 1977 இல் என் கவிதைத் தொகுப்பான “ஒட்டுப்புல்” கொண்டு வருகிறார்; கடிதவடிவில் அவரே முன்னுரை எழுதி, கறுப்பு அட்டையில் கண்ணீர்த்துளியோடு கூடிய ஒரு முகம் மூலையில் அமைந்திருக்கும்படியாகக் கொண்டு வருகிறார். இந்த வாழ்வு கொடுத்த மாபெரும் அடிபைத் தாங்க முடியாமல், திசை அறியாது இருட்டில் தவித்த ஒரு 25 வயது இளைஞனை, அந்த கவிதைப் புத்தகத்தைப் பதிப்பித்ததன் மூலம் ‘மறுபிறவி’ எடுக்க வைக்கிறார்; மீரா பதிப்பித் த நூற்றக்கணக்கான கவிதை நூல்களிலேயே ‘ஒட்டுப்புல்’ பதிப்புத்தான் உன்னதமானது என எனக்குப்படுகிறது. அந்த அளவிற்குச் சிரமம் எடுத்துப் பதிப்பித்துள்ளார்; மறக்க முடியுமா அந்த நாட்களை? இளமையிலேயே தந்தையை இழந்த நான் என்னை இரண்டாவது தடவையாகப் பிறக்க வைத்த தந்தையாகவே மீராவைக் கொண்டாடி வந்திருக்கிறேன்; பஞ்சு பஞ்சு என்ற அவரும் என்னை மனப்பூர்வமாகக் கொண்டாடி ரகுமான், சிற்பி என்ற மாபெரும் ஆளுமை மிக்கக் கவிஞர்களை எல்லாம் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி மகிழ்ந்திருக்கிறார்.

தமிழகம் முழுவதும் அவருக்குத் தம்பிகள் உண்டு; ஆனாலும் இந்தக் கவிக்கோ விருது விழாவில் பேசுவதற்கு எனக்கும் வாய்ப்பளித்த கவிக்கோ அவர்களுக்கும் நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர்கள் கவிஞர் சிற்பி, பேரா. சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை மனப்பூர்வமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி.

(30.06.02 அன்று சென்னையில் நடந்த கூட்டத்தில் கவிஞர் மீராவிற்கு கலைஞர் வழங்கிய “கவிக்கோ விருது விழா” நிகழ்ச்சியில் முனைவர் க. பஞ்சாங்கம் பேசிய பேச்சின் உரைவடிவம்)

கவிஞன் - மனித குலத்தின் மனசாட்சி

தலைவர் ஆர். நல்லகண்ணு

கவிஞர் மீரா அவர்களுக்கு நடைபெறும் கவிக்கோ விருது வழங்கும் இவ்விழா ஒரு வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க விழா. ஒரு கவிஞரை கவிஞர் குழாம் பாராட்டுவது சிறப்பானது. இலட்சியக் கவிஞர்கள் என்ற வகையில் அப்துல்ரகுமான், சிற்பி போன்றோரும் மீரா அவர்களைப் பாராட்டுவது சிறப்பம்சமாகும்; நல்ல முயற்சியாகும். மரபுக் கவிதைக்குப் பிறகு புதுக்கவிதை உருவாகிய கால கட்டத்தில் ஓசை நயத்தோடு மரபுக் கவிதைகளையும், அதோடு சேர்த்து இலட்சிய வேகத்தோடு சமூக அக்கறையுள்ள புதுக்கவிதைகளையும் படைத்தவர் மீரா. ஒரு மனிதன் தன்னை உணர்தல் சுயமரியாதை. அப்படிப்பட்ட சுயமரியாதைக்குப் பிறகு, அறிவு சார்ந்த சமத்துவம் நோக்கி முன்னேறுதல் நிகழ்கிறது. அவ்வகையில் மீரா சுயமரியாதை இயக்கத்தில் பூத்துப் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் மணம் பரப்புகிறார். இவ்வாறு இரண்டு இயக்கங்கள் சொந்தம் கொண்டாடுகிற கவிஞராக மீரா விளங்குகிறார்.

கவிஞர் என்பவர் மனித குலத்தின் மனசாட்சி. பாரதியைப்போல, பாரதிதாசனைப்போல தமிழரின் மனசாட்சியாக வாழ்வதால், மீராவுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் வகையில் பாராட்டு விழா நடத்துவது பாராட்டுதற்குரியது. தன்னைச் சுற்றியுள்ள இளம் படைப்பாளிகளும் பயனடையும் வகையில் எழுத்து அட்டையில் புதிய தோற்றத்துடன் அன்னம், அகரம் போன்ற பதிப்பகங்களை நடத்தினார் மீரா. கல்லூரிப் பேராசிரியர், முதல்வர், கவிஞர், பதிப்பகம் நடத்தியவர் என்ற பல்வேறு முகங்களையுடையவராக

விளங்குகிறார். தமிழண்ணல் கூற்றுப்படி 'மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம்' என்ற வரிசையில் பாரதிதாசனைக் குருவாகவும் பாரதியைத் தெய்வமாகவும் கருதி வேகமான எழுத்துக்களை உருவாக்கியவர் கவிஞர் மீரா. புதுமைப்பித்தனைப் போன்றும் அரசியல் அவலங்களை வேதனையுடன் வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஊசிகள் கவிதையில் ஏழு மாதத்தில் எட்டுக் கட்சி மாறும் எம்.எல்.ஏ.வைப் பற்றியும், முதலமைச்சர் வாழ்க என்ற கவிதையில் துறையை மாற்றும் முதல்வர் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு ஒரு புதிய பரம்பரையை உருவாக்கிய வராக கவிஞர் மீரா விளங்குகிறார். மன்னர் கல்லூரியை அரசு ஏற்க போராட்டம் நடத்தினார். கல்வி வியாபாரம் ஆவதை எதிர்த்தார். இம்முயற்சிகளில் வெற்றியும் பெற்றார். அந்த வகையில் மீரா ஒரு போராளியாகப் பார்க்கப்படுகிறார். நேரு, கலைஜிப்ரான், ஹோசமின் போன்றவர்கள் எழுதிய உயில் போன்று, மீராவின் உயிலும் வாழ்வின் சாரமாக உள்ளது.

நல்லது செய்யாவிட்டாலும் அல்லது செய்யாத அரசு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் கவிஞர் மீராவின் வருத்தம் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

நம்பிக்கையூட்டும் கவிஞர்கள் ஊற்றாக வருகின்றார்கள். எதிர்காலம் என்ற விடியலை நோக்கி முன்னேறுவோம். கவிஞர் மீரா நல்ல உடல் நலத்துடன் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என்று இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக வாழ்த்துகிறேன்.

கவிஞர் மீராவுக்கு “கவிக்கோ” விருது வழங்கி தலைவர் கலைஞர்

உரை

முரசொலி

இந்த ஆனந்த திரையரங்கில் நீண்ட நெடு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்கின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியிருக்கின்றது. வந்து அமர்ந்தது முதல் எனக்கு, என்னுடைய அருமை நண்பர் மறைந்ததும் மறையாமல் என் மனதில் என்றைக்கும் நிழலாடிக் கொண்டிருக்கின்ற அன்பர்களில் ஒருவரான உமாபதி அவர்களின் நினைவுதான். இந்தத் திரையரங்கைக் கட்டி முடித்தபோது என்னை அழைத்து, இதன் நேர்த்தியை எனக்குக்காட்டி சென்னையிலேயே இதுதான் இவ்வளவு சிற்பக்கலையோடு அமைந்துள்ள திரையரங்கம் என்று பெருமிதம் கொண்டார்.

இன்றைய தினம் இதைக் காட்டிலும் பல மண்டபங்கள், திரையரங்குகள் சென்னையிலே தோன்றியிருக்கின்றன என்றாலுங்கூட, அவைகளுக்கெல்லாம் வழிகாட்டி இந்த மண்டபம்தான் (கைதட்டல்)

**புரட்சிகரமான கருத்துக்களின் வழிகாட்டி
கவிஞர் மீரா**

அதைப்போல இன்றைக்குப் பல புரட்சி கரமானகருத்துக்கள், கவிதைகள் இவற்றுக்கெல்லாம்

இளந்தலைமுறையிலே ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்குகின்ற தம்பி மீராவை இந்த மண்டபத்திலே பாராட்டுவதில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த வாய்ப்பை எண்ணி பெருமையடைகிறேன்.

தம்பி மீராவை இளமைப் பருவத்திலிருந்து அறிவேன். என்னுடைய இளமைப் பருவம் அன்று. அவருடைய இளமைப் பருவத்திலிருந்தே நான் நன்றாக அறிவேன். ஏனென்றால் என்னைவிட அவர் 15 வயது குறைவு. ஆனால் இருவரையும் பார்த்தால் என்னைவிட அவர் வயதில் மூத்தவர் என்று சொல்லத் தோன்றும். எழுத்தில், கவிதை ஆற்றலில் அவர் மூத்தவராகக் கூட இருக்கக்கூடும். அதிலே எனக்கு ஐயப்பாடில்லை. இருக்க வேண்டு மென்ற ஆசையும் எனக்குண்டு. ஏனென்றால் கவிஞர்களுக்கிடையே புலவர்களுக்கிடையே வேண்டாத குணம் ஒன்று உண்டு. தன்னைப்போல் இன்னொருவர் புகழ் பெறத் தொடங்கினால் அதை, எப்படி எழுத்துப் பிழையைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாதோ அதைப் போல தன்னுடைய தோழர்க ளாக இருந்தாலும் கூட, அவர்களுக்கு வருகின்றன புகழைச் சகித்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு சாபக்கேடு எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் கவிஞர்கள் மத்தியிலும் உண்டு.

**“கேடு” எண்ணமில்லாமல் “கோடு”
எண்ணத்துடன் வழங்கப்பட்ட
“கவிக்கோ” விருது**

அதற்கு நேர்மாறாக, முற்றிலும் முரணாக இரண்டு கவிஞர்கள் — ஒருவர் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், இன்னொருவர் கவிஞர் மீரா ஆகியோராகும். கவிக்கோ அப்துல்ரகுமான் அத்தகைய கேடு எண்ணம் கொள்ளாமல், கொடு எண்ணம் கொண்டு இன்றை தினம் அவருக்குக் கவிக்கோவிருதை வழங்கியிருக்கிறார் என்று சொன்னால், நான் வருத்தப்பட்டதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி இன்றைக்கு இந்த நிகழ்ச்சியிலே வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு கவிஞர் இன்னொரு கவிஞரைப் பாராட்டி, புகழ்ந்து, விருதும் வழங்குகிறார். அந்த விருதுக்குப் பெயர் கவிக்கோ விருது. இரண்டையும் சேர்த்துப் படித்தால் கவிக்கோ? விருது என்று கேட்கத் தோன்றும் ஆம், கவிக்கோதான் விருது (பலத்த கைத்தட்டல்) அது இன்றைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

விருது பெரிது. அதை வழங்கிய என்னுடைய கரத்தின் கீர்த்தி சிறிதுதான். இருந்தாலும் இப்படிப் பட்ட புரட்சிகரமான எண்ணம் கொண்டவர்களுக்கு அதை வழங்குகின்ற காரணத்தால் சிறிதாக உள்ள என்னுடைய கரமும் பெரிதாகிறது என்று நான் பெருமைப்படுகிறேன்.

**திராவிட இயக்கத்திற்கும் மீராவிற்கும் உள்ள
தொடர்பு, ஆணிவேர் போன்றது**

அவர் எங்கிருந்தார், எங்கே வந்தார், இப்போது எங்கேயிருக்கிறார் என்ற கேள்விகள் எல்லாம் இங்கே எழுந்தன. உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது என்பதில் நம்முடைய நல்லக்கண்ணு அவர்கள்கூட பேசும்போது கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்திற்கும் அவருக்கும் உள்ள தொடர்பு தொடர்வதை இங்கே சுட்டிக் காட்டினார். அந்தத் தொடர்பு கிளையைப் போன்றது, விழுதைப் போன்றது, கிளையிலே படருகின்ற கொடியைப் போன்றது. ஆனால் திராவிட இயக்கத்திற்கும் மீராவிற்கும் உள்ள தொடர்பு ஆணிவேரைப் போன்றது (கைத்தட்டல்)

அதனால் நான் மீராஹ் எல்லோரையும் விட அதிக உரிமை எடுத்துக்கொண்டு பாராட்ட முற்படுவதிலே எந்த விதமான தவறும் இருக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட போட்டி, அவர் எங்கள் கவிஞரா, உங்கள் கவிஞரா என்று ஏற்படும்போதே, அந்தக் கவிஞருடைய பெருமை உயர்ந்திருப்பதாகத்தான் பொருள். போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவர் எங்களவர், இல்லையில்லை உங்களவர் என்று சொல்வதிலேயிருந்தே அவருடைய பெருமை புலப்படுகிறது.

அவர் அண்மையிலே எனக்கொரு மடல் எழுதியிருந்தார். நீண்ட நாட்களுக்குப்பிறகு. அதிலே அவர், தான் வழக்கமாக படிக்கும் ஒரு பத்திரிகையைப் படித்து, அந்த நாளேட்டில்

என்னுடைய அறிக்கைகள் எல்லாம் வெளி வருவதைத் தொடர்ந்து படிப்பதாகவும், இவ்வளவு ரூபக சக்தியோடு நீங்கள் இன்னமும் எழுதுகிறீர்கள் என்பதை அறிந்து வியப்பதாகவும் அதிலே குறிப்பிட்டிருந்தார். நாகரிகம் கருதி அந்தப் பத்திரிகையின் பெயரை இங்கே நான் வெளியிட விரும்பவில்லை. ஆனால் எனக்கொரு வருத்தம். தி.மு.க., என்று திராவிட இயக்கம் என்று நாங்களும் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் என்று அவர்களும் உரிமை கொண்டாடுகின்ற நேரத்தில் இரண்டு இயக்கங்களின் ஏடுகளைப் படிக்காமல், அவர் அந்தக் கடிதத்திலே குறிப்பிட்டிருந்த அந்தப் பத்திரிகையைப் படிக்கிறாரே என்பதில் எனக்குக் கொஞ்சம் வருத்தம்தான்.

ஏனென்றால் நான் வெளியிடுகின்ற முழு அறிக்கையோ அல்லது நல்லக்கண்ணு அவர்கள் வெளியிடுகின்ற முழு அறிக்கையோ அல்லது முழுப்பேச்சோ அல்லது எங்களுடைய முழுமையான கருத்துக்களோ அந்த ஏட்டில் வெளிவருவதில்லை. இப்படி அரைகுறையாக வெளியிடுகின்றன அந்த ஏடுகளைப் படித்துவிட்டு அதிலேயே நம்மைப் புகழ்ந்திருக்கிறாரே என்று நான் எண்ணிக் கொண்டு அவருக்கு நான் பதில் கடிதமும் அனுப்பினேன். நம்முடைய அஞ்சல் துறையின் ஆற்றலின் காரணமாக அவர் இங்கே வந்ததும் என் பதில் கடிதம் கிடைத்ததா என்றேன். இல்லை என்றார். பரவாயில்லை, இதோ அந்தக் கடிதத்தின் நகல் இருக்கிறது, வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று மேடையிலே நகலைக் கொடுத்தேன்.

எனவே அஞ்சல் துறை எப்படி செயல்படுகிறது என்பதற்கு இது ஒரு அருமைமான உதாரணம். நல்லக்கண்ணு அவர்கள் இதை மகிழ்ச்சியோடு பாராட்டுவார் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் இது மாநில அரசின் விவகாரமல்ல, மத்திய சர்க்காரின் துறை.

நான் அவருடைய கடிதத்திற்குப் பதில் எழுதி ஒரு வாரத்திற்கு மேலாகிறது. சிவகங்கைக்கு அனுப்பினாயா, அல்லது தஞ்சைக்கு அனுப்பினாயா என்று கூட என்னுடைய செயலாளர் தம்பி சண்முகநாதனைக் கேட்டேன். சரியான முகவரிக்குத்தான் அனுப்பி இருக்கிறார். ஆனால் போய்ச் சேரவில்லை. பரவாயில்லை என்று நானே எழுதியதை, நானே தபால்காரனாகமாறி இங்கே மேடையில் அவரிடம் நகலைக் கொடுத்தேன். அதற்கென்ன காரணம் என்றால் அன்பை நாங்கள் அப்படி பரிமாறிக் கொள்கிறோம். இன்று நேற்றல்ல, நீண்ட காலமாக வளர்ந்த அன்பு பாசம் அது. அதை நாங்கள் பரிமாறிக் கொள்கிறோம்.

**பாமரமும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம்
பகுத்தறிவுக் கருத்து பரப்பியவர் மீரா**

அவருடைய இரண்டு மூன்று நூல்களை நான் படித்தேன். அவர் படித்தாரோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு

மீராவின் கவிதைகளிலிருந்து ஒரு கவிதையை எடுத்து முரசொலியிலே வெளியிட்டிருந்தோம். பார்த்திருக்க மாட்டார் என்று கருதுகிறேன். (அவர் பார்க்கவில்லை என்கிறார்) பார்த்தீர்களா, அவர் படிக்கவில்லை. அவர் படிப்பதுதான் வேறு பத்திரிகை ஆயிற்றே? அவருடைய கவிதையை முரசொலியிலே நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு வெளியிட்டிருந்தோம். கவிதையின் தலைப்பு "மீசை இருந்தது" என்பதாகும். அந்தக் கவிதையைப் படித்து நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். மெத்தவும் மகிழ்ந்தேன்.

"ஆலமரத்தின் அடியில் ஒருவன்
சிட்டுக் குருவியைச் சீட்டுக் குருவியாய்
ஆக்கி ஏதோ அளந்து கொண்டிருந்தான்
"எதிர்காலத்தைப் பார்க்கலாம்" என்று நான்
கேட்ட காசளித்தேன் அவனிடம் உடனே
கூண்டைத் திறந்தான் குருவி வந்தது
வந்த குருவி வழக்கப்படியோர்
சீட்டை எடுத்துக் கொடுத்துச் சென்றது
அதனை,
விரித்துப் படித்தேன். விரைவில் நல்ல
அம்சமும் செல்வமும் அமையப் பெற்ற,
கணவன் கிடைப்பான், கவலைப்படாதே,
என்று சீட்டில் எழுதியிருந்தது
சீட்டைப் போட்டுச் சிரித்தேன்; ஒரு கால்
மங்கையாய் இந்நேரம் மாறியிருக்கலாம்
என்று நிசமாய் எண்ணிப் பயந்து
மீசையைத் தடவிப் பார்த்தேன்
மீசை இருந்தது மிகப் பெரிதாகவே"

என்று முடிக்கிறார். அந்தக் கிளி மீரா என்ற பேரை மாத்திரம் கேட்டுவிட்டு நல்ல கணவர் கிடைப்பார் என்று அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். (சிரிப்பு) என்ன இருந்தாலும் இந்தக் கிளிஜோஸ்யம், குருவிஜோஸ்யம் ஆகியவற்றையெல்லாம் நம்பக்கூடாது என்பதை எவ்வளவு நயமாக இந்தப் பகுத்தறிவுக்கருத்தை பாமரர்களுக்கும் புரியக்கூடிய வகையிலே அவர் கையாண்டிருக்கிறார் என்பதை எண்ணி நான் வியந்தேன்

இங்கேகூட சிற்பி அவர்கள் பேசும்போது எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்தக் கவிதைப் புத்தக வெளியீடுகள், புதின வெளியீடுகள் ஆகியவற்றிற்கு வரும்போது ஏதோ ஐந்தாறு விஷயங்களை மாத்திரம் குறித்துக் கொண்டு வந்தால் எமாந்து விடுவோம். அப்படி நான் குறித்துக் கொண்டு வந்ததை இங்கே சிற்பி கையாண்டார்.

"பைலட் பேனாவைப்
பாராட்டிச் சொல்கிறார்கள்
என்று வாங்கி
ஏமாந்து விட்டேன்
இதற்கு முன்பு
எந்தப் பேனாவும்
வாங்கியதும்
என் பெயர் எழுதும்
இதுவோ

சுத்த மோசம்
உன் பெயர் எழுதுகிறது"

என்று காதலியைப் பார்த்துச் சொல்வதாக ஓர் அழகான கவிதை. எந்தப் பேனாவும் என் பெயர்தான் எழுதும், ஆனால் இது உன் பெயரை எழுதுகிறது என்று பேனாவைத் திட்டுவதைப்போல் நிந்தாஸ்துதி செய்கிறார். நானாக இருந்தால், "என் பெயரைத்தான் எழுதினேன், அது உன் பெயராக ஆயிற்று" என்று எழுதியிருப்பேன்.

நகைச்சுவையோடும் கவிதைகள் யாத்திடும் திறம் பெற்றவர் கவிஞர்

அவர் நகைச்சுவையோடும் கவிதைகளை யாத்திடக்கூடிய திறமை வாய்ந்தவர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக பாம்பைப் பற்றிய கவிதை ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார்.

"பாலநாகம்மா காலமுதல்
திரையுலகில்
பாம்பை வைத்துத்தான்
பல கதைகள்
பலப்பல காட்சிகள்
உண்மையில் பாம்புகள்தாம்
படங்கள் எடுக்கின்ற
படாதிபதிகள்....
பிடாரன் கையில்
பிரியமாய் வைத்திருக்கும்
வட்டப் பெட்டியைப்
பாருங்கள் பக்குவமாய்
படச்சுருளை வைத்திருக்கம்
டப்பாவைப் பாருங்கள்
எத்தனை ஒற்றுமை"

பாம்புகள்தாம் படங்கள் எடுக்கின்ற படாதிபதிகளாம். படச்சுருள் இருக்கிறதே அது வட்டமாகத்தான் இருக்கும். அந்தப் படச்சுருளை மூடிவைத்திருக்கின்ற பெட்டிகளும் வட்டவடிமாகத்தான் இருக்கும். பாம்புப்பெட்டியும் வட்ட வடிவமாகத்தான் இருக்கும். இந்தக்கற்பனை திரையுலகிலே நாற்பது ஐம்பது ஆண்டுகளாக இருந்த எனக்கே வரவில்லை. அவருக்கு வந்திருக்கின்றது. படாதிபதிகள் எல்லாம் யார் என்ற உண்மையை அவர் உணர்ந்திருக்கிறார். அருகேயிருந்த நான் உணரவில்லை. இப்போதுதான் உணரும் காலம் அவர் மூலமாக எனக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது.

இன்னொன்று
"அன்றொரு நேற்று
"அருணாசலம் பேரன்
லட்சுமி மவன்"

(அதாவது ஒருவரைப் பார்த்து அவர் பெயரைச் சொல்லாமல், இவன்தான் அருணாசலத்தோட பேரன், லட்சுமியோட மகன் வருகிறான் என்று சொல்கிறார்களாம்)

அடுத்தொரு நேற்று
"சுசி புருஷன்..."

நேற்றொரு நேற்று
 “சுடர் அப்பா...
 கதிர் அப்பா...
 கண்மணி அப்பா...
 இன்று
 “காவியா தாத்தா
 ஓவியா தாத்தா
 அபூர்வா தாத்தா...”

என்று காலத்திற்கேற்ப சொல்கிறார்கள், என் பெயரை யாரும் சொல்லவில்லை என்று வருத்தப்படுகிறார். ஒருவேளை என்னை நினைத்து எழுதியிருப்பார் என்று கருதுகிறேன். என்னுடைய பேத்திகளுக்குப் பெயர்கூட காவியா, ஓவியாதான். நான் என்னுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்களைத்தான் வைப்பது என்று கெட்டபழக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். ஏனென்றால், தமிழ் அறிஞர்கள் பல பேர் ஸ்வப்னா, சலட்சனா, சுசீலா என்றுதான் தங்கள் வீட்டுக் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என் கெட்ட பழக்கம் அரசியல்வாதியாக இருந்தால்கூட தமிழ் மீதுள்ள பற்று பாசத்தின் காரணமாக என் பிள்ளைகளானாலும், பேரன் பேத்திகளானாலும் தமிழ்ப் பெயர்களைத்தான் வைக்கிறேன்.

என்னை — தம்பி வர்ரான் என்று சொல்வார்கள், மாமா வருகிறார் என்று சொல்வார்கள், தாத்தா வருகிறார், அப்பா வருகிறார் என்று சொல்வார்கள். யாரும் கருணாநிதி வருகிறான் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். தமிழ்நாட்டில் ஒரே ஒரு ஆள்தான் என் பெயரைச் சொல்வது. (பலத்த கைதட்டல்)

பெண்மையை இழிவுபடுத்தும் பேதமையை வேதனையோடு வெளிப்படுத்தியவர் மீரா

பெண்ணுரிமை பற்றி எல்லோரும் பாடியிருக்கிறார்கள். பாரதியாரிலிருந்து, புரட்சிக்கவிஞரிலிருந்து எல்லோரும் பாடியிருக்கிறோம். 'நானும் பெண்ணுரிமைபற்றி பாடியிருக்கிறேன். ஆனால்,

“புதுமைப்பெண்ணே புறப்படு” என்ற தலைப்பிலே அவர் எழுதியுள்ளது, சற்று விரசமாகத் தோற்றத்திலே தென்பட்டாலுங்கூட, அதனுடைய உண்மை எல்லோரையும் உறுத்தக் கூடியது. எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் ஒளி பிறக்கச் செய்யக் கூடியது.

“பகலில் இருக்கை
 இரவில் படுக்கை
 இப்படி ஒரு பொருள்
 கலையில் கிடைக்கிறது
 அதன் பெயர் “சோபா கம் பெட்”
 பகலில் வேலைக்காரி
 இரவில் சிற்றின்ப லீலைக்காரி
 இப்படி ஒருத்தி
 வீட்டில் கிடக்கிறாள்
 அவள் பெயர் “மனைவி”.

பெண்மை எந்த அளவிற்குத் தமிழகத்திலே

ஏன் நாட்டிலே, உலகத்திலே குறிப்பாக நம்முடைய சமுதாயத்திலே இழிவு படுத்தப்படுகிறது? வேலைக் காரியாக, மனைவியாக, உடல் இன்பம் தரக்கூடிய வளாக இவ்வளவு பாத்திரங்களையும் ஒருத்தி ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதை ஒரு புலம்பலாக வெளியிடுகிறார். அது சற்று விரசமாகத் தோன்றினாலும் கூட வேதனையோடு வெளியிடப்பட்ட வார்த்தைகள் இந்தக் கவிதையாக மாறியிருக்கின்றது.

“காரும் தேரும்” என்ற தலைப்பில் ஒரு அருமையான கவிதை.

“பங்களா வாசலில்
 பல மணி நேரமாய்க்
 கால்கடுக்கக் காத்திருக்கிறேன்
 நான்
 பால்காரக்கார்மேகம்
 உங்கள்பிள்ளை
 காரை ஓட்டிக்
 கொண்டு விட்டார்
 கன்றை
 எனக்கோர்
 வழி கேட்கத்தான் வந்தேன்.

பால்காரக்கார்மேகம் பங்களாவாசலிலே வந்து நிற்கிறான். ஏன் என்றால் அந்தப் பங்களாவிலே அவன் வேலைக்காரனாக இருக்கிறான். முதலாளியின் மகன் காரையேற்றி அவனுடைய சுன்றுக் குட்டியைக் கொன்றுவிட்டான். அதற்கு வழிகேட்டு வந்திருக்கிறேன் என்கிறான். அதற்கு முதலாளி என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா?

யாரடா இவனை
 உள்ளே விட்டது
 மனு
 நீதிச் சோழனின் மகிமை பற்றி
 நீதிபதி தலைமையில் நீண்ட
 சிற்புரையாற்றப்
 போக வேண்டும்
 பொழுது
 போய்க் கொண்டுள்ளதே.

இவர் மனுநீதிச்சோழனைப் பற்றிப் பேசுவதற்காகப் போகிறார். அப்போது கன்றை இவருடைய மகன் கொன்றதற்கு வழிசொல் என்று கேட்க வந்திருக்கிறான். மனுநீதிச் சோழனை ஏன் இங்கே ஞாபகப்படுத்துகிறார் என்றால் மனுநீதிச் சோழன் மகன் கன்றைக் கொன்று விட்டான் என்று கலங்கி, அதை ஈன்ற பசு மாளிகைக்குள் நுழைந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து, அதன் ஓசை கேட்டு, மனுநீதிச் சோழன் பசுவின் துயரைத் துடைக்க, தன் மகனையே தேர்க்காலில் ஏற்றுவதற்கு முற்பட்டான் என்ற நீதியை வெளிப்படுத்துகின்ற அந்தக் கற்பனை நிகழ்ச்சியை இந்தக் கவிதையிலே இணைத்து, அந்த முதலாளிக்குத் தன் பண்ணைக்காரனுடைய பசுக்கன்று தன் மகன் ஓட்டிய காரில் அடிபட்டதைப்பற்றிக் கவலையில்லை, அவனுக்குரிய வேலை மனுநீதிச்சோழனைப் பற்றிப் பேசவேண்டும் என்பதாகும் என்கிறார். இப்படிப்பட்ட முரண்பாடான மனிதர்கள் இன்

னமும் இருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்ட
இந்தக் கவிதை புனையப்பட்டுள்ளது.

என் வீழ்ச்சி நீர் வீழ்ச்சியே

அடுத்து எனக்கு மிகவும் பிடித்த இரண்டு
வரிகள்

“சமதளத்திலே
ஓடிவரும் நீரைத் தடுக்கலாம்
அணை போடலாம்.
மலைத் தலையிலிருந்து
வியும் நீரை
எப்படித் தடுக்க முடியும்?”

என்று கேட்டுவிட்டுச் சொல்கிறார்.

“என் வீழ்ச்சி
நீர் வீழ்ச்சியே”

என்று எழுதுகிறார். இதைத்தான் நானும்
உங்களிடம் கூறுகிறேன் (கைத்தட்டல்) என் வீழ்ச்சி
நீர்வீழ்ச்சி. மீராவின் கவிதை நூல் வாயிலாக
என்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளும் ஓர் அருமை
யான வாய்ப்பு கிடைத்தற்காக மிகுந்த மகிழ்ச்சி
யடைகிறேன்.

கவிநயம் பலஇடங்களில் ஏன் எல்லா
இடங்களிலும் புலப்படும் வகையில் அவரின்
எழுத்துக்களைக்கொண்ட மூன்று புத்தகங்களைப்
படித்தேன். நான் யாரைப் பாராட்ட. எந்த
விழாவிற்கு வந்தாலும் ஏதோ கூட்டத்திற்கு நடுவிலே
எதையாவது பேசிவிட்டுச்செல்லலாம் என்று
எண்ணுகிறவன் அல்ல. அதிலும் இந்த விழாவில்
நான் எதிர்பார்க்காத அளவிற்கு, நல்லக்கண்ணு
அவர்களே இவ்வளவு கவிதைகளையும் படித்துவிட்டு
வந்து, அவைகளைப்பற்றியெல்லாம் இங்கே
பேசியதைப் பார்க்கும்போது நான் வெறுமனே
வந்திருந்தால் இன்றைக்கு எவ்வளவு பெரிய தோல்வி
எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்? வழக்கம்போல் அவருடைய
கவிதை நூல்கள், வசன காப்பியங்களைப் படித்து
விட்டுத்தான் இங்கே வந்தேன். இதிலே அண்ணா
அவர்கள் திராவிடநாடு ஏட்டில் அவருடைய
கவிதையை எடுத்துக் கையாண்டிருப்பதை கவிக்கோ
அப்துல்ரகுமான் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்
டார்கள். அதைக் குறிப்பிடும்போது நான் ஒன்றைச்
சொல்ல வேண்டும்.

இன்றைக்கு காலையிலே அவர் என்னுடைய
செயலாளரிடம் ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை
மேடையிலே என்னிடம் சொன்னார். அவர்
மீராவின் கட்டுரைக்கு எழுதிய அணிந்துரையில்
திராவிடஇயக்கத்தைப் பற்றி ஏதோ குறையாகச் சொல்லி
யருப்பதை நான் படிக்கக்கூடும், அதை நான்
எழுதவில்லை, எப்படியோ அது மாற்றி எழுதப்பட்டு
விட்டது என்று என்னிடம் சொன்னார். மாற்றி
எழுதப்பட்டு விட்டது என்று என்னிடம் சொன்னார்.
மாற்றி எழுதப்பட்டு விட்டதோ, அல்லது மாற்றிச்
சொல்கிறாரோ எனக்குத் தெரியாது.

என்றைக்கும் கருத்து இழக்காத இயக்கம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

அதிலே எழுதப்பட்டுள்ள வாசகம் என்ன
வென்றால் அவர் திராவிட இயக்கத்திலே இருந்த
போது “திராவிட இயக்கங்கள் நாற்காலியில் அமர்ந்து
காலிழந்து போனபோது அவர் அந்த இயக்க
ஈடுபாட்டிலிருந்து விலகிப்போதுவுடைமையின் பக்கம்
போய்விட்டார்” என்பதாகும். அப்துல்ரகுமான் இந்த
வார்த்தைகள் எனக்குச் சொந்தமல்ல என்கிறார்.
ஆனால் சாட்சியாக புத்தகத் திலே இருக்கிறது.
அப்துல்ரகுமான் சொல்வதை நான் நம்புகிறேன்.
ஏனென்றால் அது தவறு என்று உணர்ந்த
காரணத்தால்தான் அவர் எழுதவில்லை என்கிறார்.
எனவே அதை நம்புகிறேன், ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.
ஆனால் அந்த வாசகங்களைப் பொறுத்து நான்
அளிக்க வேண்டிய விளக்கம், திராவிட இயக்கங்கள்
நாற்காலியில் அமர்ந்து கால் இழந்து போனபோது,
ஒருவேளை நாற்காலியின் கால் இழந்ததா அல்லது
இயக்கத்தினுடைய கால் இழந்ததா என்று எனக்குத்
தெரியவில்லை. ஆனால் என்றைக்கும் கால்
இழந்தால் கூட, கருத்து இழக்காமல் இருக்கக்கூடிய
இயக்கம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். (பலத்த
கைத்தட்டல்) நாங்கள் கால் இழந்துவிடலாம்,
தலையை இழக்கமாட்டோம்.

என் சாண் உடம்புக்கு சிரேசே பிரதானம்.
கால் இழந்து விடலாம், கண் இழந்துவிடலாம், கை
இழந்து விடலாம், மூக்கு இழந்துவிடலாம், நாக்கு
இழந்து விடலாம் ஆனால் தலையை இழந்துவிட்டு
மனிதன் வாழ முடியாது. எனவே அப்துல்ரகுமான்
எழுதியிருந்தாலும் ஜாக்கிரதையாகத்தான் எழுதியிருக்
கிறார்.

கழகம் கால் இழந்தது என்றுதான் எழுதியிருக்
கிறாரே தவிர, தலை இழந்தது என்று அவர்
எழுதவில்லை. எழுதமாட்டார், எழுதக்கூடாது
எழுதினால் தவறு என்பது அவருக்கு நன்றாகத்
தெரியும். நான் எழுதவில்லை, அது எப்படியோ
வந்திருக்கிறது என்று அவர் சொல்வதிலிருந்தே
அடுத்தப் பதிப்பில் அந்தஅணிந்துரையைத் தம்பி
மீரா அவர்கள் எச்சரிக்கையாக பார்ப்பார் என்று
நான் கருதுகிறேன்.

மீரா அவர்களின் குக்கூ பாட்டில் நிலாவைப்
பற்றி வர்னத்தைப் பற்றி எவ்வளவு அழகாகச்
சொல்கிறார் பாருங்கள்.

“ஆயிரம் ஈக்கள்
மொய்க்கும் ஆசையில்
வானத் தட்டில்
இராத்திரிக் கிழவி
கட்டு வைத்த
ஓற்றைத் தோசையில்”

ராத்திரிக் கிழவி ஓற்றைத் தோசையைச் சுட்டு
வைக்கிறாள். எதற்கு? ஆயிரம் ஈக்கள் மொய்க்கும்
ஆசையில் அந்தத் தோசையைச் சுற்றி ஆயிரம் ஈக்கள்

மொய்த்திருக்கிறதாம். அவை எல்லாம் நட்சத்திரங்கள், நிலவு தோசையாக அவருடைய கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. வேடிக்கையாக இன்னொரு கவிதை.

“வாத்தியார் மனைவி
செத்ததற்காக
விடுமுறை....
மகிழ்ச்சியில் குதித்த
மணிப்பயல் கேட்டான்
வருத்தமாயிருக்கு
ஒரே ஒரு மனைவிதானா
வாத்தியாருக்கு?

மறுபடியும் விடுமுறை கிடைக்குமே என்று
பையன் பார்க்கிறான்.

கொசுவலை என்று எப்படி பெயர் வந்தது
என்பதற்கு அது கொசுக்களுக்கே உரிய வலை
என்கிறார்.

“சொன்னதாரோ....
தன் வலைதானே என்று
உரிமையோடு நின்று
உள்ளே வந்து
ஒளிந்து கொள்ளும்
கொசுக்கள்.

என்று எழுதியிருக்கிறார்.

கொசுவலை என்று என் பெயரை வைத்திருக்கிறாய். நான் உள்ளேவந்தால் ஏன் விரட்டுகிறாய் என்று கொசு கேட்பதைப் போல ஒரு கேள்வி. இது வெறும் கொசுக்களுக்காக மாத்திரமல்ல. அவருடைய பொதுவுடமைத் தத்துவம். அவருடைய முதலாளி தொழிலாளி பிரிவின் மனப்பான்மை. இதனை எதிரொலிக்கும் ஒரு கவிதைச் சுரங்கமாக இந்த மூன்று ஏடுகளும் இன்று வெளியிடப்படுவதாக நான் எண்ணுகிறேன். இவைகளை நான் படித்த போது மிகப் பொருத்தமான தேவையான நூல்கள். சமுதாயத்தை விழிப்படையச் செய்யக் கூடிய நூல்கள். மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்புடைய நூல்கள்.

அவைகள் இன்று வெளியிடப்படுவதில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

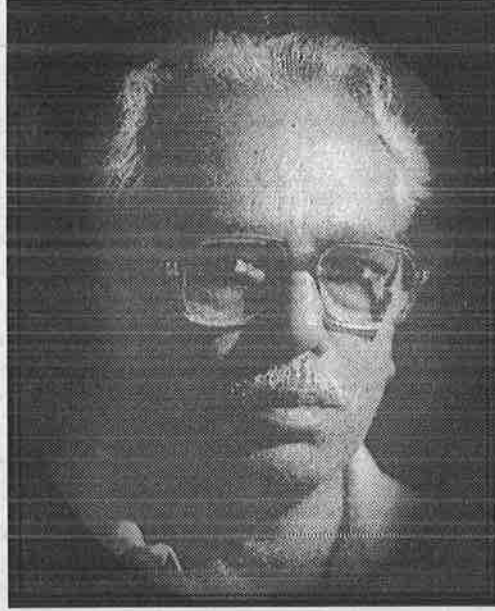
மீராவிடமிருந்து தமிழுக்கு இன்னும் பல அருமையான கருவூலங்கள் கிடைக்கும்

தம்பி கவிஞர் மீரா அவர்கள் உங்கள் அனைவரின் வாழ்த்துக்களையும் பெற்றிருக்கிறார். நான் முதலில் சொன்னேன் — என்னைவிட தோற்றத்திலே அவர் வயதானவராகத் தெரிகிறார் என்றால் அவரை வாட்டுகின்ற நோயின் விளைவு அது. அந்த நோய் நீங்கி அடுத்து ஒரு நிகழ்ச்சியில் என் அருகில் அவர் திடகாத்திரமாக அமர்ந்து உங்களையெல்லாம் சந்திக்கின்ற அந்த நல்ல வாய்ப்பு வரவேண்டுமென்று நான் யாரை வேண்ட முடியும்? உங்களுடைய நல்ல மனங்களையெல்லாம் வேண்டுகிறேன். உங்களுடைய வாழ்த்துக்களையெல்லாம் அவருக்காக வழங்குங்கள் என்று உங்களைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். நான் வேறு நம்பிக்கை இல்லாதவன். வேறு யாரிடத்திலும் சென்று வேண்டுவதை நம்பாதவன். அதிலே நம்பிக்கை இல்லாதவன். எனவே உங்களுடைய நல்ல உள்ளங்கள் அவரை வாழ்த்தட்டும். நான் அவர்பால் கொண்டிருக்கின்ற அந்தச் சகோதரஉள்ளம் அவரை வாழ்த்துகின்றது. அவர் வாழ்க. அவர் வாழ்வதால் தமிழுக்கு இன்னும் பல அருமையான கருவூலங்கள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கின்றது.

கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள் அவருக்காக ஏற்பாடு செய்துள்ள இந்த நிகழ்ச்சி என்னுடைய உள்ளத்தைக் குளிர வைக்கும் நிகழ்ச்சியாகும். கவிக்கோ விருது துவக்கத்திலே எனக்கு வழங்கியிருக்கிறார். அதற்காகவும் சேர்த்து கவிக்கோ அப்துல் ரகுமானுக்கு இரண்டாவது முறையாக நன்றியைத் தெரிவித்து இப்பொழுது என்னுடைய தம்பிக்கு அளிக்கப்பட்ட விருதுக்காகவும் அவர் சார்பாக இந்த அண்ணன் நன்றியைக் கூறி விடைபெறுகிறேன். ■

ஒளிப்பதிவாளர் கென்னடி மணநாளில் நாகர்கோயில் சுரா இல்லத்தில் வீடு தொகுப்பு வெளியீடு

அகவல்

நேர்காணல்

வானம்பாடிக் கவிஞர், பாரதிதாசன் பரம்பரைக்கவிஞர். நவீன இலக்கியங்களைப் பரவலாக்கியவர், “அன்னம் விடுதாது” என்ற இதழின் மூலம் பல புதிய படைப்பாளிகளை அறிமுகப் படுத்தியவர். சிவகங்கை மன்னர் கல்லூரியின் முதல்வர் பேராசிரியர் மீராவுடன் ஒரு நேர்காணல்.

□ இலக்கியத்தின் உச்சம் என்று எதைக் கருதுகிறீர்கள்?

கவிதையைத்தானே நான் சொல்லமுடியும். கவிஞன் என்ற முறையில் மட்டுமன்று, எம்சன் “The History of literature” ல் உலகத்திலேயே முதலில் தோன்றியது கவிதைவடிவம்தானென்று சொல்லி யிருக்கிறார். கவிதைக்குள்ள தனிச்சிறப்பு பொன் மொழியைப் போல சுருக்கமும் தெளிவும் உள்ளதால் இரண்டுவரிகளில் சொன்னாலும் அது காலங் காலமாய் மனதில் நிலைத்து நிற்பதுதான். சிறுகதை, நாவல் போன்ற பிறவடிவங்களுக்கு இந்தச் சிறப்பு இல்லை. வசன கவிதை, புதுக்கவிதை என்று கவிதை வசன வடிவத்துக்கு வந்துவிட்டாலும்கூட கவிதைக் கென்று தனிச்சிறப்பு உள்ளதாகவே இன்று வரை கருதப்படுகிறது.

□ பாரதிதாசனுக்குப் பின் ஒரு முழுமையான சிறந்த கவிஞர் என்று யாரைச் சொல்லுவீர்கள்?

பாரதிக்கு ஒரு தாசன். பாரதிதாசனுக்குப் பல தாசன்கள் என்று சுரதா சொல்லுவார். பாரதி தாசனுக்குப் பிறகு தமிழ்க்கவிதை மரபிலும் சரி, புதுக்கவிதையிலும் சரி பெரிதாகப் பெருக்கெடுத்திருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது ஒருகவிஞர்தான் சாதித்துள்ளார் என்று சொல்லுவதற்கில்லை. பாரதிக்கு சுதந்திரப்போராட்டம் என்றவொரு காலச் சூழ்நிலை இருந்ததால் முக்கியத்துவம் பெற்றார். அவருக்குத் தலைமை இடத்தை அந்தக் காலமே கொடுத்திருந்தது. பாரதிதாசன் காலத்தில் திராவிட இயக்கத்தின் பாதிப்பு சமூகமெங்கும் பரவிக் கிடந்தது.

அதில் முழுமையான இடத்தைப் பிடித்து முதன்மையாக ஆட்சி செய்தார். அந்த அளவுக்குப் பிற்காலத்தில் வந்த கவிஞர்களுக்கு சமூக, அரசியல் சூழல் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. எனவே பெரிய கவிஞர் என்று யாரும் அறியப்பட வாய்ப்பு இல்லை. கண்ணதாசனைக் எதிர்பார்த்தோம். திரைப்படம் அரசியல் என்று பல சிதைவுகளுக்கு ஆட்பட்டு அவருடைய ஆளுமை குன்றிப்போனதால் அமரத்துவமான படைப்பு ஒன்றையும் அவரால் தர இயலவில்லை. எனவே பாரதி, பாரதிதாசன் என்பதைப் போல ஒரு பெரிய ஆளுமை பெற்ற கவிஞராக அவரைக் காட்ட இயலவில்லை. மேலும் அவருடைய கருத்துகளிலேயே அவர் முன்பின்னாக முரண்பட்டுப் பாடியதாலும் அவரால் அந்த இடத்தைக் கைப்பற்ற இயலவில்லை. மேலும் அவரே அப்படி என்கிறபோது மற்ற எந்தக் கவிஞர்களுக்கும் அந்த வலிமை கிடைக்க வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. ஆனால் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் இல்லாமலில்லை. ஒரு கவிஞருக்குப் பிறகு அந்த வழியில் முற்போக்கான கருத்துகளைச் சொல்ல ஒரு படையே இருக்கிறது என்று சொல்லுவதுதான் சனநாயகரீதியாகச் சரியாக இருக்குமே ஒழிய அவருக்குப் பிறகு இவர்தான் என்று ஒருவரை மட்டும் குறிப்பிடும்படி இருப்பது அவ்வளவு ஆரோக்கியமானதும் இல்லை.

□ அந்தப் பத்துப் பன்னிரண்டு கவிஞர்கள் யாரென்று கூற இயலுமா?

பாரதிதாசனுக்குப்பிறகு அவரையொட்டி வந்த

மரபுக்கவிஞர்களில் முடியரசன், வாணிதாசன், சுரதா, தமிழ் ஒளி, கம்பதாசன் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள். இதில் சுரதா அவர்களின் கவிதைப் போக்குபற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும் உவமை, கற்பனை இவற்றில் புதுமைகளைச் செய்தவர். அதற்குப் பிறகு அப்துல்காசிம், நீலமணி, இன்குலாப், நா. காமராஜன், சிற்பி, புவியரசு, மேத்தா, வைரமுத்து, ஞானக்கூத்தன், சி.மணி போன்றோர் நிறையச் சாதித்தவர்கள். இப்போது எழுதுகிறவர்களின் பட்டியல் இன்னும் பெரிதானது.

□ தற்காலக் கவிதைப்போக்கில் புரிதல் பற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன?

கவிதையில் எளிமையாகச் சொல்கிற பாங்கு ஒன்று உண்டு. சிலர் முக்காடு போட்டுக் கொள்ளும் பெண்ணைப்போல எதையுமே பூகமாகச் சொல்லுவதுதான் அழகென்று எண்ணுகிறார்கள். அந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. கவிதைக்கு உவமை, கற்பனை போன்று எளிமையும் ஓர் அழகு. ஒருவரியாக இருந்தாலும் அது மனதைத் தீண்ட வேண்டும். அதுவே கவிதையின் அடிப்படைத் தகுதி. இதைவிட்டுவிட்டுப் புரியாமல்தான் எழுதவேண்டும் என்பது அவ்வளவு சரியான கருத்தில்லை.

□ வானம்பாடி இயக்கத்துக்குப்பிறகு கவிதை வளர்ந்திருக்கிறதா?

நிச்சயமாக. வானம்பாடி இயக்கத்தில் குறிப்பிட்ட காலம் வரை சோசலிச சித்தாந்தம் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. இப்போது காரைக் குடியில் இருந்து "அகவல்" இதழை நீங்கள் நடத்துவது போல, அன்றைய கோவையைச்சேர்ந்த மரபுக் கவிஞர்கள் புவியரசு, மேத்தா, சிற்பி போன்றோரால் "விலையிலாக் கவிமடல்" என்று "வானம்பாடி" நடத்தப்பட்டது. என்னை, அப்துல்காசிமனை எல்லாம் கூட "வானம்பாடிக் கவிஞர்கள்" என்று தான் சொல்லுவார்கள். பிரகடனத்தோடு மனித சக்தியை முன்னிறுத்தி சோசலிசத்தை வலியுறுத்தி "Comitted Poets" என்ற வகையில் ஒரு சார்பு நிலையை எடுத்துக் கொண்டு எழுதினார்கள். எழுத்துக் கவிஞர்கள் மன உளைச்சல்களையும், சிறு சிறு அனுபவங்களையும் மட்டுமே கவிதையாக்கி வந்தார்கள் என்றாலும் எல்லாமே மனஉளைச்சல்களைச் சொல்லுவவை தாம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. பிச்சமுர்த்தி, வைத்தீஸ்வரன் போன்றோரின் கவிதைகள் நல்ல அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தியவை எனினும் சமூகம் பற்றிய கவலையின்றி, வீட்டைச்சுற்றி, தங்களைச்சுற்றி என்றே அவர்களின் பார்வை இருந்தது. வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் இன்றைக்கு உள்ள பிரச்சனைகளை வேலையில்லாத திண்டாட்டம், பசிக்கொடுமை போன்றவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, இவற்றையும் கவிதையில் சொல்ல இயலும் என்று எழுதி வந்தார்கள். இப்படிப் புதுக்கவிதையில் மேடைத்தொனியோடு ஒரு படைவீரனின் முழக்கம் போல பாடப்பட்டபோது வானம்பாடி கவிதைகள் கவனிக்கப்பட்டன. எழுத்துக் கவிஞர்கள்

தங்களுக்குள் உள்ளூர் ரசதித்துக் கொள்ளும்படியான கவிதைகளாகவே படைத்து வந்தனர். எனவே ஒரு பெரிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தின என்று சொல்லலாம். அதற்குப் பிறகு கவிதை வளரவில்லை என்று சொல்ல இயலாது. நல்ல கவிஞர்கள் எல்லாம் உருவாகி வந்தார்கள். சுகுமாரன், தேவதாசன், ஆனந்த், கனவுதாசன், ரவிசுப்பரமணயம் என்று ஒரு கூட்டமாகவே வந்துள்ளார்கள். கவிதை என்பது இன்னாரோடு முடிந்து போகுமென்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. ஒரு இயக்கமாக இருந்தபோது கவனிக்கப்பட்டது. இப்போது அந்த இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்களே தனித்தனியாக தொகுதிகள் வெளியிட்டுவருகிறார்கள். அதற்குரிய மரியாதையும் கிடைத்துத்தான் வருகிறது.

□ "அன்னம் விடு தூது" ஒரு முழுமையான இலக்கியப் பத்திரிகையாக இருந்தது. அதை ஏன் நிறுத்த நேர்ந்தது?

அது எல்லாச் சிறுபத்திரிகைகளுக்கும் நேர்வது போலத்தான். சிறுபத்திரிகைக்குரிய பலமும் பலவீனமுமே குறைந்த முதலீடும் நிறைந்த இலட்சியங்களும் தாம். எனவே குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப்பிறகு நடத்தமுடியாமல் கைவிட நேர்ந்துவிடுகிறது. இதழ்களுக்கு இது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது. பத்திரிகை என்பது ஒரு தொழில். விளம்பரங்கள் வாங்கி பொருளாதாரரீதியாக இழப்பில்லாமல் அதை எப்படி நடத்துவது என்பதற்கு ஆனந்த விகடன் போன்ற பழைய இதழ்கள் இன்று அறுபது ஆண்டு களையும் தாண்டி சாட்சியாக நிற்கின்றன. சிறுபத்திரிகையில் இருந்து சற்று நடுநிலைப் பத்திரிகையாக மாற்றி இந்த "அன்னம் விடு தூதுவை" நடத்த எண்ணினேன். பின்நாளில் கோமல் சுவாமி நாதன் "சுமங்கலா" வைத் தொடங்கும்போது, தங்களின் "அன்னம்விடுதூது"வைப் போல ஒரு Middle Magazine ஆகத்தான் இதைத் தொடங்குகிறோம் என்று கூறினார். ஆனால் சுமங்கலாவும் இப்போது நின்றுவிட்டது. அவருக்காவே நடத்தப்பட்டது போல ஸீராம் நிறுவனத்தினர் அதை நடத்தி வந்தனர். அவர்கள் சில இலட்சங்களை இழக்கத் தயாராக இருந்தனர். எனவே அதற்கு மேலும் தொடர முடியாமல் அன்னம் விடுதூது நின்று போய்விட்டது என்றாலும் பத்து இதழ்களுக்கு மேல் தொடர்ந்து வந்தது. அது தாங்கள் இன்னும் கேள்வி கேட்கின்ற அளவிற்கு இருக்கின்றது என்று நினைக்கும்போது மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறது.

□ இன்றைய சிற்றிதழ்களின் சூழல் குறித்துத் தங்கள் கருத்தென்ன?

சிற்றிதழ்கள் இந்திய விவசாயியைப் போலப் பிறக்கும்போதே கடனில் பிறக்கின்றன. எனினும் குமுதம், ஆனந்தவிகடன் போன்ற பிரபல பத்திரிகைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் சிறு இதழ்களில்தான் இலக்கியம் இருந்து வந்திருக்கிறது. விஞ்ஞானச்

செய்திகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் போன்றவை சிறு பத்திரிக்கைகளில்தாம் வருகின்றன. பெருஞ்சித்திரனாரின் “தென்மொழி” கூட தமிழுக்காக என்று இல்லாமல் பிற்பயனுள்ள செய்திகளையும் வெளியிடுவதைப்பார்க்கிறோம். ஆக தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறு பத்திரிக்கைகளின் பங்கு மிகப் பெரியது. ஒரு காலத்தில் இவை பெரிதாக மதிக்கப்படும்.

- வெங்கடசுவாமிநாதன் சுபமங்களாவின் நேர்காணலொன்றில் தமிழ் மொழியில், தொல்காப்பியத்தில் எதுவும் இல்லை, எல்லாவற்றிற்கும் வடமொழிதான் முதல் என்று சொன்னாரே அது பற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன?

அவரொன்றும் தமிழில் வடமொழியில் முற்றும் அறிந்தவருமில்லை. இக்கால இலக்கியத்தின, நாடகத்தின் மேம்போக்கான விமர்சர் மட்டுமே. அதுவும்ல்லாமல் ஏற்கனவே ஒரு கசப்புணர்வை வைத்துக்கொண்டு கருத்துக்கள் சொல்லும் வழக்கமுள்ளவர். எனவே அவருடைய கருத்துக்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. உலகிலேயே வாழ்க்கைக்கு ஓர் இலக்கணத்தை வகுத்துக் கொடுத்த மொழி நம் தமிழ் மொழி. அதற்கு அடிப்படையானது தொல்காப்பியம். அதை ஒன்றுமில்லை என்று இன்று சொல்லுவதால் அப்படி ஆகிவிடாது.

- உலக இலக்கியத்தரத்துக்கு தமிழ் நாவல்கள் உயரவில்லை என்று ஆ. மாதவன் போன்றோர்கள் சொல்கிறார்களே...?

அவரே ஒரு நல்ல படைப்பாளி, “புனலும் அனலும்” நாவல் நல்லதொரு படைப்பு. சாலை அனுபவங்களை வைத்து அவர் எழுதிய “கடைத் தெருக்கதைகள்” ஓர் அற்புதமான படைப்பு. அவருடைய “கிருஷ்ணப்பருந்து” என்று நாவல் மிகத் தரமானது. உலகத்தரத்துக்கு அவருடைய படைப்புகளையே சொல்லலாமே என்ற நாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது, தமிழில் உலக இலக்கியத் தரத்துக்கு ஏதுமில்லை என்று அவரே சொல்லுவது வருத்தமாக இருக்கிறது. உலக இலக்கியங்களில் இருந்து நம் தென்னிந்தியப் புத்தக நிறுவனங்கள் மூலம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன. பிற இந்திய மொழிகளில் இருந்தும் தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இவையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது ஒரு பத்துப்பள்ளிரண்டு நாவல்களாவது தரமானவை என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இல்லாமல் இல்லை. ஒன்றுமே இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. அதுவும் படைப்பாளிகள் அப்படிச் சொல்லுவது வருத்தத்துக்குரியது. கிராஜநாராயணனின் “கோபல்லகிராமம்” என்ற நாவல் நாவலுக் கென்ற தனி இலக்கணங்கள் ஏதுமின்றி தனக்கென்று

ஓர் இலக்கணத்தோடு படைக்கப்பட்டது. அமெரிக்கர்கள் தங்களின் பூர்விகக்குடிகளின் குடியேற்றத்தைப் பற்றி எப்படி எழுதினார்களோ அதைப்போல இந்நாவலில் அந்தப் பகுதி நாட்டாரை விசயநகரப் பேரரசின் காலத்தில் தெலுங்கர்கள் வந்து குடியேறியதை மையமாக வைத்து எழுதி இருந்தார். நாவல் என்பது வாழ்வனுபவங்களை பிரதிபலித்துக் காட்டுவதன்றி வேறென்ன? நீக்ரோக்களின் பிரச்சனையை வைத்து அவன் எழுதுகிறான். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பிரச்சனைகளை நாம் எழுதுகிறோம். அது எந்த அளவுக்குக் கலாபூர்வமாக வெளிப்படுகிறது என்பதைத்தான் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும் போது உலகத்தரத்துக்கு ஈடான சில நாவல்கள் நிச்சயமாக உண்டு. க.நா.ச. ஒரு பட்டியல் சொல்லுவார். மு.வ. நாவல்களையெல்லாம் அவர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சண்முக சுந்தரம் என்பவரின் “அறுவடைகள்” சிறந்தப்படைப் பென்பார். அப்படிப் பலமொழிகளைப் படித்த க.நா.ச. போன்றோர் சொல்லும்போது இருக்கத்தானே வேண்டும். உலகத்தரத்துக்கு எப்படி திருக்குறளையும், சிலப்பதிகாரத்தையும் கொடுத்திருக்கிறோமோ அது போல நவீன இலக்கியத்தில் உலகத் தரம் உள்ள நாவல் என்று எதையாவது காட்டினால் அதற்கு இணையாக நம்மாலும் காட்ட முடியும். உலகில் வளர்ந்து வருகின்ற எந்த மொழியிலும் உலகத்தரத்துக் கான படைப்புக்கள் சிலவாவது இல்லாமல் இருக்காது. “தலைமுறைகள்” என்ற நீல பத்மநாபனின் நாவல் ஆங்கில இலக்கியங்களுக்கு இணையானது தான். அதுபோல வடக்கில் மலைவாழ் மக்களின் பிரச்சனைகள் பேசப்படும் நாவலைக் காட்டினால் சின்னப்பாரதியின் “சங்கம்” என்ற நாவலை நம்மால் காட்ட இயலும். எந்த ஒரு மொழியிலும் உலக அளவில் நிகழ்ந்துவரும் மாற்றங்களின் பாதிப்பு இல்லாமல் இருக்காது. ஆனால் நம் தமிழர்களுக்கு எப்போதுமே தங்கள் மீதான நம்பிக்கைக் குறைவுதான். முன்னே இருந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள். இப்போது யாரும் அப்படி இல்லை. மற்றமொழியில் எல்லாம் இருக்கிறது. நம்மிடம் ஒன்றுமில்லை. இப்படியே சிந்தித்துப் பழகிவிட்டார்கள். இந்த மனப்போக்கு மாறவேண்டும்.

- கி. ராஜநாராயணன், நீலபத்மநாபன், சின்னப்பாரதி இந்த மூன்றுபேரைச் சொல்லி இருக்கிறீர்கள். இன்னும் சிலரைச் சொல்ல இயலுமா?

சா. சுந்தராமியைச் சொல்லலாம். “சாயாவனம்” என்ற நல்ல நாவலை எழுதியவர். “விசாரணைக் கமிஷன்” என்ற இவரது நாவல் வெகு இயல்பான நடையோட்டம் கொண்டது. சிவகாமி யின் “பழைய கழிதலும்” “ஆனந்தாயி” போன்றவை தலிதமக்களின் பிரச்சனைகளை மனதைத் தொடும்வகையில் பேசுகின்றன. சிவகாமியே அந்தப் பிரச்சனைகளுக்கு ஆட்பட்டவர் என்பதை அதைப் படிக்கும்போது உணரமுடியும். இன்னும் சுந்தரராமசாமி, எம்.வி. வெங்கடராம், அசோக மித்ரன், மேலாண்மை பொன்னுசாமி, தர்மர் இப்படி

இன்னும்பல சிறப்பான படைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள். பட்டியல் நினைவுக்குவராமையால் சற்று முன்பின் இருக்கலாம்.

□ சிவகாமி தலித் இலக்கியத்தைத் தலித்துக்கள்தாம் படைக்க வேண்டும் என்கிறாரே? அதைப்பற்றி...?

அதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னோடி (பெண்ணியம் போன்ற கருத்துக்களில்) என்று கருதப்படும் பாரதி, மகாத்மா காந்தியின் அரிசனங்களோடு கூடிய ஆலயப்பிர வேசத்துக்கு முன்பே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மீது பரிவு காட்டியதுடன் அவர்களின் வீடுவரைக்கும் சென்றதாக “என் குருநாதர் பாரதி” என்ற நூலில் இரா. கனகலிங்கம் கூறியுள்ளார். இந்தக் கனகலிங்கத்துக்குத்தான் பாரதி பூனூல் அணிவித்து விட்டார். உதாரணமாகத் “தம்பளா” என்ற முரட்டுத்தனம் வாய்ந்த தலித் சகோதரர் ஒருவரின் வீடுவரை சென்று வந்த அனுபவத்தைச் சொல்கிறார். மேலும், பாரதியைப் பற்றி பாரதிதாசன் சொல்லும் போது

சாதி ஒழித்திடல் ஒன்று

தமிழ் வளர்த்திடல் மற்றொன்று

என்று சாதி ஒழிப்பைத்தான் பாரதியின் முதல் நோக்கமாகக் கூறுகிறார். ஆக, பெரியாருக்கும் முன்பே தலித்துக்கள் மீது பரிவு காட்டியவராகப் பாரதி விளங்குகிறார். தலித்தின் பாதிப்பை அவரால் முழுமையாக உணர முடிந்திருக்கிறது. இன்று தலித்தியம் என்று பேசுபவர்கள் குறிப்பிட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களே.

நீ என்ன எங்களைப்பற்றி பேசுவது, நீயும்தான் எங்களின் கீழ்மைக்குக் காரணம் என்ற போக்கில் அவர்கள் பேசுவதிலும் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது. காலம் காலமாக அடக்கப்பட்டுக் கிடந்த கோபம். வெகுநாள் பட்டினிகிடந்த ஒருவன்மேல் பரிதாபப் பட்டு உணவு கொடுக்கப்போகும் போது அதைத் தட்டிவிடும். கோபத்தைப் போலத்தான் இது. நம்முடைய மூதாதையர்கள் செய்த கொடுமைகளுக்கு நம்மிடம் அவர்கள் கோபப்படுகிறார்கள். இது தவிர்க்க இயலாததும் நியாயமானதும் ஆகும். இருப்பினும் இலக்கியரீதியாகவும் எங்களைப் பற்றி நாங்கள்மட்டும்தான் படைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவது அவசியமற்றது. எனக்குத் தெரிந்த ஒரு தலித் சகோதரரின் அனுபவத்தை நான் சொல்லுவதை யாரும் தடுக்க முடியாது. ஒருவேளை அந்த தலித் சகோதரருக்கு தன் அனுபவங்களைச் சொல்லமுடியா பட்சத்தில் நானும் அதைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டால் அது சொல்லப் படாமலேயே போய்விடக்கூடும். சிவகாமியின் “பழையன கழிதலும்” போல் வேறு யாரேனும் சொல்ல நேர்ந்தால் அது நம் இலக்கிய வளத்துக்கு நல்லதுதானே? புதுமைப்பித்தின் சின்னப்பாரதி ஆகியோர் இவற்றைச் சொல்லியிருப்பது நமக்கு இன்னும் நல்ல விஷயங்கள்தானே? எனவே சொல்ல முடிந்த எவரும் அதைச் சொல்லலாம். அதுவே நல்லதும் கூட இது குறித்து படைப்புலகச் சூழலில்

எதிரும் புதிருமான ஒரு நிலை தேவையற்றது.

□ “தலித்தியம்” என்னும் பிரிவு, காலத்தின் கட்டாயத் தேவைதான், இல்லையா?

ஆமாம். மருத்துவர்களில் எப்படி ஒவ்வொரு துறைக்கும் சிறப்புமருத்துவர் என்று ஒருவரைச் சொல்லுகிறோமா அதுபோல இலக்கியத்திலும் அப்படி நேரும். இலக்கியத்தின் போக்கு அவ்வப்போது மாறக்கூடியது. இலக்கியத்தில் “தேக்கநிலை” இருக்கமுடியாது. முன்பு பெண்ணுரிமை பற்றி ஆண்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். படிக்க வேண்டும். வேலைவாய்ப்பில் சரியான பங்கு வேண்டும் என்ற அளவில். ஆனால் பெண்களே இன்று தங்கள் பிரச்சனைகளைப் பேசத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். ஆணைத் துச்சமாக மதிப்பதற்கும் தூக்கியெறியவும் திருமணம் என்பதே தேவையில்லாத கட்டுப்பாடு என்றும் பேசுகிற அளவுக்கு வந்துள்ளார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளைத் தாங்களே ஆராயும்போது ஏற்படும் தீர்க்கமான முடிவுகளே இந்தக் கடுமையான வெளிப்பாடுகளுக்குக் காரணம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் “கனவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்” என்று இளங்கோவடிகள் சொன்னதை இன்று ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. ஒருவன் ஒருத்தி என்ற தத்துவம் கூட எங்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும் விஷயம்தான் என்று பெண்ணியவாதிகள் கருதுகிறார்கள். பாரதிக்குக் கூட இப்படிப்பட்ட குரல்கள் கேட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. இது மாறிவரும் காலத்தின் தவிர்க்க முடியாத அடையாளங்கள். ஆக இந்த மாற்றங்கள் இலக்கியத்தைப் பாதிக்காமலிருக்க முடியாது. எப்படிப் பதினெட்டு உறுப்புகளைவைத்து பதினெட்டு விதமாக சங்ககாலப் புலவர்கள் பாடினார்களோ அப்படி இலக்கியத்தில் காலத்தின் பாதிப்பால் ஏற்படும் பிரிவுகள் தவிர்க்க முடியாதவை.

□ புத்தக வெளியீட்டுத் துறை இப்போது எப்படி உள்ளது...?

அச்சு, பதிப்பு, விற்பனை இவை மூன்றும் இத்தொழிலின் முக்கிய அம்சங்கள் இந்த மூன்றும் இணைந்து செயல்பட்டு வெற்றிபெற்றால்தான் புத்தகத்தொழிலில் நிலைத்துநிற்க முடியும். இப்போது கம்ப்யூட்டர் டைப்செட்டிங், ஆப்செட் என்று எல்லா நவீன அச்சுச் சாதனங்களும் இந்தியாவில் வந்த விட்டன. சிவகாசி அச்சுத் தொழிலில் “குட்டி சப்பான்” என்னும் அளவுக்கு வளர்ந்திருந்தாலும் அறிவுபூர்வமான அச்சுத் தொழில் அங்கு நடைபெறவில்லை. விற்பனைக்குரிய வாய்ப்பைப் பார்க்கும் போது 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு பதிப்பகம் 1200 படிக்கல் போட்டிருந்தால் இன்றும் அதே பதிப்பகம் அதே 1200 படிக்கல்தான் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மிகச்சில புத்தகங்கள் தாம் அதிக எண்ணிக்கையில் அச்சிடப்படுகின்றன. முன்பைவிட இப்போது படிப்பறிவு பெருகி இருக்கிறது. அறிவொளி இயக்கங்கள் மூலமாக முதியோர்களைக் கூட

எழுத்தறிவு பெறச் செய்துள்ளதாக கூறப்படுகிறது. பின் ஏன் வாசகர் எண்ணிக்கை அதிகமாகவில்லை. 1200 படிக்கு மேல் விற்பனை ஆவதில்லையே ஏன்? கஜாதா, கண்ணதாசன், வைரமுத்து இப்படி வணிகரீதியாக பிரபலமானவர்களின் புத்தகங்கள் மட்டும்தாம் 2000 படிக்க போடப்படுகின்றன. முன்பெல்லாம் 1200 படிக்க போட்டால் கட்டு படியாகக்கூடிய நிலை இருந்தது. இப்போது எல்லாம் ஆப்செட்டுக்கு வந்துவிட்டதால் 2000 படிக்கவது போட்டால்தான் கட்டுபடியாகும். சாதாரண கையினால் அச்சுக் கோர்க்கும் தொழில் நசிந்து விட்டது. ஏறக்குறைய கி.பி.2000ல் இந்தத்தொழில் மறைந்துவிடும். ஆப்செட்டில் பதிப்பிக்க இருமடங்கு செலவாகிறது. எனவே விற்பனை அளவு அதிகரிக்க வேண்டும். அது அரசின் உதவியோடுதான் இயலும். ஆனால் கடந்த உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் இது போன்ற மொழி வளர்ச்சி பற்றி எந்த சிந்தனையும் இல்லை. அக்கறையும் இல்லை. இளம் புதிய எழுத்தாளர்களுக்கு உதவித்தொகை வழங்கலாம். நானறிந்த வரையில் மேற்கு வங்கத்தில் முதல் முறையாக நூல் வெளியிடும் எழுத்தாளர்களுக்கு அரசு உதவித் தொகை வழங்குகிறது. இதற்கு ஒரு குழு அமைத்துப் புதிய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை வரவழைத்து தகுதி உள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு முதல் வெளி யீட்டிற்கு உதவித்தொகை வழங்கலாம். மொழிக்குப் பெருமை சேர்க்கக்கூடிய படைப்புகள் இதன் மூலம் கண்டறியப்படும். குறைந்த அளவு நுழைவுக் கட்டணம் கூட இதற்கு வசூலிக்கலாம். இப்படி அடையாளம் கண்டு வெளிக்கொணர்வது அரசின் கடமை. ஆனால் அதை இப்போது தனியார் நிறுவனங்கள் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. என்னுடைய அன்னம் பதிப்பகத்தில் இன்றைய பிரபலமான பல படைப்பாளிகளின் முதல் தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இதில் ஜெயந்தன், பிரபஞ்சன், கி. ராஜநாராயணன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள், இமயம் என்பவரின் "கோவேறு கழுதைகள்" முற்போக்கு மற்றும் தலித் இலக்கிய வட்டங்களில் பெரிதும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது. "கிரியா" ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் மூலமாக இவரை அடையாளம் கண்டு வெளியிடா விட்டால் இன்னும் "இமயம்" யாராலும் அறியப்படாமலேயே இருந்திருப்பார். இந்தப்பணியை அரசு செய்தால் இன்னும் விரிவாகச் செய்யலாம். ஆண்டுக்கு கவிதை, நாவல், சிறுகதை ஆய்வுக் கட்டுரை, மொழி பெயர்ப்பு இப்படி ஒரு துறைக்குப் பத்துப் படைப்புகள் வீதம் கண்டறிந்து வெளியிட உதவித்தொகை கொடுக்கலாம். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வெறும் ஆய்வுக்கட்டுரைக்கு மட்டும்தான் உதவித் தொகை வழங்குகிறது. அதைத் தற்போதைய முதல்வர் அறிந்தவர் என்பதால் அதற்கான முயற்சிகள் செய்வார் என்று நம்பலாம். ஆயிரத்து ஐநூறு (1500) அரசு நூலகங்கள் இருக்கின்றன. இவையனைத்தும் தவறாமல் நல்ல புதிய பதிப்புகளை வாங்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டால் 2000 பிரதிகள் போடுவது ஒரு பெரிய விஷயமில்லை. ஒரு பதிப்பகம் மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ.1,00,000 க்கு வணிகம் செய்தால்தான்

தாக்குப்பிடிக்க இயலும். அது நம்முடைய மொழி வளர்ச்சிக்கும் ஆக்கரீதியான அடிப்படையாக இருக்கும்.

□ வாசிப்புத் திறன் குறைந்து விட்டதாகச் சொன்னீர்களே தொலைக்காட்சி போன்ற வான்வழி ஆக்கிரமிப்புகள் அதிகரித்து வரும் இந்நாளில் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்?

வாசிப்புத்திறன் குறைந்து கொண்டதான் வருகிறது. தலையங்கம் உள்ளிட்ட எல்லாச் செய்தி களையும் படிக்கிற பழக்கம் ஆயிரத்தில் ஒருவரிடம் தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். சிறுபத்திரிக்கை வாசகர்கள் மட்டுமே ஆழ்ந்த வாசிப்பை வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சிறுபத்திரிக்கைக்கென்று உள்ள விஷயங்களை மட்டும் கன்னிகழியாமல் வைத்திருக்கிறோம். தொலைக்காட்சி வானொலிகளில் அன்றாடச் செய்திகள் அவ்வப்போது சொல்லப் படுவதால் தினசரிகளின் தேவைகூட இப்போது அவசியமானதாகத் தெரியவில்லை. தொலைக்காட்சியின் வருகையால் திரைப்படமே பாதிக்கப்படும் பொழுது இலக்கியம் பாதிக்கப்படுவதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. தனக்குத்தானே தனிமையில் இரசித்துக் கொள்ளக்கூடிய விஷயங்களுக்குமட்டும் எப்போதும் வரவேற்பிருக்கும் அந்த வகையில் கவிதை எப்போதும் நிற்கும். கவிதை என்பது தன் மனைவியுடன் கூடுவதைப் போன்ற சுய அனுபவம். அந்தச் சுகத்தை வேறு எதிலும் அனுபவிக்க முடியாது. பொய்கள் என்ற தலைப்பில் "ரவிக்கையை மீறிய தனங்களய்ப் பொய்கள்" என்ற தங்களின் (கனவுதாசன்). கவிதை அந்தக் காட்சியை மனக்கண் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தி பொய்களின் அத்து மீறிய ஆதிக்கத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. கும்பல் ரசனையில் இருந்து வேறுபட்டது இந்த ரசனை. நீங்கள் ஒரு வனாந்திரத்தில் சென்று ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்து இருந்தால், நீங்களும், அந்த மரமும் அந்த வனாந்திரமும் மட்டுமே உலகம் என்பது போலத் தோன்றும். அதுபோல ஒரு கவிதையை அனுபவிக்கும் போது அந்தக் கவிஞனை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, ஏதோ நமக்காகவே அந்தக் கவிதை படைக்கப்பட்டது போல் அதனோடு ஒன்றி விடுவோம். இந்த அனுபவத்தினால் கவிதை என்றும் நிலைத்து நிற்கும்.

□ தமிழில் நல்ல படைப்புகள் மொழி பெயர்க்கப்படாத காரணத்தால் நம் இலக்கியத் தரம் தேசிய அளவில் கூட எட்டப்படவில்லை என்ற கருத்து பரவலாக உள்ளதே...?

ஆங்கிலேயர் காலத்துக்குப் பிறகு பிறமொழி நூல்கள் நம் மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டு அறிவுபூர்வமான வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால் நம் மொழியின் தரமான படைப்புகள் பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பதற்குத் தக்கமொழி பெயர்ப்பாளர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஒரு காலத்தில் கால்டுவெல், போன்றவர்கள் திருவாசகம், திருக்குறள் போன்றவற்றை மொழி பெயர்த்துள்ளார்கள்.

அதற்குப்பிறகு தமிழில் படைப்பிலக்கியம் இப்போது எவ்வளவோ வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இவையெல்லாம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுப் போனால்தான் நம் இலக்கியத்தரம் வெளியுலகுக்குத் தெரியும். சீதாஞ்சலி ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பிறகுதான் அதற்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தது எனவே மொழிபெயர்க்கப்படாமல் நல்ல படைப்புகளுக்கு உரிய மரியாதை கிடைக்காது. அதற்கும் அரசுதான் முன்வரவேண்டும். ஆங்கிலம் தெரிந்த நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்குத் தக்க சன்மானமும் வருவாயும் அளிக்கப்பட்டாலொழிய மொழிபெயர்ப்பு என்பது வளர வாய்ப்பில்லை.

வலிமையான தனியார் நிறுவனங்களும் இந்த முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ளலாம். பல்கலைக் கழகங்களில் இதற்கெனத் தனிப்பிரிவுகள் அமைக்கப் பட வேண்டும். மனோன்மனீயம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகத்தில் திருமதி சாந்தாதேவி அவர்கள் இதுபோல ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இருப்பினும் சரியாகச் செயல்படவில்லை. மற்ற பல்கலைக் கழகங்களில் குறிப்பாகத் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் இப்பிரிவு கட்டாயம் ஏற்படுத்தப் படவேண்டும். தமிழ் வளர்ச்சி என்பது தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகங்களில், குறிப்பாகத் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் இப்பிரிவு கட்டாயம் ஏற்படுத்தப் படவேண்டும். தமிழ் வளர்ச்சி என்பது தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியைப் பொறுத்துதான் இருக்கிறது. நாமே படைத்து நமக்குள்ளே படித்துக் கொள்வதால் மட்டுமே மொழி வளர்ந்து விடாது. உவேசா. பதிப்பித்த சிலப்பதிகாரத்தைத்தான் இன்னும் இவர்கள் பதிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் படவேண்டும்.

□ தமிழில் படைப்பிலக்கியவாதிகள் சரியான முறையில் கௌரவிக்கப்படுகிறார்களா?

படைப்பிலக்கியவாதிகள் கௌரவிக்கப் படும்போது அவர்கள் படைப்புகளின் தகுதி பற்றித்தான் பார்க்க வேண்டுமே ஒழிய அந்தப் படைப்பாளியின் அரசியல் பின்புலத்தையோ, மற்ற செல்வாக்கையோ பொருட்டாகக் கருதக் கூடாது. இந்தப் போக்குத் தமிழகத்தில் இருந்து வருகிறது. இது மாற வேண்டும். தற்போது தென் பாண்டிச் சிங்கத்துக்கு இராஜராஜன் விருது அளிக்கப் பட்டது. சமீபத்தில் எழுத்தாளர் சமுத்திரத்தின் நூல் வெளியீட்டு விழா ஒன்றில் பேசும் போது “நான் சாதாரணமானவனாக இருந்தபோது என் நாடகங்களுக்கு வானொலியில் வாய்ப்புகள் கிடைக்க வில்லை” என்று சொல்லி இருக்கிறார். முன்பு இராஜராஜியின் “சக்கரவர்த்தித் திருமகள்” “வியாசர் விருந்து”, “ம.பொ.சியின் “வள்ளலார் கண்ட ஒருமைப்பாடு” என்ற நூல்களுக்காக இருவருக்கும் சாகித்ய அகாடமி விருது கொடுக்கப்பட்டது. இருப்பினும் படைப்பிலக்கியவாதிக்குக் கொடுக்கப்

பட வேண்டிய ஒரு விருது இந்த நூல்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதன் காரணம் அரசியல் செல்வாக்கேயாகும். இதுவரை தமிழில் “சாகித்ய அகாடமி” விருதுபெற்ற பல புத்தகங்கள் ஆராய்ச்சி, மற்றும் கட்டுரைப் புத்தகங்களாக மட்டுமே போய்விட்டன. ஆனால் ஓரியம், கன்னடம், வங்கம், மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் பார்க்கும்போது நான்குக்கு ஒரு விருது கவிதைக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் கவிதைக்கென்று எந்த விருதும் வழங்கப் படவில்லை. பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் போன்ற கவிஞர்களுக்குக்கூட கவிதைக்கென்று விருது கொடுக்கவில்லை. “வெள்ளைப்பறவை” என்று சீனிவாசராகவன் (நாணல்) எழுதிய கவிதை நூலுக்குமட்டும்தான் பரிசு கொடுத்தார்கள். ஆனால் அது கவிதை இல்லை. மலையாள, கன்னட, ஓரிய மொழிகளில் படைப்பாளிகள் சரியான முறையில் கொளரவிக்கப்படுகிறார்கள். அங்கெல்லாம் படைப்பாளிகளுக்கு முன் அரசியல்வாதிகள் சாதாரணமாகவே கருதப்படுகிறார்கள். மலையாளத்தில் வைக்கம் முகம்மது பசீர் போன்ற எழுத்தாளர்கள் பெரிதாகப் போற்றப்படுகிறார்கள். அவர்களைப் போன்றவர்களின் மறைவுக்கு மக்கள் பெரிதும் உருகுகிறார்கள். எம்.டி. வாசுதேவன் நாயர் ஞானபீடப் பரிசு பெற்றதை எல்லாத் தரப்பினரும் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் பாராட்டி எழுதுகிறார்கள். ஆனால் நாம், நம் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளை எந்தவிதத்திலும் இப்படிக் கொண்டாடுவதில்லை. வ.சுப. மாணிக்கம், பேராசிரியர் இலக்குவனார் போன்ற அறிஞர்களும், படைப்பாளிகளும், எந்த அரசினால் கண்டுகொள்ளப்படுகிறார்களோ, அந்த அரசுதான் தமிழ் மக்களின் உண்மையான அரசு.

□ தங்களின் படைப்பனுபவத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்...

என் முதல் கவிதைத்தொகுதியான “இராசேந்திரன் கவிதைகள்” என்ற மரபுக் கவிதைத் தொகுப்பு வந்தபோது பாரதிதாசனின் வழியில் வந்தவன் என்று கருதப்பட்டேன். எனக்குப் பாரதிதாசனுடன் நேரடிப் பழக்கமில்லை. தூரத்தில் இருந்து பார்த்து இருப்பினும் இவருடைய கவிதைகளின் பாதிப்பும் வீச்சும் என்னிடம் இருந்தன. அடுத்து “மூன்றாம் ஆறும்” என்று மேடைக் கவிதைகளின் தொகுப்பாக ஒன்றை வெளியிட்டேன். மேடைக் கவிதைகள் மீது வெறியாய் இருந்தது ஒரு காலம். பின் அதுவும் ஓய்ந்துவிட்டது. பிற புதுக்கவிதையில் சில சோதனை முயற்சிகள் செய்தேன். குறிப்பாக “கனவுகள் + கற்பனைகள் = சாகித்யங்கள்” என்ற தொகுப்புக்கு தமிழ் நாடெங்கும் அதிக வரவேற்பு இருந்தது. தமிழகத்தில் அதிக விற்பனையான புத்தகங்களில் இதுவும் ஒன்று. பத்துப் பதிப்புகளுக்குமேல் விற்பனையாகியது. மற்றவேலைகளின் குறுக்கீட்டினால் என் கவிதைகளைப் புத்தகமாக்கு வது, தீர்ந்த பதிப்புகளை மறுபதிப்புச் செய்வது போன்ற

பணிகளில் தொய்வு ஏற்பட்டு விட்டது. இதன் பிறகு வெளிவந்த “ஊசிகள்” என்ற தொகுப்பு அங்கதச்சுவை நிரம்பியது. இதற்கும் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. இப்படி ஒவ்வொன்றும் வேறுவேறு கோணத்தில் வெளிவந்தவை. புதிய படைப் பாளிகளை வெளிக்கொணரும் பணியினால், பதிப்பிக் கப்படாமல் என்னுடைய கவிதைகள் இன்னும் நிறைய இருக்கின்றன. கல்லூரிப்பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றபிறகு நிறையச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிறேன். இப்போது அன்னத்தின் பதிப்பாசிரியர், கல்லூரிப் பணி, இதரப் பணிகள் என்று பல முகம் காட்ட வேண்டியுள்ளதால் முழுமையான கவனம் செலத்த இயலவில்லை.

□ அகவலுக்கான தங்கள் அறிவுரை என்ன?

இது ஓர் அறிய முயற்சி. இது போன்ற சிறுபத்திரிகைகள் மட்டுமே பின்நாளில் பேசப்படுகின்றன. “க ச ட த ப ற” வில் ஏராளமான கவிதை பற்றிய கட்டுரைகள் வந்திருக்கின்றன. “வானம்பாடி” இன்றும் ஓர் இயக்கமாகக் கருதப்படுகிறது. கவிதைக்குத் தொண்டுசெய்தது குமுதமா, வானம் பாடியா, என்றால் வானம்பாடியைத்தான் சொல்ல முடியும். குமுதம் போன்ற பத்திரிகைகளில் ஆதமநாம் என்ற கவிஞர் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்று ஒரு மூலையில் அப்போது மட்டும் அவர் கவிதையைப் போடுவார்கள். அப்படியில்லாமல் நம்போன்ற சிற்றழகனில்தாம் உணர்ச்சிபூர்வமாக நல்ல கவிதைகளைத் தேடிப் பிரசுரிக்கிறோம். சங்க காலப் புலவர்களின் இதுபோன்ற வெளிப்பாடுகள் தாம் அகநானூறு, புறநானூறு இன்னம் சிற்றிலங்கியங்கள். அதுதான் உண்மையான சனநாயக காலம். அந்தக் காலம் போன்றதுதான் இந்தச் சிறுபத்திரிகை, மற்றும் புதுக்கவிதைகளின் காலம்

இது போன்ற சிற்றழகனின் மூலமாகத்தான் பாலகுமாரன், சா. கந்தசாமி போன்ற பிரபலங்கள் அறிமுகமானார்கள். இது இலக்கிய உலகின் நாற்றங்கால் போன்றது. அப்படிப்பட்ட இந்த முயற்சி கூட்டுமுயற்சியாக இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஒருவருக்கொருவர் மதித்தும் விட்டுக்கொடுத்தும் போக வேண்டும் கனவுதாசன் மூத்தக்கவிஞராக இருக்கலாம். ஆனால் மற்றவர்களின் கருத்துக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும் பொதுவாகப் படைப்புகளின் தரத்தில் கவனம் செலுத்துங்கள். நல்ல கவிதைகள் நான்கு வந்து விட்டாலே இதழ் பேசப்படும். அப்படிக்கொண்டு வர முயலுங்கள்.

சந்திப்பு : கனவுதாசன், உலகநாதன்

அகவல்

இலக்கிய காலண்டிதழ்

(பக்கம் 23 - 34)

ஆண்டு : ஆகஸ்டு 1996

□

நோக்கத்தைப் பெரிதாக்கு

நொந்தாரைத் தூக்கிவிடு

□

தானை நக்கி வாலை ஆட்டத் தமிழர் என்ன நாயா? சீனித் தானைப் போன்ற சுகத்துக்காகச் சுற்றத் திரியும் ஈயா?

மாற்றான் மொழிக்கு மண்டியிட நாம்
மானங்கெட்டவர் அல்லர் சீச்சீ
போற்றா ஒழுக்கம் புரியோம் நாம் யார்?
புகழை வடிக்கும் கொல்லர்.

□

வானைப்போய்க் கிழிக்கின்ற
மூங்கில்போல
வளர்வதற்குத் துடித்திட்ட
நீயே இன்று
கூனிப்போய்த் தண்டுமிலாக்
கீரைபோலக்
குறுகிப்போய் விடலாமா?

□

கதிரவன் சுடர்தரும்
நாள் அளவும் - என்
காவியக்கோயில்
நிலவும்

கடல்திரை நடமிடும்
நாள் அளவும் - என்
கற்பனைத்தென்றல்
உலவும்

□

01.09.2002 அன்று சாய்ந்திரம் குளிப்பதற்காகக் குளியல் அறைக்குள் போய்க் கதவைச் சாத்துகிறதுக்கும் வாசல் அழைப்புமணி அடிப்பதுக்கும் சரியாக இருந்தது. யாராய் இருக்ககும் என்று உள்ளே இருந்து கொண்டே யோசித்தேன். கணவதி போய் கதவைத் திறந்தாள். பேச்சுச் சத்தத்தை வைத்து யார் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று காத்திருந்தேன்.

குரல் விசாரிப்பு, பேச்சு முறைமை இவைகளை வைத்துப்பார்க்கும்போது “என்னமோ நடந்துவிட்டது, வேண்டாதது” என்று தெரிந்தது. இன்னது என்று தெரியலை. கதவைத் திறந்து கொண்டு “என்னதாம்?” என்று கேட்டுதுக்கு “மீரா இறந்து விட்டாராம்” என்று பதில் வந்தது.

எதிர்பாராத துக்கச் செய்தி

சுவரில் கையை வைத்துக் கொண்டேன்.

பஞ்சு சொன்னார். கணவதியிடம். அம்மா, நா புறப்பட்டுப்போறேன் அப்பாவைப் பார்த்துகிடுங்க.

“இப்பதாம் போனில் தகவல் வந்தது. முதல்ல இங்கே உங்களுக்குத்தான் தகவல் சொல்ல நினைத்தார்களாம். அதிர்ச்சியா இருக்கும். தயங்கி, நீங்களே போயி, எப்படிச் சொல்லனுமொ அப்படிச் சொல்லீ ருங்கனுட்டாங்க” — என்றார்கள்

“சரி, நீங்கள் பொயிட்டு வந்துருங்க” என்றேன்.

பஞ்சு போனதுக்குப் பிறகு கணவதியிடம் குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டேன். மாத்திரையைப்

கி. ராஜநாராயணன்

போட்டுக்கொண்டு தண்ணீர் குடித்தேன். கொஞ்சம் அவளோடு பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு குளியல் அறைக்குள் போனேன்.

வேண்டியவர்கள் இப்படி ஆகிவிட்டால், கேள்விப்பட்டதும் செய்யவேண்டிது தலைவழியாகத் தண்ணீர்விட்டுக் கொள்ளவேண்டும் என்பார்கள் பெரியவர்கள். மனசைச் சாந்திப்படுத்திக் கொள்ள இது பூர்வீக முறைமை.

குளித்துக்கொண்டே மீராவை நினைத்தேன். அவருடைய உறவு எனக்கு ஒரு பலமாக அமைந்தது. அதனால் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பயன் அடைந்தோம். சேம்பர்லேன் என்கிற பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியை எப்போதுபார்க்க நேர்ந்தாலும் அவர் குடையும் கையுமாகக் காட்சியளிப்பாராம். மீராவின் கையில் எப்பப் பார்த்தாலும் “பிரீப்கேஸ்” என்கிற மெல்லிய பயணப் பெட்டி பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி ரயிலுக்கும் ரயிலிலிருந்து இறங்கி பஸ்ஸைப் பிடிக்கப் பாய்ந்தும், ஓட்டமும் நடையுமாகவே போய்க்கொண்டு இருப்பார். “காலில் சக்கரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு திரிகிறது” என்பார்கள். சாப்பிட்டுத் தூங்குகிற நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களிலெல்லாம் இதே “ராப்தா” வாக இருந்தகொண்டிருந்தார்.

“சைக்கிள் அளவில் ஒரு சின்ன ஹெலிகாப்டர் இருந்தால் ரொம்ப சவுகரியமாக இருக்கும். உங்க வீட்டு மொட்டைமாடியிலிருந்து கிளம்பி நேராய் குறுக்குப்பாதையில் நம் வீட்டு மொட்டைமாடியில் வந்து இறங்கிவிடலாம்” என்று அவரிடம் சொல்லுவேன்.

திடீரென்று ஒரு நாள் அவர் இடைசெவல் வந்து இறங்கினார். கையில் அதே சிறு பெட்டியுடன்.

“இப்பதான் ஒரு வாரத்துக்கு முன்னால் தஞ்சைப்பிரகாகம் குமாரசாமியும் வந்து, மதுரையில் “பி.கே. புகல்” என்று தொடங்கியிருப்பதாகச் சொல்லி கதைகளை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள்” என்று விவரத்தைச் சொன்னேன்.

“அவ்வளத்தையும் தந்து விட்டீர்களா,” என்று கேட்டார். “அவர்கள் தேர்ந்து எடுத்துக்கொண்டு போனதுபோக மீதிக் கதைகள்தான் இருக்கு. அது புத்தகம் போடுகிற அளவுக்கு வராதே,” என்றேன்.

“கட்டுரைகள் எதாவது இருக்குமே,” என்றார்.

புத்தகமேறாத சில கட்டுரைகள் இருந்தன. எடுங்கள் என்று கட்டுரைகளையும் இருந்த கதைகளையும் வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு, “இந்தத் தொகுப்புக்கு என்றே ஒரு கதை எழுதித்தர முடியுமா,” என்று கேட்டார் “பார்ப்போம்” என்றேன், தகரவீட்டுத் துரைசாமி நாயக்கர் கதை என்ற ‘கரிசல்காட்டில் ஒரு சம்சாரி’ கதை அப்படித்தான் பிறந்தது.

மீரா வெளியிட்ட ‘வேட்டி’ தொகுப்பு இப்படித்தான் வந்தது. பதிப்பாளர் வெளியிடும் புத்தகங்களில் படைப்பாளிக்கு நூறுபுத்தகங்களுக்கு ஒரு புத்தகம் வீதம் ஆசிரியர் படி தர வேண்டும், புத்தகத்தில் படைப்பாளியின் முகவரி கட்டாயம் இருக்க வேண்டும், படைப்பாளிக்குத் தரும் ஆசிரியர்படிகளில் இரண்டுபடிகள் நல்ல பைண்டிங் செய்துதரப்படவேண்டும். ஆண்டு தவறாமல் ராயல்டி ஸ்டேட்மெண்ட் அனுப்புவதோடு ஒழுங் காகப் பணம் தந்துவிட வேண்டும்.... இந்த மாதிரி யான பேச்சும் எங்களிடையே பேசி முடிக்கப்பட்டது. எனக்கும் ‘என்சிபிஹெச்’ காரர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சண்டையை மீரா அறிவார். ஆதலால் அவர் எனக்குத்தந்த உறுதி. உங்களிடம் ஒரு ஜென்டில்மேனாக நான் நடந்துகொள்வேன். தனது வாழ்நாள் ழூராவும் மீரா அப்படியே நடந்துகொண்டார். மிகவும் தொழில் ஈடுபாட்டோடு சிறந்தமுறையில் அவர் எனது புத்தகங்களை வெளியிட்டார். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இப்படி ஒரு பதிப்பாளர் அமைவது அரிது. எனது பாக்கியம் என்றுதான் சொல்லுவேன்.

தொடக்கத்தில் மீரா தனது பதிப்பகத் துறையைக் கூட்டுமுயற்சியாகத்தான் தொடங்கினார். பிற்பாடு அவர்களுக்குள் என்ன “கசமுசா” ஏற்பட்டதோ, கூட்டு உடையத் தொடங்கியது (பெரும் பாலான கூட்டுகள் இப்படித்தான் ஆகும்) நெருக்கடி அவர்களுக்குள் அதிகமாகியதும் மீராவுக்குச் சோர்வு ஆகிவிட்டது. விலகிக் கொள்கிற அளவுக்கு வந்து விட்டார். மனம் உடைந்து, எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அரும்பாடுபட்டு ராவென்றும் பகலென்றும் பாராமல் ஊனுறக்கம் இல்லாமல் வளர்த்த நிறுவனம், இவ்வளவு பணம் தருகிறோம் விலகிக்கொள் அல்லது இவ்வளவு பணம் தந்துவிட்டு எடுத்துக் கொள் என்கிறார்கள். என்ன செய்யத் தெரினையே என்று கேட்டிருந்தார்.

எவ்வளவுதான் கேட்கிறார்கள் என்று கேட்டேன். ஒரு பெரிய்ய தொகையைச் சொன்னார்.

பரவாயில்லை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பெயர் வாங்கிய இப்படியான நிறுவனம் கிடைக்காது. இதைவிட்டுவிடாதீர்கள் என்றேன். அதோடு உங்களுக்கு இது அனுபவப்பட்ட தொழில், புத்தக யாபாரம் என்பது பார்க்கிறதற்குக் கட்டுப்படியாகாத தொழில் போலத்தெரியும் உலகத்துக்கு. உண்மையில் அதில் பெருங்கொண்ட லாபம் இல்லையென்றால் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் அதைக் கையில் பிடிப்பார்களா? தளரவேண்டாம். தெரியமாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று அவருக்கு எழுதினேன். நான் சொன்னதினாலோ என்னமோ, கையிலிருந்த பணத்தோடும் சமாளித்துத்திரட்டிய பணத்தையும் தந்து, பாக்கிக்குத் தவணைகள் கேட்டும், கட்டிடம் எந்திரங்கள் உட்பட நிறுவனத்தை இவரே எடுத்துக் கொண்டார்.

அவரிடம் என்ன இப்படி என்று கேட்ட ஒரு நண்பரிடம் “கிரா. சொன்னால் சரியாக இருக்கும்” என்றாராம். புதிதாக எனது புத்தகங்களைக் கொண்டுவரும்போதெல்லாம் வெளியீட்டுவிழா நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லுவார். வேண்டாம் வேண்டாம் என்று சொல்லி நான்தான் நிறுத்தி விடுவேன். விழா நடத்தாமல் விளம்பரங்கள் தராமல் ஆட்களை வைத்து மதிப்புரைகள் எழுதாமல் எனது புத்தகங்கள் பற்றிய ராயல்டி ஸ்டேட்மெண்டைப் பார்க்கும்போது — ஆண்டு தோறும் — திருப்தியாக இருக்கும்.

ஒரு கூட்டத்தில் மீரா பேசும் போது “இந்த வேலை பெரிசில்லை, கிரா வின் புத்தகங்களைப் போட்டே பிழைத்துக் கொள்வேன்” என்று சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

அவரிடம் நான் முன்பணமோ அதிகப்படி பணமோ கேட்டு வாங்கியதே இல்லை. அவரைப் போலவே நானும் ஜென்டில்மேனாக நடந்து கொண்டேன்.

பார்க்கும்போதெல்லாம் “சிவகங்கைக்கு ஒரு தடவை வரக்கூடாதா” என்று கேட்பார். வரணும். ஆசைதான் என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தோம்.

சினிமா பயிற்சி முகாம் என்று ஒரு முணு நான் சிவகங்கையில் மீராவும் அன்பர்களும் நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்தார்கள். அதை ஒட்டி எங்களை ஒரு முணுநாள் சிவகங்கையில் தங்க அழைத்தார். போனோம்.

பார்க்கக் கிடைக்காத பல அழர்வப் படங்கள். சினிமா என்றால் எது என்பதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. நமது படத்தயாரிப்பாளர்கள் தயாரிப்பவைகளும் நாம் இப்போது பார்த்துக் கொண்டிருப்பவைகளும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவைகளும் சினிமா இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

நான் அறிய, எழுபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக “நாம் படித்துக் கொண்டிருப்பது மெய்யான கல்வி அல்ல, வெள்ளைக்காரன் நம்மீது திணித்த “மெக்காலே கல்வி” என்று சொல்லிக் கொண்டே இதில் எந்த மாறுதலும் பண்ணாமல் செக்குமாடுகள் போல அதிலேயே சுற்றிச்சுற்றி வந்துகொண்டி

ருப்பதைப் போலவே நாம் பார்ப்பது நல்ல சினிமா இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே அதையேதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மேற்படி விழாவைத் தொடங்கிவைக்க மதுரையிலிருந்து ஒரு நீதிபதியை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அவர் நல்ல சாதித் தமிழர். அவருக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த நாங்கள் அத்தனைபேரும் சரியான தமிழ்கள்தாம் என்றாலும் என்ன நினைத்தாரோ யார் பேரில் கோபமோ இங்கிலீசில்தான் பேசினார் (அவர் பேசிய இங்கிலீசு சரிதானா என்பதைக் கேட்டுச் சொல்ல அங்கே ஒரு இங்கிலீசுக்காரன் இல்லை) சரி போகுது என்று அடுத்து பேசுகிற வருக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தோம். பாவி மட்டை அவரும் இங்கிலீசில்தான் பேசினார். சரி நாம இடைசெவலுக்கே புறப்பட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். மூணாவதாகப் பேச எழுந்தவர் ஒரு மலையாளி, பெயரைப் பார்த்தும் ஆளைப்பார்த்தும் தெரிந்தது. மத்திய அரசின் திரைப்படப்பிரிவில் வேலை பார்க்கும் அதிகாரி. தான் பெங்களூரிலிருந்து கொண்டுவந்த அபூர்வப் படங்களைப் பற்றிப் பேச எழுந்தார். நானும் எழுந்தேன். என்ன என்பதைப்போல அவரும் மற்றவர்களும் பார்த்தார்கள். நீங்களாவது உங்கள் தாய்மொழியான மலையாளத்தில் பேசினால் புண்ணியமாப்போகும் என்றேன். எனது வேண்டு கோளை ஆரவாரத்துடன் சபை அங்கீகரித்தது. “நா தமிழிலேயே பேசும்” என்றார். பேசுங்கள், பேசுங்கள் என்றோம். அந்தச் சகோதரரின் மழுலைத் தமிழ் கேட்க இன்பமாய் இருந்தது. அவருக்குப் பிறகு பேசியவர்களும், படங்களைப் போட்டுக் காட்டிப் பேசியவர்களும் தமிழிலேயே பேசினார்கள், அதன்பிறகு

பல படங்களுக்கு மொழி விவரணை தேவையே இருக்கவில்லை. “சிறந்த சினிமாப் படத்தை அனுபவிக்க, மொழி தடையாக இருப்பதில்லை”. என்ற சொல் உண்மைதான் என்றாலும் அந்தக் கலையின் நுட்பங்களைச் சுட்டிக்காட்ட ஒரு வாத்தியார் தேவைதான். அந்த வகையில் இயக்குநர் கே. அரிகரன் சிறப்பாகப் பணியாற்றினார் அங்கே. முதலில் அவர் தமிழில் பேசத் தயக்கம் காட்டினார். நாங்கள் வற்புறுத்தியதும் “வீட்டுல பேசுறது போல இருக்கும்” பரவாயில்லையா என்று கேட்டார். வீட்டுச்சாப்பாட போல வீட்டுத் தமிழ், சும்மா பேசுங்க என்றதும் உற்சாகமாகி விட்டார். மீராவுக்கும் ரொம்பச் சந்தோசம். “கிரா. வந்ததும் நல்லதாப் போச்சி” என்றார்.

மொழி விசயத்தில் மட்டும் நாம் தமிழ் தமிழர் என்று கவனம் கொள்கிறோம்.

ஒரு சமயம் கோவில்பட்டியில் தோழர் ஜீவா அவர்களோடு அவர் தங்கியிருந்த சாகையில் நானும் அவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

“எல்லாஞ்சரிதான், இந்த அரைக் கால்ச்சட்டையும் பைஜாவுமே போட்டுக் கொண்டு வாரீகளை, வேட்டி உடுத்திக் கொள்ளலாமே” என்று கேட்டேன்.

நான் இப்படிக்கேட்டதும் புன்னகையோடு

ஒரு தலை ஆட்டல் செய்து பக்கத்தில் இருந்த தோழர்களையும் ஒரு பார்வை பார்த்தார். “கேட்டியளா கிரா சொன்னதை” என்பதுபோல பிறகு சொன்னார். மேடையில் “ஆட” வேண்டியிருக்கெ, வேட்டி சரிப்பட்டு வருமா?”

வரும் வரும், பெல்ட் போட்டுக்கிடறது என்றேன். மிக நீண்ட நாள் கழித்து அவரை நான் பார்த்தபோது என்னிடம் “ராஜி நாராயணன் நா இப்பொ வேட்டிக்கு வந்துட்டெம்” என்று சந்தோசமாய்ச் சொன்னார்.

பாத்தோம் பாத்தோம் என்பதுபோல அவர் பாணியிலேயே தலையை ஆட்டி மகிழ்ச்சி தெரி வித்தேன்.

மதுரையில் மாநில இரண்டாவது கலை இலக்கியப் பெருமன்ற மாநாட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அங்கெதான் முதல்முதலில் நான் எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனைப் பார்த்தது. (அப்பொது தோழர் ஜீவா காலமாகியிருந்தார்) மாநாடு நடந்த மூன்று நாட்களும் ஒரு மொட்டைமாடியில் போட்ட ஓலைப் பந்தலின் கீழ் தங்கிக்கொண்டு “பிட்டாலும் பிடிவிடாமல் சேர்ந்து” அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். மாநாட்டின் இரண்டாவது நாள் நிகழ்ச்சியில் கதை அரங்கம் இருந்தது. அதில் நானும் கதை எழுதி வாசித்தேன். ஜெயகாந்தன் தலைமையில்.

முதல்நாள் நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த போது “ஜேகே”யிடம் நான் சொன்னேன். “நாளைக்கு நீங்கள் கதையரங்கத் தலைமைக்கு வரும்போது வேட்டி கட்டிக் கொண்டு வருகிறீர்கள்” என்றேன்.

“அய்யொ, ஏங்கிட்டெ வேட்டி கிடையாதே” என்றார்.

என்னய்யா, மதுரைப்பட்டணத்தில் ஒரு வேட்டிக்கா பஞ்சம்” என்றேன். மறுநாள் கதை அரங்கத் தலைமைக்கு வரும்போது ஜோரா வேட்டி உடுத்தி ஜிப்பா போட்டுக் கொண்டு வந்தார். பார்த்த எல்லாருக்கும் சந்தோசமா இருந்தது.

அந்த ஒரு நேரத்தாம், அதுக்குப்பிறகு வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறிக்கொண்டது.

ஆடை விசயங்களில் வங்காளிகள், மலையாளிகள், பர்மியர்கள் இவர்களெல்லாம் விட்டுக் கொடுக்காமல் பிடிவாதமாக இருக்கிறார்கள்.

இதே மதுரையில் பின்னாளில் மீரா எனக்குத் தனது நண்பர்களுடன் இணைந்து மணிவிழாச் சிறப்புச் செய்தார். மணி விழா நினைவாய் எனது பல புத்தகங்கள் கொண்டு வந்தார். இன்னொன்றையும் மீரா ஞாபகமாகச் செய்தார். பணமுடிப்புக்காகப் பணம் தந்தவர்களின் தொகையும் பெயர்ப்பட்டியலோடு, வசூலான பணத்துக்குண்டான சகல செலவுகளையும் பைசாவிடாமல் கணக்கெழுதி என்னிடம் கொண்டு வந்து தந்தார். மீதிச் சில்லரையோடு.

கிரா.வுக்கு எப்பவும் கணக்கு என்றால் கணக்காக இருக்கணும் என்பதைத் தெரிந்து செய்திருக்கிறார். ரொம்பத் திருப்தி எனக்கு.

என்னுடைய அப்பாப் பாட்டி ஒரு கதை சொல்லுவாள்.

ஒருத்தனுக்கு நாம் நூறு ரூபா தரணும். தராமல் செத்துப் போய்விடுகிறோம் என்றாலும் அவன் வந்து நம்மளிடம் வட்டியோடு வசூல் பண்ணி விடுவானாம். எப்படி? நம்முடைய அடுத்த ஜென்மத்திலோ அல்லது அதே ஜென்மத்திலோ அவன் வந்து நமக்குப் பிள்ளையாகப் பிறப்பானாம். நம்மைப் பாடாப் படுத்தி, அந்த நூறு ரூபாய்க்கும் அதுக்குண்டான வட்டியோடும் சேர்ந்து, நோய் நொடி அது இது என்று செலவழிக்க வைத்துவிட்டு நம்மை அழ வைத்துவிட்டுச் செத்துப்போய் விடுவானாம்.

ஒரு அய்ந்தோ பத்தோ நாம் யாருக்காவது கொடுக்க வேண்டிய பாக்கி இருப்பதைப் பாட்டி அறிந்தால் போதும் "அடேய் அதை ஏம் பாக்கி வச்சிருக்கே, கொடுத்துத் தொலைச்சிரு. அடுத்த ஜென்மாந்திரத்தில் வந்து நம்மைப் படுத்தப்போறான்" என்பாள்.

என் வாழ்க்கையில் நான் பல கறால் ஆசாமி களைப் பார்த்திருக்கேன். அவர்களைப் பார்க்கவே சந்தோசமா இருக்கம் எனக்கு.

"டே கடங்காரா" என்று ஒரு வசவு செல்ல மாகவும் சீரியசாகவும் இருக்கே.

கடேசியாக நான் மீராவைப் பார்த்தது நெய்வேலி புத்தகக் கண்காட்சிக்குப் போயிருந்த போது. நோய் பாதிப்பு கடுமையாகி, தனது மகள் வீட்டில் — நெய்வேலியில் வந்து தங்கியிருந்தார்.

புக்கத்தில் போய் நெருக்கமாக உட்கார்ந்து அவருடைய கையை எடுத்து என் கையில் வைத்துக் கொண்டு தடவினேன். பேச்சு அவருக்குச் சரியாக வரவில்லை. கண்களிலிருந்த தாரையாகக் கண்ணீர் வந்தது. "குணமாயிரும் ஒண்ணுஞ் செய்யாது, திரும்பவும் இந்தக் கை எழுதும்" என்றேன்.

கண்ணீரினுடே அவர் என்னைப் பார்த்த விதம் "ஆறுதலுக்குச் சொல்ற சரி" என்பது போல இருந்தது.

அவரைச் சந்திக்கும்போதெல்லாம் நான் வழக்கமாகச் சொல்றதையே அன்றும் அவரிடம் சொன்னேன். "மீரா நீங்க சொல்லுவீங்களை, பர்மா விலை நீங்க சிறுபிள்ளையா இருந்தபோது பள்ளிக் கூடம் போனது, அங்கே உங்களுக்கு ஒரு பர்மியப்பெயர் இருந்தது... அதுபத்தியெல்லாம் எழுதணும்."

சொல்லு சொல்லு என்று என்னைப் பேசவிட்டுக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார். அந்த வினாடியில் பளிர் என்று என்னுள் தோன்றியது. மீரா இங்கே இல்லை. தனது இடதுகாலை எடுத்து அங்கே — அந்தப் படியில் — வைத்து விட்டார். அடுத்த காலை எப்போ எடுப்பாரோ தெரியாது.

புத்தகம் சம்பந்தமாய் வந்தாய் - ஒரு
புத்தகச் சந்தையில் பார்த்துக் கொண்டோம்
புத்தகமாகவே ஆனாய், நண்பனே.

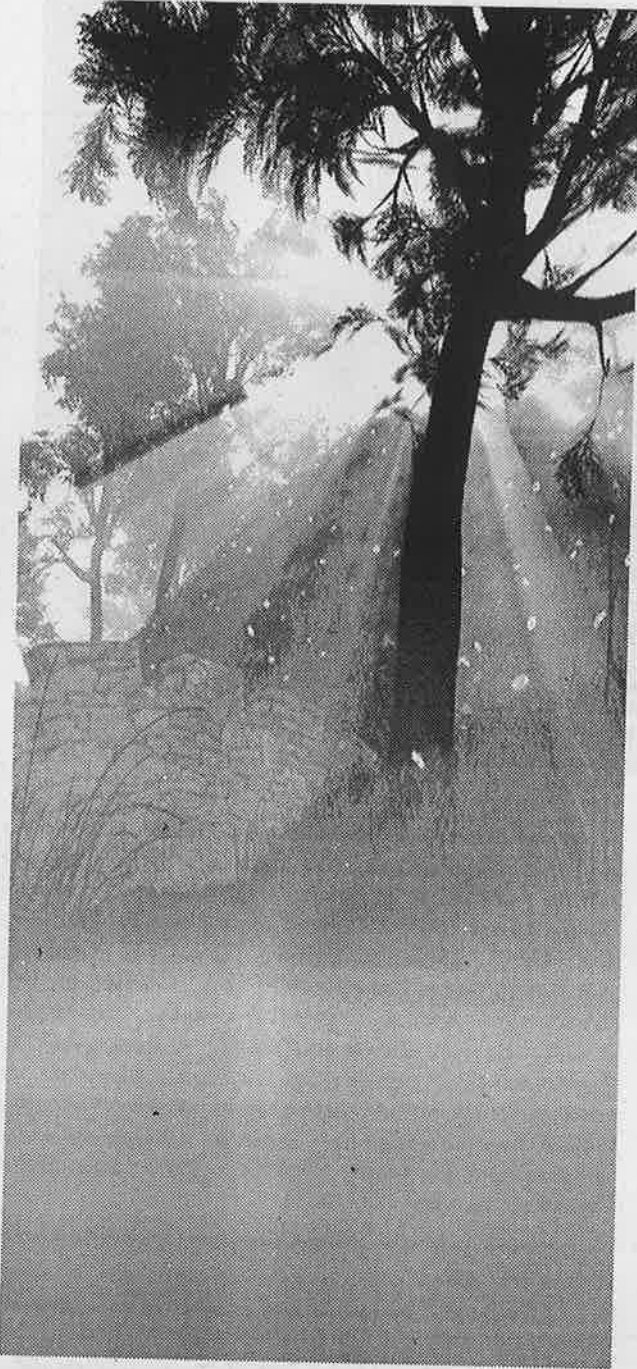
பல நாட்கள்
உன்பின்னால் தொடர்ந்துவருகிறேன்
பண்ணையாருக்குப் பின்னால்வரும்
கூலிக்காரனைப்போல

சிலநாட்கள்
உன்கூடவே வருகிறேன்
பாதத்தில் ஒட்டியிருக்கும்
செருப்பைப்போல

எனினும்
நீ உன் வீட்டுக்குள் நுழையும்போது
என்னால் பின்தொடர முடியவில்லை.
கூட வரமுடியவில்லை

வாசலில் நின்றவாறு
உன் வீட்டையே பார்க்கிறேன்
நாடு கடத்தப்பட்ட ஒரு தேசாபிமானி
தன் நாட்டை ஏக்கத்தோடு
பார்ப்பதைப்போல.

□

கவிதைச்சேவல்

■ யுகபாரதி

■
விழுகிற இடத்திலிருந்து
ஒரு விதை முளைக்கும்;
விழுகிற இடத்திலெல்லாம்
முளைக்கும் எழுத்து
உங்களுடையது.

■
தரைதொட்ட அருவி
நடக்கத் துவங்குவதைப்போல
அட்டை கிழிந்தபின்னும்
பாதுகாக்கத்தோன்றும்
புத்தகம்
உங்களுடையது.

■
பெரியாரின் அச்சாணி
மார்க்கின் கடையாணி
இரண்டுமுங்கள்
கவிதைவண்டியின்
எழுத்தாணி

■
அன்னம்
எங்கள் பசியை
இரட்டிப்பாக்கியது

■
நீங்கள்
காகிதங்களை அடைகாத்து
கனவுக்குஞ்சுபொறித்த
கவிதைச்சேவல்

■
நீங்கள்
காலத்தாய்
வகுக்கத்திணறிய
வர்க்கமுலம்

■
புத்தகங்களில்
உயிர்வாழ்வோர்
உண்டுதான்
எனினும்
புத்தகமாகவே வாழ்கிற
நீங்கள்
என்றென்றும் எமது
நினைவு அலமாரியில்

■ ■

அம்மாவின நாட்கள்

இந்தக்கட்டுரை ஒரு நீண்ட நாள் கோரிக்கை. மனசுக்குள்ளேயே கிடப்பில் இருந்து மாசக்கணக்கு வருசக்கணக்கு என்று ஆகிவிட்டது.

எழுத உட்காரும்போதெல்லாம் சொல்லி வச்சதுபோல எதாவது ஒரு தடங்கல் வந்த வண்ண மிருக்கும்.

“எழுதாதே” என்று சொல்றது போல இருக்கும். எழுதி முடிக்க அம்மா நீ துணை இருக்கணும்.

கி. ராஜநாராயணன்

எட்டா உயரத்தில் பறந்து வியாபித்திருக்கும் அடர்ந்த மேகத்தினள் மெதுவாக கீழே இறங்கி கவியத் தொடங்கி இருட்டாகி, இருட்டுக்குக் கண்கள் பழகி விசயங்கள் தெரிய ஆரம்பிக்கும். தெரிகிற காட்சிக்குத் தக்க மனநிலை ஏற்படும். அப்படி ஏற்படுகிற அந்த அம்மாவின் நாட்களைத் தாங்கி, பேனாவழி தாளில் இறக்கி வைக்க வேண்டும். பேனாவைப் பொன்னம்போல வைத்துவிட்டு இருக்கையில் பின்சாய்ந்து கசியும் கண்களுடன் ஊமைப்பொழுதாய்க் கழிப்பதோ அல்லது எழுந்து விடுவதோதான் இதுவரை நடந்து வந்தது. என்பது அகவையை நெருங்க நெருங்க இது அதிகமாகக் கொண்டு வருகிறது.

ஆவி பிரியும் நேரத்தில் பல பெரியாட்கள் முகம் மலர்ந்து

“அம்மா வந்துட்டயா” என்றோ “அம்மா வந்துட்டா” என்றும் சொல்லுவார்கள்.

இது பற்றி உலக வழக்கில் சொல்லப்படுவது: காலமாகிவிட்ட அவர்களுடைய அம்மா இவர்களை நேரில்வந்து அழைத்துப்போக வந்திருப்பதாகவும், இது நம்ம கண்களுக்குத் தெரியாது என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

திடீர் விபத்துக்களின்போது உயிர்பிரியும் நேரத்தில் பலர் தங்களுக்குப் பிரியமானவர்களின் பெயரை உரத்துச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

எனது அம்மாவின் உயிர் பிரியும்போது அவள் பக்கத்தில் நான் இருக்க முடியாமலாகி விட்டது; அது

தம்பியின் வீட்டில் நிகழ்ந்ததால். யாருமே அப்போது அவள் பக்கத்தில் இருக்கவில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்தாள் எங்கள் தாய்.

மத்தியானம் ஒரு நாள்.

சாய்வு நாற்காலியில் கண்ணைமூடி கோழித் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது தெருவழியாக ஒரு குரல் "போட்டோ எடுக்கிறது... போட்டோ எடுக்கிறது..." என்று சொல்லிக்கொண்டே போனது. 48 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கிராமத்தில் இப்படி ஒரு குரல்!

கண்விழித்து "ஏ அவனைக் கூப்பிடு கூப்பிடு" என்று சத்தம் கொடுத்தேன்.

அவன் வந்தான். "என்னெ சொன்னே?"

"போட்டோப் படம் எடுக்கிறதுங்க"

"ஒரு படம் எடுக்க எவ்வளவு?"

"ஒத்த ரூபாங்க"

"ஒத்த ரூபாயா! படம் எப்பத் தருவெ?"

"இப்பவே"

நான் நினைச்சது; ரூபாய் வாங்கிக்கிட்டு, கிண்ணிருவாம்பனுட்டு. இப்பவே தர்ரேங்கிறானே!

"அது எப்படிப்பா. படம் எடுத்த நெக்கட்டி வெக் கழுவணும், பிரிண்ட் போடணும், டார்க் ரும் வேணும். எங்கெ போவெ?"

"அந்தக் கவலையெல்லாம் ஒங்களுக்கு எதுக் கய்யா. படம் எடுத்துத் தர்ரோம்; பாத்து, பிடிச்சிருந்தா துட்டு தாங்க"

அது சரிதாம்.

"ஏ... இவளெ, பாட்டி என்ன பன்றா பாரு"

"படுத்திருக்கு. இப்பதாம் சாப்ட்டு முடிஞ்சது."

"கூட்டிட்டுவா கூட்டிட்டுவா; ஒரு படம் எடுத்துருவோம்"

முற்றத்தில், வெயிலையும் பார்க்காமல் ஒரு சிறிய்ய கூட்டம் கூடிவிட்டது. 'கிராமத்து மக்களுக்கு வேடிக்கை பார்க்க இப்படி நேரம் கிடைக்கிறது.

இதுக்குள் போட்டோக்காரன் தான்கொண்டு வந்திருந்த போட்டோப் பெட்டியை மூணுகால்களில் நிறுத்தி, கருநீலம் ஒரு பக்கம் சிவப்பு நிறம் மறுபக்கம் கொண்ட கனத்த போர்வையால் தன்னையும் பெட்டியையும் மூடிக்கொண்டு படம் எடுக்க தயார் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அம்மாதான் பாட்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து நாக்காலியில் உட்கார வைத்தது.

முகம் கழுவி, திருமண் இட்டுக் கொண்டுவர பாட்டிக்குக் கொஞ்சம் நேரம் பிடித்தது.

தன்னைப் படம்பிடிக்க பாட்டி, மாட்டேம் என்று சொல்லாமல் வந்து உட்கார்ந்ததே பெரியகாரியம்.

போட்டோ எடுத்தால் ஆயுள்கட்டை என்று சொல்லி மறுத்துவிடுவதுதான் அக்காலத்திய

நாட்டுப்புற வழக்கம்.

போட்டோக்காரன், படம்பிடித்த பெட்டியையே போர்வையால் மறைத்து இருட்டறை ஆக்கி, வெயிலைப் பயன்படுத்தி படத்தை பிரிண்ட் போட்டு, பாட்டியின் படத்தை என்னிடம் தந்தான். ஒரு ரூபாய் தந்து பெற்றுக்கொண்டேன்.

இப்பவும் பாட்டியின் அந்தப் படமும் அவன் போட்டுவிட்டுப் போன அந்தப் படத்தின் மூலமும் ("நெக்கடெவ்") இன்றும் பத்திரமாக இருக்கிறது.

இங்கே இதையெல்லாம் நான் சொல்ல வந்தது, அந்த நேரத்தில் அம்மாவையும் உட்கார வைத்து ஒருபடம் எடுக்கத் தோணலையே என்பதுதான்.

அதன் பிறகும் எத்தனையோ நண்பர்கள் தெரிந்தவர்கள் என்று கேமரா கொண்டு வந்து எங்களைப் படம் எடுத்திருக்கிறார்கள்; அப்பவும் அம்மாவை ஒரு படம் எடுத்து வைத்துக்கொள்ள வேணும் என்று தோன்றவில்லையே. அதோடு, அம்மாவுக்கும் இப்படியான விசயங்களில் எந்தவித உற்சாகமும் இருந்ததில்லை.

இப்போது அதுபற்றி நினைத்துப் பார்க்கையில், பல விசயங்கள் தெரிகின்றன. சிவன் தனது தலையில் தண்ணீரைச் சமந்து கொண்டே திரிந்ததுபோல, பல துக்கங்களை அம்மா தனது மண்டைக்குள் வைத்துக் கொண்டே இருந்திருக்கிறாள் என்று தெரிகிறது.

அவளுடைய முதல் துக்கம், தான்பிறந்த வீட்டுக்கும் தான்புகுந்த வீட்டுக்குமான சொந்தம் இல்லாமலே போய்விட்டது கடைசி வரை.

இது அம்மாவுக்கு மட்டுமில்லை. எனது பாட்டிக்கும் அவள் பிறந்த வீட்டுக்கும் அவளுக்கும் ஒட்டுமில்லை உறவுமில்லை என்று ஆகிவிட்டது.

எனது மனைவிக்கும் அப்படியே ஆகிவிட்டது!

இது ஒரு கதை என்றால் எதோ ஒரு முனிவர் கொடுத்த சாபம் என்று சொல்லிவிடலாம்.

இப்படி எத்தனை எத்தனையோ துக்கங்களை இந்த மக்கள் குஞ்சு பொறிக்காத கல்முட்டைகளைத் தங்கள் மனசுக்குள்வைத்து அடைகாத்துக் கொண்டே வாழ்ந்து செத்திருக்கிறார்கள்.

பெண்கள் யாருடனாவது அம்மா பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது பொல பொலவென்று கண்ணீர் விடவும் செய்வாள். அதே வினாடி சிரிக்கவும் செய்வாள்.

அம்மாவின் பற்கள் நாவற்பழங்கள்போல கருப்பாக இருக்கும். அதுக்குக்காரணம் அவள் தேய்க்கும் பல்பொடி. அப்போது கயத்தாறிலிருந்து சாய்புமார் வீட்டுப்பெண்கள் இந்தவகைப் பல்பொடியைக் கொண்டு வந்து விற்பார்கள். துவப்பென்றால் துவப்பு அப்படி ஒரு துவப்பு.

■ அம்மாவுக்குத் தலைப்பிள்ளை ஆண். சீனிவாசன் என்று பேர். ஏழுவயசுவரைதான் இருந்தான். சீனிவாசனுக்குப்பிறகு தொடர்ந்து மூன்று

பெண்கள். இனி ஒரு ஆண் குழந்தை பிறக்குமா என்று கவலை குடும்பத்தோடு வந்துவிட்டது.

குறிப்புகளை (ஜாதகம்) எடுத்துக்கொண்டு சோதிடர்களைத்தேடி அலைந்தார்கள். சோதிடர்களை வீட்டுக்கு வரவழைத்தும் பார்த்தார்கள். அப்பாவுக்கு இரண்டாவது தாரம் - கல்யாணம் - செய்தால் ஆண் வாரீசு உண்டு என்று சொல்லி விட்டார்களாம்.

தலைப்பிள்ளைக்கு - ஆண் குழந்தை என்று - திறந்த வயிறு திரும்பவும் திறக்காது என்று என்ன நிச்சயம் என அம்மாவால் கேட்கத்தெரியவில்லை. அல்லது முடியவில்லை.

அவளால் முடிந்ததெல்லாம் வேற யாரையும் அந்நியத்திலிருந்து இரண்டாந் தாரமாகக் கொண்டு வந்துவிடாமல், தனது உடன்பிறந்த தங்கையையே அப்பாவுக்குக் கொண்டுவர முடிந்ததுதான். பிரயாசைப்பட்டு அதை சாதித்து விட்டாள்.

அக்காலத்தில் பெரிய குடும்பங்களில் இரண்டு தாரம் என்பது சர்வ சாதாரணம்.

காட்டுவேலைகளைப் பக்கத்திலிருந்து மேல் பார்த்துக் கொண்டும் வேலை செய்கிற பெண்களோடு சேர்ந்து நிரைபோட்டு வேலை செய்யவும் ஒரு வீட்டுப்பெண் வேண்டும்.

வீட்டின் குடிநீர் தேவை, குளிப்பு, மற்றும் ஆடு மாடுகளுக்கான குடிநீர் போன்ற தண்ணீர் தேவையைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கவும், அடுப்பங் கூட நிர்வாகத்துக்குமே ஒரு பெண் வேண்டும். எங்கள் குடும்ப பாரம்பரியமே - தகப்பனார், பாட்டனர், பூட்டனர் என்று - அனைத்துப் பேர்களும் இரண்டு தாரங்கள் கொண்டவர்களே. என் காலத்தில்தான் இது நின்றது.

சின்னம்மா எங்கள் வீட்டுக்குவந்த மூன்றாம் ஆண்டில் நான் பிறந்தேன். அம்மா என்னை, தவமிருந்து பெற்றபிள்ளை என்பாள்! நான் பிறந்த மூன்று ஆண்டுகள் கழித்துச் சின்னம்மாவுக்கும் ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

இறந்தவை போக, நாங்கள் மொத்தம் எட்டுக் குழந்தைகள்.

அம்மாவுக்கு $3 + 2 = 5$, சின்னம்மாவுக்கு $1 + 2 = 3$.

இறந்துபோன பிள்ளைகளில் எங்களால் மறக்க முடியாதவன் ஐக்கு என்ற சட்கோபன். பதினோரு வயசுவரை இருந்தான். அவனுடைய சாதுர்யம் பேச்சு நடவடிக்கைகள் போன்ற பலதை வெகுநாள் வரை மறக்க முடியாமல் துக்கப்பட்டோம். அம்மாவுக்கோ சொல்ல வேண்டியதில்லை.

நாட்டுப்புறத்து மனுசாளர்களுக்கு எத்தனையோ விசயங்கள் தெரியாது. அதில் முக்கியமாக ஒன்று, பேச ஆரம்பித்துவிட்ட ஒரு குழந்தையை எப்படிச் சிராட்டுவது கொஞ்சுவது அவர்களோடு இதமாக எப்படிப்பேசுவது இதெல்லாம் தெரியாது. அப்படி

யான ஒரு குழந்தையைப் பார்க்க நேர்ந்தால் பிரியமாக ஒரு நட்புப் புன்னகைகூட செய்யத் தோன்றுவதில்லை.

ஒரு மூன்றரை வயசுப்பையன். தனது அப்பாவோடு அவரது விரலைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து வருகிறான். எதிரே அப்பாவுக்குத் தெரிந்த ஒரு ஆள் வந்ததினால் கொஞ்சம் நின்று பேச வேண்டியது ஏற்பட்டது. அப்பா அவரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். சிறுவன் சூழலைச் சுற்றிலும் கவனிக்கிறான். அங்கே நின்றுகொண்டிருந்து ஒரு இளவட்டம் பையனைப் பார்க்கிறான். பையனும் பார்க்கிறான். இளவட்டத்துக்குச் சிறுவனைப் பார்த்ததும் ரொம்பப் பிடித்துவிடுகிறது. இப்போ அங்கே நடப்பதைப் பாருங்கள்:

இளவட்டம் உள்நூர்க்காரன் என்றாலும் அந்தச் சிறுவன் அவனுக்கு அறிமுகமில்லை. ஆகவே இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கவனிக்கிறார்கள். இளவட்டத்துக்கு அந்தச் சிறுவனோடு விளையாட ஆசைதான். யார் தொடங்குவது எப்படித் தொடங்க என்று தெரியலை.

பார்த்துக்கொண்டே இருந்த இளவட்டம் மெதுவாகத் தலையை முன்பக்கம் கவிழ்த்து இரு புருவங்களுக்கு இடையே பார்வையைக் கூர்மை யாக்குகிறான். என்னடா ஆச்சி உனக்கு என்பது போல அந்தக் குழந்தை தயக்கத்தோடு பார்க்கிறது. அந்தத் தயக்கம் இளவட்டத்துக்கு உற்சாகம் தருகிறது. கண்களை மாறுகண்ணாக்கிக் குழந்தையைப் பார்க்கிறான். இது வேடிக்கையா பயமுறுத்தலா என்று குழந்தை திகைக்கும். சில குழந்தைகள் மட்டும் எதிராளி செய்வது போலவே செய்துகாட்டி எதிர் கொள்ளும். ஐக்கு இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவன்.

அவன் உட்காரும் போதே எங்களைப்போல சம்மணம் போட்டு உட்காரமாட்டான். அட்டணைக் கால்போட்டுதான் அமர்வான். ரொம்பச் சின்ன வயசிலேயே பெரியய மனுச தோரணை உடையவன். எல்லாமே வித்தியாசமாக இருக்கும் அவனிடம்.

அக்காலத்தில் குழந்தைகள் அணியும் அரை நிக்கர்கள் கிடையாது. பெரியவர்களுக்கு வேட்டி போல சிறுவர்களுக்கும் சிறிய வேட்டிகள் உண்டு. தலையில் கிராப் கிடையாது. மொட்டையடிக் கப்பட்ட மண்டையில் கனமான ஒரு கருப்புத் தோசையை ஒட்டவைத்தது போல ஒரு முடியலங் காரம்!

ஐக்குவுக்கு, ரெண்டு மண்டைகளை நெருக்கி ஒட்ட வைத்தது போல கனமான தலை. "பயலுக்கு மூளை அதிகம் இருக்கும் போலெ!" என்று சம்மந்த காரர்கள் அவனுடைய காதில்லிழாமல் கேலி பேசுவார்கள்.

அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்து மீள முடியாது. "பயலை வக்கிலுக்குப்படிக்கப் போட்டா நல்லா சம்பாரிச்சிருவாம்" என்பார்கள்.

சிவந்த காதுகளில் கனத்த பழைய சிகப்புக் கடுக்கன்கள். வேட்டி அவிழ்த்து விழாமல் இருக்க அரைஞாண் கயிற்றுக்குள் விட்டுக் கட்டியிருப்பான்.

நடக்குபோது பாதம் தடுக்காதபடி வேட்டியில் ஒரு நுனியை எடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு தோரணையாக நடப்பான். இப்படிக் குழந்தைகள் நடந்து வருவதைப் பார்க்க மகிழ்ச்சி உண்டாகும்.

எங்கள் வீடு இருப்பது ஊரின் வட மேற்கில். எங்களுக்கான கொட்டாரம் (களம், படப்புகள், சாளை) இருப்பது ஊரின் தென்கிழக்கு மூலையில். களத்து வேலைக்காலங்களில் மட்டும் நாங்கள் - குடும்பத்தோடு - மாறிமாறி அங்கே போகவும் வரவுமாக இருப்போம். நவதானியங்கள், பருப்பு வகைகள் யாவும் வீடுவந்து சேரும்வரை இந்த அலைச்சல் இருந்து கொண்டிருக்கும்.

நாங்கள் கொட்டாரத்துக்குப்போகும் வழியில் தான் எங்கள் அப்பாவைப் பெற்ற பாட்டியின் வீடு இருக்கிறது. பெரியவர்கள் அந்தப் பக்கமே முகத்தை திரும்பமாட்டார்கள். நாங்கள் குழந்தைகள் எல்லாப் பக்கமும் பார்த்துக் கொண்டே தான் நடப்போம். ஐக்கு மட்டும் பெரியவர்களைப் போல முகம் திருப்பமலே நடப்பான்.

அந்த வீடு தெருவின் முக்கில் அமைந்திருப்பதால் தெருவுக்கு ஒரு வாசலாய் இரண்டு வாசல்கள் உண்டு. சன்னல்கள் வேறு வரிசையாக இருக்கும். ஆக, எப்படியாவது நாங்கள் அவர்களைப்பார்க்க வேண்டியதாகிவிடும். அந்த வீட்டுப் பெண்கள் எங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தால் புன்னகைப்பார்கள். பதிலுக்கு நாங்களும் புன்னகைப்போம். சிலசமயம் வாயேன் என்பது போல கை அசைப்பார்கள்.

அந்த வீட்டில் மூத்த மாமனாரான ரெங்கய நாயக்கர் அப்போது இளவட்டமாக இருந்தார். ரொம்பப் பாசமானவர். ஐக்குவின் மறுதனிப்பும் முகம்திருப்பதலும் அவனுடைய பாவனைகளும் அவருக்கு இவன்பேரில் ரொம்பவும் பிரியத்தை உண்டாக்கியிருந்தது. அவருக்கு எவ்வளவு பிரியமோ இவனுக்கு அவ்வளவு வெறுப்பு அவர் பேரில்.

நாங்கள் - நடந்துபோகும்போது முன்பக்கம் பாட்டியும் அடுத்து ஐக்குவும் பின்னால் நானும் போவோம். ரெங்கயமாமாவால் ஐக்குவைச் சண்டாமல் இருக்க முடியாது. இரகசியக் குரலில் அவர் "ஐக்கீ..." என்று அழைப்பார். பதிலுக்கு இவனுக்கு அதே ஸ்தாயைக் குரலில் "என்னடா ரெங்கீ..." என்பான்!

சில நாளைக்கு இதே வரிசையில் அம்மாவோடு நடந்து போவோம். அப்போது மட்டும் அந்த வீட்டினுள்ளிருந்து பாய்ந்து வந்து கோழிக்குக் குஞ்சை கருடன் தூக்கிக் கொண்டு போவதுபோல் ஐக்குவைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடுவார் அவர்.

அம்மாவின் பக்கப்பார்வை இதைக் கண்டாலும் காணாததுபோல நடந்து போய்க் கொண்டே இருப்பான். நான் மட்டும் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். இதில் அந்த வீட்டுப் பெண்களுக்கு பங்கு உண்டு என்பது பிறகுதான் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஐக்குவை அவர்களால் சமாதானப்படுத்தவே

முடியாது. கையில் திணிக்கும் பண்டங்களையெல்லாம் விட்டெறிவான். திண்பண்டங்கள் பாழானாலும் அவர்கள் சிரித்துக்கொண்டே இவனோடு மல்லுக்கு நிற்பதும் இவன் சிறுவதும் பார்ப்பவர்கள் கண்டு அனுபவிக்கும்படியாக இருக்கும்!

தோற்றுப்போய் அவனைக் கீழே இறக்கி விட்டுவிடுவார்கள். அப்போது அவன் நடந்து வருவதைப் பார்க்க வேண்டும்! ஒரு பெண் ஓடிவந்து அவனைத் தொட்டு, தொட்ட தனது கையை முத்தமிட்டுக் கொள்வான். தகாதகாரியம் நடந்து விட்டதைப்போல கோபத்தோடு பார்ப்பான் அவளை.

அம்மாவிடம் ஒருநாள் கேட்டேன். "ஏம்மா நாம அந்த வீட்டுக்குப் போகக் கூடாது?"

அம்மா ஒன்றும் சொல்லாமல் எங்கோ தூரமாய் பிறாக்குப் பார்த்தாள். கண்கள் நீர் கோர்த்தன. கூட்டி விழுங்குவது போல துக்கத்தை விழுங்கினாள். நெடிய பெருமூச்சே பதிலாக இருந்தது.

ஒரு வீட்டில் பிறந்து, உண்டு வளர்ந்து ஓடியாடி விளையாடி, ஆயுளில் கால்வாசி உழைத்து, செல்வம் பெருக்கி, கடைசியில் தனக்கும் அந்த வீட்டுக்கும் எவ்வித சொந்தமும் இல்லாமலாகிவிட்டது என்பதை எப்படிச் செரித்துக் கொள்வது.

எங்கோ ஒரு அந்நியத்தில் போய் வாழ்நாள் முழுவதும் குப்பைகொட்ட ஏற்பட்டுவிடுவது என்ன வாழ்க்கை.

ஒரு வீடு பூட்டிக் கிடப்பது போலவே நமது பெண்டிரின் உள்ளங்கள் பூட்டிக் கிடக்கின்றன.

இழவு வீட்டுக்குள் நுழையும் பெண்கள் மாரில் ஓங்கி அறைந்துகொண்டு அலறி அழுவது அந்த இழவு வீட்டின் துக்கத்துக்காக அல்ல என்பது தெரிந்த வர்க்கே தெரியும்.

அப்போது ஊரெல்லாம் குடல்ரணக் காய்ச்சல் ("டைபாய்டு") வந்திருந்தது. இந்நோய்க்கு மருந்து கண்டுபிடிக்கப்படாத காலம். கொத்துக் கொத்தாக குழந்தைகள் - சிறுவர்கள் - செத்த வண்ணமிருந்தார்கள். மரண தேவதை பாய்ந்து பாய்ந்து அறுவடை செய்து கொண்டு போனார்.

பெற்றவர்களின் கதறலும் கூவலும் ஊரெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. ஐக்குவும் அந்த அறுவடையில் சிக்கி இறந்து போனான். பெரிய்ய இழப்பு. அம்மாவுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தை சொல்லி முடியாது. யாராலும் தேற்ற முடியவில்லை அவளை.

அம்மா தனது சுயநலங் கருதி, உடன்பிறந்த தங்கையையே அப்பாவுக்கு ரெண்டாந்தாரமாகக் கொண்டு வந்துவிட்டால் குடும்பத்தில் அமைதி நிலவும். மை போட்ட பைதாபோல சத்தமில்லாமல் வண்டிஓடும் என்று நம்பியது நடைபெறவில்லை. அப்பாவின் முழுப்பிரியமும் சின்னம்மாவின் பக்கமே திரும்பிவிட்டது. "ஏகாதசித் தோசையும் இளைய வடியாள் ஆசையும்" என்று ஒரு சொலவம் உண்டு! எல்லாமே உலக இயல்புதான்.

பிரியத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளுதல் என்பது வேறே; பிரியத்தையே கொள்ளுதல் என்பது வேறு அல்லவா. தான் திவாலாகிப் போனோம் - மோசம்போய்விட்டோம் - என்று தோன்றிவிட்டது அம்மாவுக்கு. குடும்பத்திற்குள் ஒரு கடுமையான வெக்கைப்போர் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு கட்சியில் சின்னம்மாவும்தான் அப்பாவும் மறு கட்சியில் அம்மாவும் பாட்டியும்.

சண்டை சச்சரவு; சில சமயம் அடிதடி எல்லாம் உண்டு. பெரும்பாலான அடிகள் அம்மாவுக்குத் தான்.

■
எனது பேரன் தீபனோடு உட்கார்ந்து மதியச் சாப்பாடு.

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தீபன் இப்போது பொறியியல் கல்லூரி மாணவன். இவனுடைய அம்மா (எனது மருமகள்) இவனுக்கு ரூசி அறிந்து சமைத்துப்போட ஊரிலிருந்து வந்து எங்களோடு இருக்கிறாள்.

சாப்பாட்டிற்கிடையே தீபன் என்னிடம்

“ஏன் தாத்தா நம்ம வீடுகளெ சாப்பிடுறப்பொ குடிக்கத் தண்ணீர் வைக்கிறதில்லே?”

இந்தக் கேள்விக்கு எங்களால் டக்கென்று பதில் சொல்லமுடியாது. அப்படியாப்பட்ட ஒரு கேள்வி! நான் அறிய முணுதலைமுறைகளுக்கான கேள்வி இது.

எனது அம்மா எனக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்து வைக்கும்போது தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைத்ததில்லை.

எனது மனையாட்டி - இன்றைக்குவரை - நாங்கள் சாப்பிடும்போது குடிக்கத்தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைப்பதில்லை.

இப்போது என்னுடைய பேரன் சாப்பிடும் போது என்னுடைய மருமகள் குடிக்கத்தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைக்கவில்லை.

நானைக்குத் தீபனுக்கும் அவனுடைய பெண் டாட்டி தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைக்கப் போவதில்லை!

இது ஏதோ ஒரு சாபம் போலிருக்கு. எங்கள் மூதாதையர்கள் காலத்தில் யாரோ ஒரு முனிவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டு விக்கி செத்துப் போயிருக்கணும். அந்த முனிவருடைய பத்தினி கொடுத்த சாபம்தான் இது!

இந்தச் சாபம் எப்பொ நிவர்த்தியாகும் என்று எங்கள் மூதாதையர்களில் ஒருவர் கேட்டிருக்கணும். அதுக்கு அந்த முனிபத்தினி: “கலிகாலத்தில் எங்கெ கண்டாலும் குடிதண்ணீர் பஞ்சம் ஏற்படும். அப்போது பசும்பாலைவிட தண்ணீரின் விலை அதிகமாக இருக்கும். குடி தண்ணீரைப் போத்தல் களில் அடைத்து விற்பனை செய்வார்கள். அந்தக் காலிப் போத்தல்களில் அந்தந்த ஊர்களில் கிடைக்கும் குடிதண்ணீரை ரொப்பி வைத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டின்போது குடிப்பீர்கள்” என்று சொல்லியிருக்கவேணும். இப்பொ அதன்படிதான்

நடக்கிறது!

இந்த மாதிரியான கற்பனைகளை நான் தீபனிடம் சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நல்லதனமாக பதிலைச் சொன்னேன் இப்படி:

“கரிசுக்காட்டிலே ஏதுடா தண்ணி. தண்ணி யில்லாப் பாங்காடுல்ல அது. பெரும்பாலும் கரைச்சு கஞ்சிய குடிக்கிறவங்க.

அதனாலதாம் தண்ணி கொண்டாந்து வைக்கணும்ங்கிறபளக்கம் ஏற்படலே. சாப்பட்டுக்கு முன்னால நாம் கைகழுவும் போதெ ஒருதம்ளர்ல தண்ணி கொண்டாந்து வச்சிக்கிட வேண்டியதுதாம். என்ன செய்ய”

இந்த ஞாயம் எனக்கு அம்பத்திஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால தோன்றவே இல்லை. பெத்த தாயிடம் அப்படி ஒரு கொடூரமாக நடந்துகொண்டேன்.

தொடர்ந்த “யுத்தம்” என்று சொல்லுவார்களை அப்படி ஒரு போராட்டத்தல் நான் இந்தப் பெண்டுகளிடம் தோற்றுப்போனவன். முதலில் அம்மாவிடம் எப்படித் தோற்றேன் என்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதுக்கு முன்னால் நமது புராணக் கதையிலிருந்து ஒரு காட்சி:

விஸ்தாரமான கங்கைநதியை அந்தப் பெரிய ஓடம் ஒருகரையிலிருந்து மறுகரையைப் பார்த்துப் புறப்பட்டது. அதில் இருந்தவர்கள்:

பரதன், சத்துருகன், விதவைக்கோலத்தில் இருந்த கோசலை, சுமித்திரை, கைகேசி மற்றும் குகன். ராமனைப் பார்க்கப் போகிறார்கள்.

சோகமே உருக்கொண்டிருந்த தேவிமார்களின் இருப்பு குகனை மிகவும் பாதிக்கிறது. அந்த மூவரில் யார் யார் யாருடைய தாயர் என்று தெரிந்துகொள்ள விருப்பம் அவனுக்கு.

குகனின் விருப்பத்தைக் கேட்ட பரதன் பதில் சொன்னான்:

அன்னை கோசலையைப் பற்றியும் சுமித்திரையைப் பற்றியும் மிக உயர்வாகச் சொல்லுகிறான். அப்பேர்ப்பட்ட ராமனையும் லக்குவனையும் சுமந்து பெற்ற வயிறுகளுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் இவர்கள் என்று சொல்லிவிட்டு தன் அம்மாவைப் பார்க்கிறான்.

பேசவே சங்கடப்படுகிறான்.

“நேர்ந்துவிட்ட அனைத்துத் துயரங்களுக் கெல்லாம் காரணமாக நான் (நெஞ்சில் அறைந்து கொண்டு) இவள் வயிற்றில் நெடுங்காலம் கிடந்தேனப்பா...” என்கிறான்.

இந்தச் சொற்களை கைகேயி எப்படித் தாங்கிக் கொண்டாளோ. தசரதனைச் சொற்களாலேயே கொன்றவன்தான், என்றாலும், அதுவும் இப்போது தனது சக்களத்திகளுக்கு முன்பாக, ஒரு அந்நியனுக்கு முன்பாக.

நாங்களும் அம்மாவை சொற்களால் கொன்றிருக்கிறோம்.

அம்மா என்றால் அவ்வளவு லேசு பிள்ளைகளுக்கு.

எடுத்துக்கெல்லாம் அம்மாவைப் புறக்கணிப்போம். சிறுபிள்ளைகளைக் கண்டிப்பதுபோல கண்டிப்போம். யாவற்றையும் மவுனமாகப் பெற்றுக்கொள்வாள் அம்மா.

அதிகாலையில் எழுந்ததும் பாட்டியும் அம்மாவும் கலையத்தில் கஞ்சி உருண்டைகளைப் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு காட்டிற்குப் போய்விடுவார்கள். சாய்ந்திரம்தான் அலுத்துசலித்து வீடு திரும்புவார்கள். வந்ததும் வெண்ணீரில் குளிக்க, சாப்பிடத்தான் பொழுதிருக்கும். பாயில் அப்பாடா என்று சாய்ந்தவுடன் குறட்டைவிடும் சவங்கனாகி விடுவார்கள்.

சாயந்திரம் நாங்கள் விளையாடிவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழையும்போது தீபவெளிச்சத்தில் அம்மாவும் பாட்டியும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். "வா வா ராஜ்ய்யா வா. அம்மாட்டெ ஒரு உருண்டை சாதம் வாங்கிக்கிவியாம்" என்று பாசத்தோடு நீட்டுவாள்.

"பொ" என்று உதறுவதுபோல தலையை சிலுப்பித் திருப்பிக் கொண்டாலும் அம்மாவுக்கு சந்தோசம்தாம்; நம்ம பிள்ளை என்ன அழகாகக் கோவப்படுகிறாம் என்று!

இதே புறக்கணிப்பை அவள் தனது அம்மாவிடம் காட்டியது நினைவுக்கு வந்திருக்கலாம்.

முக்காட்டாமல் நாள் பூராவும் காணாமல் போய்விட்ட அம்மாவை இப்படிக்கோவப்படுவதிலும் ஒரு நியாயம் இருக்கிறதே.

காலையில் எழுந்ததும் அம்மா இருக்க மாட்டாள். முழித்துக்கொண்டாலும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க மனசு வராது. படுக்கையிலேயே ஒன்றுக்கு இருக்கணும்போலத் தோன்றும். தாமதமாக எழுந்திருப்பேன். எழுந்ததும் "திருப்பாட்டு" கிடைக்கும் சின்னம்மாவிடமிருந்து. அந்த நாள் பூராவும் சபித்த நாளாகிவிடும். வீடு ஒரு தொழிற்சாலை போல நமக்குச் சம்மந்தமில்லாமல் அதுபாட்டுக்கு இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். கண்ணைக்கட்டி காட்டில் விட்டது போல இருக்கும் வீடு. படுக்கையை விட்டு எழுந்ததும் ஓடத்தான் தோன்றும். பசுக்கும்போது வீட்டைத் தேடுவேன். எங்கெ போனெ என்ற கேள்விக்கு பொய்தான் சொல்லத் தோன்றும்.

வீடு அந்நியமாகிவிட்டது. பள்ளியும் அந்நியமாகிவிட்டது.

நான் எங்கே போகிறேன் என்ன செய்கிறேன் என்று சின்னம்மா கவனித்துக் கொண்டே இருப்பாள். நேரில் கவனிக்கமுடியாத இடத்தில் கவனிக்க ஆட்கள் ஏற்பாடு செய்திருப்பாள். அப்பாவிடம் என்னைப்பற்றிச் சொல்லுவாள். சின்னம்மா சொல் அப்பாவுக்கு வேதவாக்கு. அப்பா என்னை அடிக்கத் தொடங்குவார்.

வீட்டைவிட்டு ஓடுவது என்பது பலமுறை நடந்திருக்கிறது. வழிகாட்டி என்று யாருமில்லை. அந்த சமயத்தில் யாராவது வந்து வா எங்கெயாவது

போய்விடலாம் என்று கூப்பிட்டிருந்தால் அவர்களுக்குப் பின்னால் போயிருப்பேன். அந்த சமயத்தில் என் பக்கம் யாரையும் நெருங்கிவிடாமல் செய்தது எது என்று தெரியவில்லை. "காடா(ய்) செடியாய்" தன்னிச்சையாய் அலைந்தேன். பருத்திக் காடுகளில் பருத்திச்சைகள் வெடித்துக்கிடக்கும். யாருடைய புஞ்சை அது என்று தெரியாது. நடந்து போகும் போதே பருத்தி எடுத்துக்கொண்டே போவேன். பக்கத்து ஊர்களில் கடைகளில் போட்டு வேண்டியதை வாங்கித் தின்பேன். ஆடுகள், மாடுகள் மேய்க்கும் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து திரிந்ததால், கொடிசெடிகளில் காய்ப்பதை எதைத் தின்றுவது என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன். உடங்காடுகளிலும் மலையை ஒட்டிய சிறக்காடுகளிலும் பயமில்லாமல் மரங்களில் ஏறி அமர்ந்தும் சாய்ந்தும் கீழே விழாமல் எப்படித் தூங்குவது என்றும் தெரிந்துகொண்டேன்.

அப்பா காலமான பிறகும் கூட கொஞ்ச நாள் வீடு தங்காமல் அலைந்தேன். அதன் பிறகு எனது கவனமெல்லாம் முழுமூச்சாக சங்கீதத்தில் திரும்பியது. அதுக்கு முக்கிய காரணம் காரகுறிச்சி அருணாசம், விளாத்திகுளம் சாமிகள், குருமலை பொன்னுசாமிப்பிள்ளை இவர்கள்தாம்.

சங்கீதத்திலிருந்து ஒரு கிளை பிரிந்து அரசியலுக்குப் போனது. அதன் பிறகு இலக்கியம்!

இவைகளின் விவரங்களைச் சொல்ல இது இடமில்லை. அதனால் இதுகளை விட்டுவிட்டு அம்மாவிடமே வருகிறேன்.

■

அம்மாவுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் உழைப்பு. என் குடும்பத்துக்காக எனது குழந்தைகளுக்காக நான் உழைக்கிறேன் என்பது. அவளுக்கு புரியாதது: இப்படி உழைத்தும் என் குழந்தைகள் ஏன் என்மீது பிரியமாக இல்லை; எனது கணவர் ஏன் என் பேரில் பிரியமாக இல்லை என்பதுதான். அம்மாவுக்கு மாத்திரமா; எங்களுக்கும் பலது புரியமாட்டேன் என்றாகிவிட்டது.

1946 ஆம் ஆண்டு. நாகர்கோவில் புத்தேரியிலுள்ள காதரின் பூத் ஆஸ்பத்திரியில் காசநோயாளியாக சேர்க்கப்பட்டிருந்தேன். சமைத்துப்போடவும் என்னை கவனித்துக்கொள்ளவும் அம்மா வந்திருந்தாள்.

மத்தியானம் சாப்பாட்டின் போதெல்லாம் வழக்கமான அந்த சச்சரவு வரும். தட்டு வைத்து சாப்பாடு போட்டு வைத்தாள்; தண்ணீர் வைக்கவில்லை. கோபமாகச் சொன்னேன் "தண்ணீர் எடுத்து வை" தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

நான் சாப்பாட்டின் முடிவுக்கு வந்ததும் அம்மா அவசரமாய் சாப்பிடத் தொடங்குவது வழக்கம். முதல் கவளத்தை விழுங்குவதற்கும் விக்கல் எடுப்பதற்கும் சரியாக இருக்கும். விக்கிக் கொண்டே எங்கள் பக்கத்தில் உள்ள தண்ணீர் தம்ளருக்கு அவள் கை நீளும். சிரித்துக் கொண்டே எடுத்துக் கொடுப்போம். சில சமயம் மட்டும் கொஞ்சம்

கிராக்கி பண்ணி பிறகு தருவோம். எப்பவாவது சில நாள். “எண்ணைக்காவது ஒருநா நீ விக்கித்தான் சாகப்போறே” என்று சொல்லிக்கொண்டே தண்ணீர் தருவோம்.

வழக்கம்போல அன்றைக்கும் விக்கல் வந்தது. தண்ணீருக்குக் கை நீட்டினாள். தரமாட்டேன் என்று உறுதியாகச் சொன்னேன்.

இரண்டாவது விக்கல் வந்தது. நீட்டிய அவள் கை மேலும் நீண்டது.

முடியவே முடியாது என்றேன்.

அவள் முகம் சிரிக்க முயன்றது.

“இதெல்லாம் என்னிடம் நடக்காது. ஒண்ணு நீ சாகணும் அல்லது நாளையிலிருந்து சாப்பிடறப்பொ குடிக்கத் தண்ணீர் வைக்கிற வளக்கம் வரணும்” என்றேன்.

முன்றாவது விக்கல் எடுத்தது. பேச முடியலை அவளால்.

ரசத்தையாவது குடிப்போம் என்று ரசத்தின் பக்கம் அவள் கை போனது. ரசவாளியையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். அவள் கண்கள் சொருக ஆரம்பித்தது. அவளறியாமலேயே அவள் உடம்பு ஒரு நெடுமுச்சு எடுத்தது. தொண்டையில் சிக்கியிருந்த சாத உருண்டை உள்ளே இறங்கிவிட்டது. ஒரு சின்ன ஆசுவாசம். மளமளவென்று அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்.

தண்ணித் தம்ளரை அவளிடம் நீட்டினேன். வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள்; குடிக்கவில்லை. சாப்பாட்டையும் சாப்பிடவில்லை.

கண்ணீர் வழிய என்னைப் பார்த்து “ராஜ்யயா, இந்த அத்துவானயிடத்துல எதும் எனக்கு ஆயிட்டா ஒத்தையில் என்னடா பண்ணுவே; உதவிக்கு யாரு இருக்கா?”

நம்ம பிள்ளை தவித்துப் போய்விடுவானே என்றுதான் அப்பவும் நினைக்கிறாள்.

அதன்பிறகு நான், தண்ணி கொண்டு வந்து வை என்று சொல்லுவதை விட்டுவிட்டேன். ரெண்டு முணுநாள் என்னவோ கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

பிறகு, பழைய என்னுடைய அம்மாவாகவே தான் இருந்தாள். ‘உண்மையான பிள்ளைகளாக இருந்தா, பெத்த தாயிக்கு, தண்ணீன்னு கேட்டாத் தரவேணாமா’ என்பதுதான் அவள் வாதமாக இருக்க வேண்டும். சரிதானே அதுவும்.

சுகோதரர்களுக்குள் நாங்கள் பாகப்பிரிவினை செய்துகொண்டு பிரிந்தபோது பாட்டியையும் அம்மாவையும் என்னோடு இருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசை. அது நடைபெறவில்லை. பஞ்சாயத்தில் பேசித் தீர்த்தபடி அம்மா சின்னத்தம்பியின் குடும்பத்தோடுதான் இருக்கவேண்டும் என்று ஆயிற்று.

அங்கே அவளுக்குப் பிடிக்காமல் மத்தியில் இரண்டு தடவை வந்து தனியாக எங்கள் ஆதரவில் இருந்தாள்.

எங்களைப் பார்க்க வருகிற சொந்த பந்தங்கள் யாராவது அம்மாவிடம் “எப்படியம்மா இருக்கீங்க?” என்று விசாரிப்பார்கள்.

“எதொ இருக்கெம் உசுரு போகாமெ” என்பாள்.

கேட்டவர்கள் விக்கித்துப் போய்விடுவார்கள்.

அவர்கள் போனபிறகு இவள் வந்து என்னிடம் “கேட்டளா அம்மா சொன்னதெ. என்ன குறை இப்பொ; ஏம் சொல்லணும் இப்படி?” என்று கேட்பாள்.

கேள்வி எப்பவும் சின்னதுதான். அதுக்குப் பதில் சொல்வதானால் ஒரு மெயின்ராகம் ஆலா பனை பண்ணிமுடிப்பதுபோல மட்டுமில்லை, அதில் தாளம் பல்லவி ஸ்வரம் என்று நீளும். நடுநிலையோடு ஆய்வு செய்தால் அம்மா பக்கத்திலும் நியாயங்கள் இருக்கும்; எதிர்ப்பக்கங்களிலும் நியாயங்கள் இருக்கும். குடும்பவிவகாரங்களில் நியாயங்களைவிட பாச பந்தங்கள்தான் வந்து முன்நிற்கும். அவிழ்க்க முடியாத பிரம்ம முடிச்சுக்கள்இவை.

எல்லாவற்றையும் - கடவுள்போல! - பார்த்துக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும் மவுனமாகத்தான் இருக்கணும். அபூர்வமாக, அப்படியும் இருக்க முடிவதில்லை.

அம்மாவை ரொம்பவும் பாதித்தது, இவளுடைய - அல்லது அவளுடைய - தாலியை வாங்கிக் கொண்டு வா என்று சின்னத்தம்பி சொன்னதுதான்.

வாசகர்களுக்கு இந்த இடத்தில் ஒரு தெளிவு சொன்னால்தான் புரியும். என்னுடைய திருமணம் நிச்சயமானவுடன் அம்மாவின் தாலியைப் - பெட்டியில் இருந்தது -

எடுத்து அழித்து அந்தத் தங்கத்தில் புதுத் தாலி செய்துகொள்ளும்படி சொன்னாள். வேண்டாம் என்று சொன்னேன்.

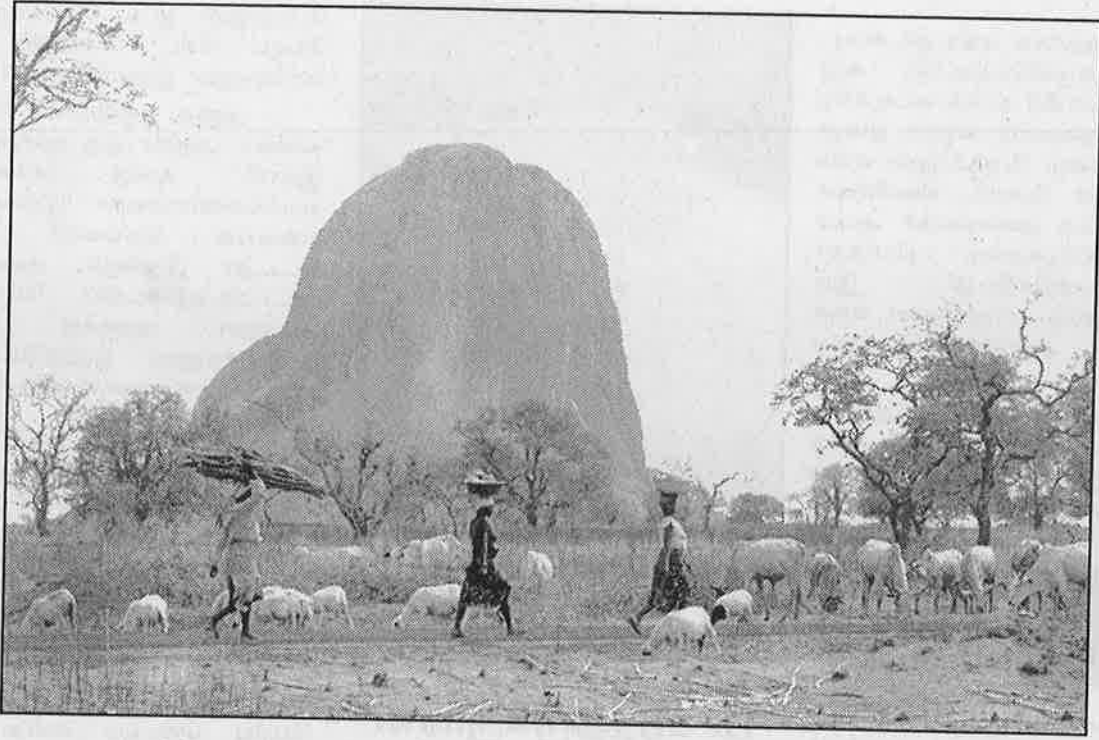
“அப்படிச் செய்யிறது நம்மில் வழக்கம்தான்” என்று அம்மாவும் பாட்டியும் வற்புறுத்தியதினால் சம்மதித்துச் செய்தோம்.

இப்போது அந்தத் தங்கத்தாலி இவள் கழுத்தில் இருந்தது.

பாகப்பிரிவினையாகி குடும்பங்கள் தனித்தனி ஆகி, சில வருடங்கள் கழித்தபிறகு ஒருநாள் அம்மா வந்து எங்களிடம் ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் அழுதாள். அவள் அப்படி அழுது நான் பார்த்ததில்லை. வற்புறுத்திக் கேட்ட பிறகு, இப்படிக்கேக்கிறாண்டா அவன் என்றாள்.

அவன் பங்கு என்று நினைத்துக் கேட்பதில் என்ன தப்பு.

தாலியைக் கழற்றி அம்மா கையில் கொடுத்து

விடு; அந்தநாள் இதுதாம் என்றேன் இவளிடம்.

இப்படிச் சொல்லவும் ஒரு காரணம் உண்டு.

எங்களுக்குக் கல்யாணமான முதல் நாள். இவள் ஒரு சந்தேகம் கேட்டாள். “நோயாளிக்குக் கொண்டுபோய் இப்படிக் கட்டிக் கொடுத்துவிட்டீர்களே என்று பல பேர் வந்து எங்கள் வீட்டில் கேட்டார்கள்” என்றாள். நெசந்தான் என்றேன்.

நான் -இன்னும் சில வருசங்கள்தான் உயிரோடு இருப்பேன் என்றேன். முதலில் அழுதாலும், பிறகு மனசைத் தேற்றிக்கொண்டு யார் யார் எத்தனை காலம் இருப்பார்கள் என்பதை யாரால் சொல்ல முடியும் என்றாள்.

இந்தத் தாலி உனக்கு வேண்டாம் கொடுத்து விடு என்றேன்.

கொடுத்துவிட்டாள்.

“அந்தத் தாலி போனதினால்தான் இப்போது நான் இத்தனை நாள்வரை ஆயுசு நீடித்து இருக்கேம்” என்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை இவள் நம்புகிற அளவுக்கு ஆகிவிட்டது! எல்லாம் ஒரு விளையாட்டுப் போல.

(இந்த நடப்பை அப்படியே ஒரு கதையில் பதிவு செய்திருக்கிறேன்)

பங்களிகள் என்றாலே இப்படித்தான். தனது பங்குக் குளத்துத் தண்ணீரை கருவை மரங்களுக்கும் தரிசுக்குமாவது பாயட்டும், சகோதரனின் நஞ்சை

நெல்பயிருக்கு விடமாட்டேன் என்றுதான் சொல்லுவான்.

ஒரு பாகப்பிரிவினையில் எல்லாமே பகிர்ந்து முடிந்தது. காய்ந்துபோன ஒரு கண்ணாம்பு மண் கலயம் மட்டுமே மிஞ்சியது. இதை யாராவது ஒருவர் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றார் பஞ்சாயத்தில் ஒருத்தர்.

“யாராவது ஒருத்தருக்கு ஏங் குடுக்கணும்.

உடைத்து, ஆளுக்குப் பேர்பாதி எடுத்துக் கொள்ளோம் -

என்று பதில் வந்தது பெண்கள் தரப்பிலிருந்து. நியாயப்படி இதைத் தப்பு என்று யாரால் சொல்லமுடியும்!

அமிர்தம் வந்ததும் பாற்கடலிலிருந்துதான்.

நஞ்சு வந்ததும் அதே பாற்கடலிலிருந்துதான்.

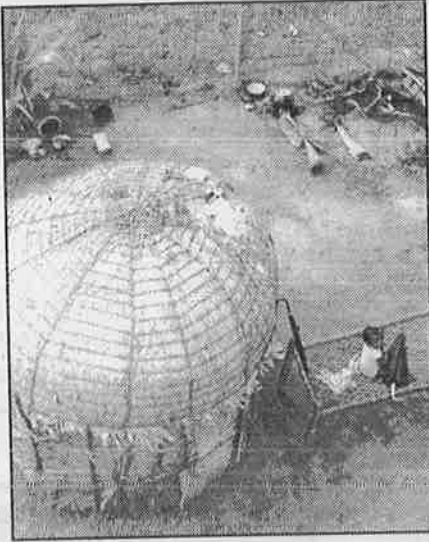
ஏற்பட்டவன் நஞ்சையும் விழுங்கித்தானாக வேண்டும்.

இந்த நடப்புகளை எல்லாம் வாசகர்கள் சம்பவங்களாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் நடந்து போன கதைகளாகவே எடுத்துக் கொள்ள கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஏனெனில்

மிக நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு இந்தச் சம்பவங்கள்தாம் கதைகளாக மாறுகின்றன.

இதுதாங்க எங்க குடாப்பு... குயிலு குருவியெல்லாம் கூடு கட்டிக்கிறமாதிரி நாங்க கட்டிக்கிற கூடு... இதெல்லாம் சும்மா ஒப்புக் குத்தா... மழை பேஞ்சாலும் எங்க தலையில்தா பேயும்... வெயிலடிச் சாலும் எங்க தலையில்தா அடிக் கும்... அதெல்லாம் பார்த்தா ஆட்டைப்பத்திக்கிட்டு இம் புட்டுத் தூரம் வரமுடியுமா எங்க பொழப்பே அலைஞ்ச பொழப்பு தானே...

வைகாசி மொதலுக்கு வந்தோம்... இப்ப ஆனிகடெசிக்கு கெளம்பிருப்போம்... ஏங்களுக்கு கொளப்பனேந்தல்... பரமக்குடி பக்கம்... நாங்க அஞ்ச குடும்பம்

போடுறதும் ஆட்ட மேய் வேல... கெட பேசுறது வாங்குறதும் இதாரியோட

அஞ்ச குடும்பம் சன்னா அதுல ஒரு முத்தவ இதாரி. அவரு எங்களு நம்பிக்கையானவரா இருக்கணு கெய்பண மெல்லாம் அவு கிட்டதா இருக்கும். கடைசியா ஆட்டப்பத்திகிட்டுப் போறப்ப... அவருதா ஆளுக்கு தக்கன பறகுடுக்கணும் ஒரு குடும்பத்துல அஞ்ச ஆளுக்கன்னா அஞ்ச பங்கு குடுப்பாரு... சமச்சுப் போடுற பொம்பனையாளுகளைத் தவுற மத்த ஆம்பளாளுக எல்லாமே ஆடு பத்துவோம்.

வடக்கப் பத்துடேய்...

ஆட்டப்பத்திக்கிட்டு வந்தோம். மொத்தம் அய்நூறு உருப்படி (ஆடுகள்) தேறும்... எங்களுக்கு துண்டு கணக்கு... ஒரு துண்டுக்கு நூறு நூத்தம்பது ஆடு கணக்கு...

அம்புட்டும் எங்களுக்கு சொந்தமான ஆடு கெடையாது. அடுத்தவுக ஆட்டையும் பத்திக் கிட்டு வருவோம்... கொளப் பனேந்தல், பெரம்பச்சேரி, மார்க் குறிச்சி, அதிகரை இந்த ஊருகள் லதா ஆடு மேக்கிறவுக அதிகம்... சுமாரா நூத்தம்பது குடும்பம் இந்தப் பொழப்பு பாக்குறோம். எங்கள மாதிரி ஆடுமேக் கிறவுக்கிட்ட அம்பது அறுவது ஆட வச்சிருக்கவுக மேச்சலுக்கு விட்டுருவாக. நாங்க மேச்ச ஆடு பெருக்கிக் குடும்பம்.. எடையில் அந்த ஆடுக செத்தாவோ சீக்கு கொண்டாலும் சொல்லி விடு வோம் அவுங்க வந்து பாத்து மருந்து ஊசிக்குக் காசுகுடுத் துட்டுப் போவாக... கெடையில் அய்நூறுஆடு இருக்குன்னா எல் லாம் பிறுவக்குட்டிக (பெண் ஆடுகள்) தா வெரக்கிடாய் (இனப்பெருக்கத்திற் கான ஆண் ஆடுகள்) நாலஞ்ச வச்சிக்குவோம் மத்த கிடாக் குட்டியெல்லாம் வித்துப்புடுவோம். சுமாரா ஒரு கிடா ஆயிரத்துலே யிருந்து ஆயிரத்து அய்நூறு வரைக்கும் விக்கும்.

ப. வீரத்திருக்குமரன்

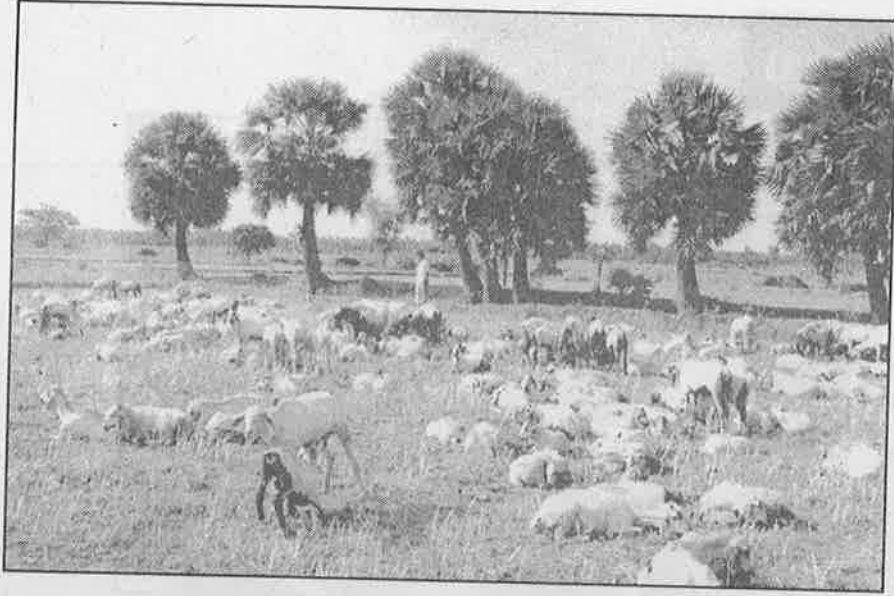
சீக்குக் கொண்டே நெறைய மண்டையப் போட்டுதுங்க... சுத்திக்கிட்டே நிக்கும்... சாவும்... பச்சப்பில்ல கடிக்கிதூல்ல கழிஞ்சி சாவும்... கண்ணு தெரி யாம மாதிரி ஓடுது சாவுது. கூட்டிக் கழிச்சப் பாத்தா ஒண்ணும் மிஞ்சாது.

ஒரு ரவைக்கு (ராத்திரிக்கு) ஒரு கெடை. ஒரு மா வயலுக்கு துண்டு போதும் (150 ஆடுகள்) முன்னூத்தம்பதுக்கும் அடையும்... அம்பதுக்கும் அடையும். அதுல வற்ற வருமானம் அன்னாடச் செலவுக்கே சரியாப் போவும். ஒரு ஆளுக்கு ஏறநூறு உருப்படி இருந்துச்சுன்னா... வித்ததும் செத்ததும்போக திரும்பப்பத்தும் போது அதே ஏறநூறுதான் இருக்கும். கெடைபோட முடிய லன்னு வச்சிருந்தா சாப் பாட்டுக்கு வழி? நாலுகட்டியப் புடிச்ச விக்கவேண்டியதுதா. அதுலயும் சீக்குக்கொண்ட ஆடுகள காப்பாத்த மருந்து செலவுக்குப் பெருங்காசு செல வாகுது. கெடக்காசும் ஒழுங்கா வந்து சேராது. ஒரு நா கெடைப் போட்டுட்டு ஒம்பது நா நடக்கணும். எங்களுக்குக் கெடை

எங்க பொழப்புலயே பெரிய கொடும் என்னன்னா... ராவோ பகலோ மழ வந்து ஆடுகள நனச்சிச்சுன்னா ஆடுக னோட சேர்ந்து நாங்கனும் நணையனும். ஆட்டை அடையப் போட்டுட்டு நாங்க ஒதுங்குனா எவனாவது ரெண்டு ஆட்டைப் புடிச்சிகிட்டுப் போயிடுவான். ரெண்டு ஆடு போச்சுன்னா ரெண்டாயிரம் போச்சு. இப்ப நாங்க அஞ்ச குடும்பம் இருக் கோம் ரெண்டு ஆளு இல் லென்னா ரெண்டு ஆளு ஆட்டப் பாத்துக்கலாம். தனியா ஒரு குடும்பம். ஆட்டப் பத்திக்கிட்டு வந்தமுன்னா... ஊருல தாய் செத்த சாவுக்குக்கூட போக முடியாது... இந்த ரெண்டு லெச்ச ருவாயும் பணமா, பொட்டில வச்சுப் பூட் டிட்டுப் போக?

களவு போவும் நாயி திங்கும்... நரி புடிக்கும். தன்னால ஒரு ஆடு செத்துட்டா மனசு ஆறிடும்... வித்துப்புட்டாலும் வேதன இல்லை... சந்த வழியான். மருதாளு உடையாரு, சடத்த பெருமாள்ளனு கொலசாமி (குலத்தெய்வம்)க்கு வெட்டி உரிச்ச அங்கயே பொங்கிப் போட்டு வந்துட்டாலும் பரவாயில்ல...

எங்களுக்குத் திங்க, வளத்த ஆடுகள வெட்டமாட்டோம்.

வெள்ளாடு வாங்கித்தான் வெட்டுவோம் எங்ககிட்ட இருந்து மத்தவுகதா செம்புலிகிடா வாங்கி வெட்டுவாக... நாங்க வெள்ளாடு வளக்குறதில்ல... அதுக தோப்பில துருவுல போகயில கண்டுகளை கடிச்சுப்பிடும் (செடி/கன்றுகளை) இதுக அப்படி இல்ல.

இதுகள கருதிக்காப்பாத்துறது பெரும்பாடு. அய்ப்பசி புரட்டாசி மாதுத்துல அத்தன ஆடுகளுக்கும் மயித்த அரியணும். (முடியை வெட்ட வேண்டும்) இல்ல மழையில் ஈரம் கோத்துக்கும், அதோட சீக்கும் பத்திக்கும். இந்தப் பொழப்புக்கு ஆளு வேணும் தா. இருந்தாலும் ஊருல பயலுகா படிக்கத்தா வக்கிறோம். அவன்களா படிக்கணும்னு நெனச்சிப் படிச்சாத்தான் உண்டு. தாயி தகப்பன் இருந்து பாக்குற மாதிரி ஆகுமா? கெழவன் கெழவியள ஏச்சுப்புட்டு மரமேறி கிளி புடிக்கப் போறானுகன்னு தெரிஞ்சா கொண்டாந்து ஆடு பத்த விட்டுருவோம் பொம்பள புள்ளக ஏதோ எட்டாவது பத்தாவதுவரைக்கும் படிக்குதுக. அப்புறம் எவனையாவது புடிச்ச அம்பது நூறு ஆட்டையும் குடுத்து கட்டிக் குடுத்துருவோம். பொம்பள புள்ளகள கட்டிக் குடுத்தாச்சன்னா அதுகளுக்கும் இந்த நாடோடிய பொழப்புதா...

இந்த மூணு நாலுமாசம்... வருமானத்துக்கு ஆட்டப் பத்துறோம். அப்புறம் கொண்டு போயி

தேவகோட்டை, காரைக்குடி, காட்டுக்குள்ள ஆட்டுக்கு ஒரு ருவா குடுத்து அரசாங்கத்துல அனுமதி வாங்கி (வனத்துறை) அடையப் போடணும். அடுத்த காட்டுல போயி மேஞ்சிச்சின்னா ஆட்டப் பத்திக் கிட்டு அதிகாரிக போயிடுவாக. அப்புறம் ஆட்டுக்குத் தெண்டம் கட்டிப் பத்திக் கிட்டு வரணும்.

காட்டுக்குப் போனாலும் ஆட்டால வருமானம்தா ரவைக்கு (இரவில்) பொட்டல்ல ஆடுகளை அடையப் போட்டு காலையில புறக்கையகட்டி அள்ளுனா பதினஞ்சு கிலோ காசக்குல அது ஏழு சாக்கு தேறும். ஒரு சாக்கு பதினெட்டு ருவாக்கி வாங்கி யாவாரிக கேரளாவுக்கு அனுப்புறாக. ஒரு நாளைக்கு அதுல எப்படியும் எம்பது ருவா கெடச்சிரும்.

எங்க ஆடுக ஊருக்குப் போகவே போகாது. நாங்க நல்லது செய்து, தேரு திருவிழான்னா மட்டும் பொயிட்டு வருவோம். பொற்றந்த ஊருன்னு சொல்லிக்க ஒரு ஊரு இருக்கு... ஓடோ கூரையோ ஒரு வீடு இருக்கு. ஆடு மேக்கிற எங்களுக்குன்னு சங்கம் இருக்கு, சனங்க இருக்கு, ஆனா ஒரு புண்ணியமும் இல்ல. அர சாங்கமும் எங்களுக்குன்னு ஒரு உதவியும் செய்யுறது இல்ல.

போன வருசம் எங்க உறவுக் கார ஆளு ஒருத்தரு புதுக் கோட்டை சாலையில ஆட்டப்

பத்திக்கிட்டுவாவுல வந்திருக்காரு... யாரோ ஒரு ராலிக்காரன் (லாரி) குடிபோதையில் வந்து அவரு, அவரு மயன், நாப்பது ஆடு எல்லாத்தையும் அடிச்சப் போட்டுட்டுப் போயிட்டான். ஆளு இல்லாத மத்த ஆடுகளும் போன எடம் தெரியல... அது மாதிரி மூணுவருசம் காரைக்குடி காட்டுல குடாப்புக்குள்ள தூங்குன பச்சப் புள்ளய நரி தூக்கிக்கிட்டு ஓரப்போயிடுச்சு. ஒன்று யாவத்துக்குவருது. அவுகஅவுக மட்டுந்தான் கோயிலுக்குப் போவும். அப்படிப் போனா திரும்ப கெடக்கோ (கிடைக்கு) ஆட்டுக்கோ வந்துசேராது. அதுமாதிரி தா... ஒருத்தன் கையில ஆடு பத்த குச்சியப் புரட்சிட டான்னா.. அவனோட முடிவும். எந்த ஊரோ எந்த காடோ யாரு கண்டா.

ஆட்டப்பத்தும் போது நாங்க ஆடுகள. எண்ணிக்கிறது இல்ல. பத்தும்போது அதுகளா தனித்தனியா இனம் தெரிஞ்சு ஒதுங்கிக்கும். எங்களுக்கும் கண்ணுப் பாத் கணக்குதா இது அந்தத் தாயோட குட்டி இது இந்தத் தாயோட குட்டின்னு அடையாளங் கண்டுக்கிடுவோம்.

அப்படித்தான் என்னைக் காவது ஒரு நாளு ஊரப்பாக்க போனா காது வளந்து, கண்ணு சுருங்குன எங்க தாயிகளும் எங்கள அடையாளங் கண்டுக்குவாக.

அறை பறை

முனைவர் மு. வளர்மதி

நீண்ட நெடுங்காலமாக தமிழர்களின் வாழ்வில் முக்கிய இசைக்கருவியாக இடம் பெற்றிருந்தது 'பறை.' இது தமிழனின் இசை அறிவின் அடையாளமாகத் திகழ்ந்தது. ஆதி இசைக்கருவியாகத் திகழ்ந்த 'பறை' நால்வருண பாகுபாட்டின்படி தோல் தொழில் சார்ந்தவர்களாக அடையாளப் படுத்தப்பட்ட பறையர், சக்கிலியரிடம் இறுதியாகத் தங்கிவிட்டது. வரலாற்று நோக்கில் இதனுடைய தோற்றமும், வளர்ச்சியும், பயன்பாடும், வகைப்பாடும் ஒட்டு மொத்த தமிழரின் அடையாளத்துக்குரிய பெருமை உடையது என்று இன்று எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய நிலை வந்துவிட்டது.

பறை என்பது ஒரே ஒரு இசைக்கருவியை மட்டும் குறிப்பதன்று. தோலால் செய்யப்பட்ட பல வகையான தாளக்கருவிகளுக்கு இடப்பட்ட ஒரு பொதுப்பெயர். மக்களை ஒன்றுதிரட்டவும், போர்க் கெழுமாறு வீரர்களை அணிதிரட்டவும், மக்களிடையே பல செய்திகளைப் பலவிதமான ஒலிப்பு முறைகளால் அறிவிப்பு செய்யவும், இயற்கை வழிபாட்டின் பொழுதும், காடுகளில் விலங்குகளை விரட்டி அடிக்கவும், பறவைகளை விரட்டி பயிர்களைப் பாதுகாக்கவுமான பல்வேறு நிகழ்வுகளில் பல்வேறுவகையான ஒலியை, இசையை எழுப்பக் கூடியபறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. நிகழ்ச்சிகளை ஒட்டியே பறையின் இசை அமைகின்றது. இந்திய மானுடவியல் ஆய்வு நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த சைமன் ஜான் என்பவர் "தப்பாட்டச் சூழல்" எனும் தனது கட்டுரையில் இக்கருத்தை தெளிவுபடுத்துகிறார். "தப்பை" புரிந்து கொள்வது என்பது சிக்கலான ஒன்று. வெறும் இசையை கேட்டு அனுபவிக்க முடியுமே தவிர அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. இசையை அது நிகழ்த்தப்படும் நிகழ்வுகளோடு அறிந்து கொள்ளும்போது அதன் செயல்பாடுகளை புரிந்து கொள்ள இயலுகிறது."¹

ஓடும் இசையை ஒழுங்குபெற நிறுத்தி ஓர் அளவோடு சீரான ஒத்த அழகோடு எழுப்பப்படும் இசையில் நடைசொல்லும் கருவிதான் பறை. ஆர்ப்ப, முழங்க, கறங்க, கொட்டிட, சாற்றிட, துவைப்ப, ஒலிக்க, இசைக்க, இயம்ப, விளிப்ப, விம்ம என்று பறையின் இசையை இலக்கியங்கள் சிறப்பிக்கின்றன. பறையின் இசையை ஒலி எழுத்துகளால் கற்பிக்கப் படுவதில்லை. இது காதலால்கேட்டு நினைவால் நிகழ்த்தப்படுகிறது என்பது காலந்தோறும் பின்பற்றப் பட்டு வரும் முறையாக உள்ளது.

"இது ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினரால் தங்களுக்குள் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொள்வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒழுங்குமுறையப்படுத்தப்பட்ட ஒலிகள் ஆகும். இது மொழி, ஆட்டம் மற்றும் பிற தகவல் தொடர்பு ஊடகங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. இவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒழுங்குமுறைப்படுத்தப்பட்ட ஒலிகள் தகவல் பரிமாற்றம் செய்துகொள்ளவும், தங்களுக்குள் இறுக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவும், குழுவாக இணைந்து தங்களது செயல்பாடுகளை செயல்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தங்களது அழுக்கப்பட்ட உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவும், அழகியல் அனுபவமாகவும், பொழுதுபோக்கு குறியீட்டுப் பிரதிபலிப்பு போன்றவற்றிற்காகவும் தங்கள் இசையை பயன்படுத்துகின்றனர். இந்த வெளிப்பாடுகள் பண்பாட்டை பலப்படுத்தவும், எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது"

1. புதுவிசை (கட்) தப்பாட்டக் சூழல், சைமன் ஜான், இந்திய மானுடவியல் ஆய்வு, கொல்கத்தா

பறையை ஒங்கி ஒலிக்கச் செய்தல், சொல்லுதல் எனும் தன்மைகள் பொதுமையாக அமைந்துள்ளன. இத்தன்மைகளைக் குறிக்கும் சொல் 'அறைபறை' என்பதாகும். அறைபறை என்பது அதன் வலிமையான ஒலிப்பு முறையாகும்.

இன்று தீட்டு, தீண்டாமையின் அடையாளமாக, சாப்பறையாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பறை, அன்று இறைவனின் புகழ்பாடும் இசைக்கருவியாகச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இறைவனின் புகழ்பாடும் தேவாரம், திருப்புகழ் ஆகிய இரண்டு பக்தி இலக்கியங்களிலும் பறைமுழங்க இறைவனின் சிறப்பைப் பாடல்களால் போற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

1. "பறையும் சிறுகுழலும் யாமும் பூதம் பயிற்றவே
மறையும் பல பாடி, மயானத்து உறையும்
மைந்தனார்,
பிறையும் பெரும்புனல் சேர் சடையினாரும்
பேடை வண்டு
அறையும் பழையனார் ஆலங்காட்டு எம்
அடிகளே"
(திருஞானசம்பந்தர், தேவாரம் 1-45-6)

2. அறை ஆர்கழலன் (ன்); அழலன் (ன்);
இயலின்
பறை யாழ் முடிவும் மறைபாட, நடம்
குறையா அழகன் - குடவாயில்தனில்
நிறைஆர் பெருங்கோயில் நிலாயவனே
(திருஞானசம்பந்தர், தேவாரம், திருமுறை
2-158,7)

3. நறை வளர் கொன்றையினாரும்; ஞாலம்
எல்லாம் தொழுது ஏத்த
கறை வளர் மா மிடற்றாரும்; காடு அரங்கா,
கனல் ஏந்தி
மறை வளர் பாடலினோடு, மண்முழவல்,
குழல், மொந்தை
பறை வளர் பாடலினாரும் - பாண்டிக்
கொடு முடியாரே
(திருஞானசம்பந்தர், தேவாரம், திருமுறை 2,
205, பா.4)

4. அம்கதிர் ஒளியினர்; அரைஇடை மினிர்வது
ஓர் ஆரவொடு
செங்கதிர் அனநிறம், அணையது ஓர்செழு
மணி மார்பினர்
சங்கு அதிர்பறை, குழல், முழவினோடு,
இசைதரு சரிதையர்
வெங்கதிர் உறும் மழு உடையவர்; இடம்
எனில் விளமரே
(திருஞானசம்பந்தர், தேவாரம், திருமுறை 3,
பதிக எண் 346 பாடல் 3)

5. பறையுங் குழலும் ஒலிபாடல் இயம்ப
அறையும் கழலயர்க்க நின்றாடும் அமுதே
குறையாப் பொழில் சூழ் திருக்கோடிக் குழகா
இறைவா தனியே இருந்தாய் எம்பிரானே
(சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், தேவாரம், திருமுறை
7, பாடல் 861)

(பொருள்) பறையும், குழலும் பாடலை ஒலிக்க,
கழல் ஆரவாரிக்க நின்றாடும் அமிழ்தே! குறைவற்ற
சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கோடிக்குழகனே! இறை
வனே! இங்கு ஏன் தனித்துள்ளாய்."

6. பறையார் முழவம் பாட்டோடு பயிலும்
தொண்டர் பயில்கடவுள் பிறையார்
சடையார் மயானத்துப் பெரிய பெருமான்
அடிகளே

(சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம், திருமுறை 7
பாடல் எண் 448)

பொருள் : ஒலிக்கின்ற மத்தளத்துடன் பறை,
முழவம் எனப்படும் இசைக்கருவிகளிலிருந்து வரும்
ஓசைகளுக்கேற்ப பாடல்களைப் பாடுகின்ற அடியார்
கள் குழும் திருக்கடவுள் மயானத்தில் எழுந்தருளி
லியிருக்கும் பெரிய பெருமானான சிவபிரானார்
தேன்பொருந்திய ஐந்துவகை மலர்களாகிய
அம்புகளைக் கொண்ட மன்மதனை கண்ணெருப்
பால் சாம்பலாக்கிய இறைவர் எல்லார்க்கும் இல்லை
எனக் கூறாது அவரவர் விரும்பியவற்றை
விரும்பியவாறே அருள் செய்பவர், பிறை கொண்ட
சடைமேனியராவார்"

7. அறையும்பைங் கழல் ஆர்ப்ப அரவாட
அனல் ஏந்திப்
பிறையுங்கங் கையும் சூடிப் பெயர்ந்தாடும்
பெருமானார்
பறையும் சங்கு ஒலிஓவாப் படிறந்தன்
பணங்காட்டுர்
உறையும் எங்கள் பிரானை உணராதார்
உணர்வென்னே"

(சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், தேவாரம் 7ம்
திருமுறை, பா. 627)

"தென்னாத் தெனாத்தெத் தெனா
என்று பாடிச்
சில பூதமும் நீரும் திசைதிசை யென
பன்னான்மறை பாடுதீர் பாகூர் உளீர்
படம்பக்கம் கொட்டும் திரு வொற்றியூரீர்
பண்ணார் மொழி யாளையோர் பங்குடையீர்
படுகாட்டகத் (து) என்றுமோர் பற்றொழியீர்
அண்ணாமலை யேன்என்றீர் ஆரூர் உளீர்
அடிகேள் உமக் (கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே"

(சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம் 7 ம்
திருமுறை, பாடல் எண் 878)

பொருள் : "அடிகளே! உம்மைச் சுற்றியுள்ள
பூதங்கள் தென்னாத் தெத்தனா என்று பாடி திசைகள்
தோறும் நின்றுள்ளன. நீர் பலவாகிய நான்மறைகளை
ஓதுவீர். திருப்பாருரில் உள்ளீர். படம்பக்கம் என்னும்
பறையைக் கொட்டும் திருவொற்றியூரில் இருப்பீர்!
பண்ணையை மொழி பேசும் உமையை ஒருபக்கம்
கொண்டீர்! இடுகாட்டில் ஆசையோடு உறையும்
நிலையை ஒருநாளும் விட்டொழிய மாட்டீர்!
அண்ணாமலையிடத்தேன் என்று கூறித் திருவாருரில்
வாழ்வீர்! ஆதலால் உமக்குப் பணிசெய்ய
அஞ்சுகின்றோம்!

இப்படி இறைவனின் புகழைப்பாடும் பொழுது,
மறை ஓத இறைவனை வழிபடும்பொழுது பறை
முழக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக்காட்ட தேவாரப்
பாடல்களில் இங்கு ஒரு சில மட்டும் சான்று களாகக்
குறிப்பிடப்படுகிறது.

திருமுருகனின் புகழைப்பாடுவது திருப்புகழ். திருப்புகழைப் பாடப் பாட வாய் மணக்கும் என்று திருப்புகழின் புகழைக் குறிப்பிடுவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட ஆன்மீகச் சிகரமாகக் கருதப்படும் திருப்புகழில் பறை பிற இசைக்கருவிகளிடையே தலைமையிடம் பெற்றிருக்கிறது. முக்கியத்துவம் உடையதாகப் போற்றப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழையுடுக் குடன்முரசுப் பறைதமிழித்

தமிழிமெனட்

டிமிடி டிமிடிட் டிசுர்திமிதித் தொலி தாளம்”

(திருப்புகழ் பா. எண் 549. ப. 249)

(பொருள்)

பொருள் : “தமிழை (ஒருவகைப்பறை), உடுக்கு (உடுக்கை) — இடைசுருங்கு பறை, முரசுப்பறை (போர்ப்பறை) தமிழித் தமிழிம் எனவும் டிமிடி மிடிட் டிசுர்திமிதித் எனவும் ஒலிக்கத் தாளம்” பலவகைப் பறைகளின் ஒலிமுழக்கத்தை இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

பிற இசைக்கருவிகளோடு பறை முழங்குவதோடு, அவ்வேளையில் மறை ஒதுவதில் சிறந்து விளங்கும் பெரியோர்கள் பாடி ஒலி எழுப்புவதையும் திருப்புகழில் காணலாம்.

முரசுபே ரித்திமிழை துடிகள்பூ ரித்த வில்கள்

முருடுகா ள்ப்பறைகள் தாரைகொம் புவளை

முசுடுபேர் வற்றவொலி யிடிகள்போ

லொத்தமறை

முதுவர்பா டிக்குமுற வேயிறந் தசுரர்”

(திருப்புகழ் பா. எண். 636, ப. 481)

பொருள் : முரசு, பேரி, தமிழை, (பறைவகை), துடிகள் (உடுக்கைகள்) (பூரி) ஊதுக்கருவி வகை, (தவில்சுள்) மேளவகை (முருடு), மத்தளவகை (காளம்) ஊதுகொம்பு, பறைகள், (தாரை) நீண்ட ஊதுங்குழல், அசைக்கும்படியான ஒலியால் இடிகள் இடிப்பது போல முழங்க, (மறை) வேதம்வல்ல பெரியோர்கள் பாடி ஒலி எழுப்ப”

இப்படி மறை ஒதும்பொழுது பறை முழங்கியிருப்பதை திருப்புகழிலேயே சுட்டிக்காட்டும் பொழுது தீண்டாமை எப்படி பிற்காலத்தில் மட்டும் புகுந்து கொண்டது.

பறையை அடிக்கும் முறை, அதன் ஒலிப்பு முறை ஆகியவற்றையும் திருப்புகழ் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“திந்தித் திமிதிமி திந்தித் திமிதிமி

திந்தித் திமிதிமி திந்தித் திமிதிமி

திமித்தி திமிதிமி திமித்தி திமிதிமி

திமித்தி திமிதிமி திமித்தி திமிதிமி

என்பத் துடிகள்த வுண்டைக் கிடுபிடி

பம்மைபச் ளிகைகள் சங்கப் பறைவளை

திசுர்த்த திகுதிசு டுடுட்டு டுடுட்டு

டிடிக்கு நிகரென உடுக்கை முரசொடு

செம்பொற் குடுமுழ வுந்தப் புடன்மணி

பொங்கச் சுரர்மலர் சிந்தப் பதமிசை

செழித்த மறைசிலர் துதிப்ப முநிவர்கள்

களித்த வகைமணி முழக்க அசுரர்கள்

களமீதே”

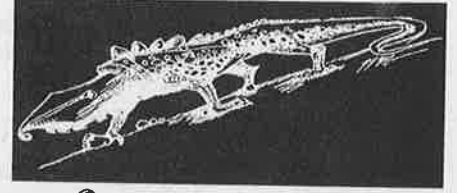
(திருப்புகழ் 585, ப. 336)

பொருள் : “திந்தித் திமிதிமி திந்தித் திமிதிமி... திமித்தி திமிதிமி திமித்தி திமிதிமி என்று (துடிகள்) உடுக்கைகள் (தவுண்டை) பேருடுக்கை, (கிடுபிடி) வட்டவடிவான ஒருவகை வாத்தியம். (பம்மை) பறைப்பொது (முல்லை நெய்தல் நிலங்கட்கு உரியது), (சலிகைகள்) சல்லிகை என்னும் உத்தமத் தோற்கருவிகள், கூட்டமான பறை, சங்கு, நிரூர்த்த திகுதிசு டுடுட்டு டுடுட்டு என்று இடிக்கு நிகராக (இடி-இடிப்பதுபோல) உடுக்கை, முரசு, சிவந்த அழகிய குடமுழா (தப்பு) — ஒரு வகைப்பறை அதனோடு, மணி இவையுடன் பேரொலி எழுப்பத் தேவர்கள் மலர் (பதமிசை சிந்த) திருவடி மீது சொரிய செழிப்புள்ள மறைமொழி களைச் சிலர் சொல்லித் தோத்திரம் செய்ய முனிவர்கள் மகிழ்ந்து முறையுடன் பொருந்தி அம்மறைகளை முழங்க, அசுரர்கள் போர்க்களத்திலே” (ப. 337)

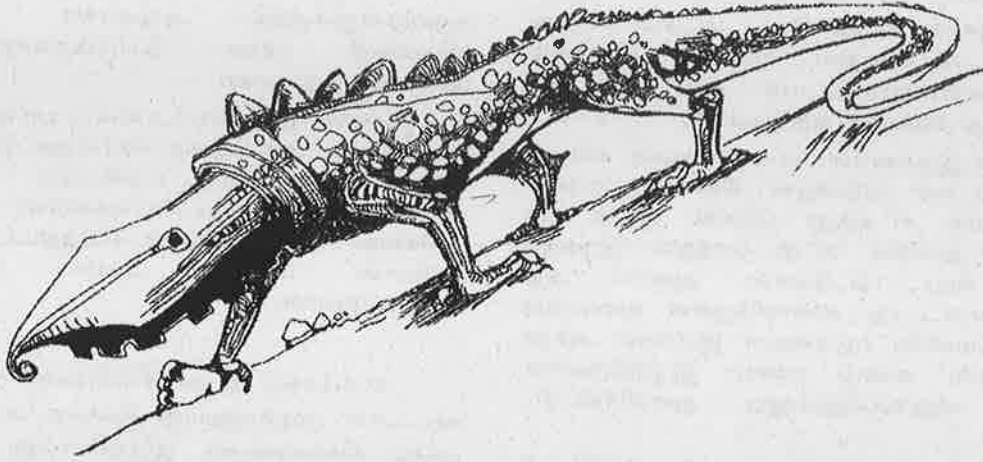
பறை ஒரு தீண்டாமைக் கருவியாகப் பிறக்கவில்லை, வளர்ச்சிப் பெறவில்லை என்பதற்கு இப்படி பல சான்றுகளைக் காட்டலாம்.

‘மறை’ என்பது இங்கு வேதம் என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இக்கருத்துப்படி வடமொழியான சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட வேதம் எனக் கொண்டால் உயர்ந்த குலத்தாருக்கு உரியதாகக் கருதப்படும் வேதத்தைப்பாடி பறை முழக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கின்ற பொழுது தேவாரமும் திருப்புகழும் பாடி இறைவனை வழிபடும்பொழுது ஏன் பறை முழங்கக் கூடாது என்பது நமது கேள்வி? இனி அப்படி தமிழகக் கோயில்களில் தேவாரம், திருவாசகம் பறை இசையுடன் முழங்க வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டால் பறை ஒரு தீண்டாமைக் கருவி என்ற அடையாளப் பார்வையும், போக்கும் அழியும்; ஒழியும்; இதையொட்டி வந்த ‘பறையர்’ என்பதை இழிவாக எண்ணுவதும், அத்துடன் வந்த இந்தத் தீட்டும், ஏற்றத்தாழ்வுகளும் மெல்ல, மெல்ல மறையக் கூடும். இந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு பறை அதன் பங்கைச் செலுத்தும் அப்படி ஒரு நிலையில் பறைக்கருவியை இசைப்பவன் மட்டுமே பறையன் என்றாகி மற்ற இசைக்கலைஞர்களின் வரிசையில் சமமான தகுதியுடன் வந்தமர்வான். புறநானூறு இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட இசைக்குடியாகத் திகழ்வான்.

கரட்டான்கள் ஏன் கொல்லப்படுகின்றன ?

வே. இராமசாமி

“ஏலே சண்முகராசு கரட்டான் பிடிக்க வாறியால” ஊளை மூக்கை புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டே அய்யது பெயல் கூப்பிட்டான்.

“போல மயிராண்டி, நான் ஆடு பத்தனும்ல” என்றான் அவன்.

இதுக்காக அய்யது சிவனேனு இருக்கப்ப போறதில்லை. அவன் பாட்டுக்குப் போயி சரவணன் பெயலைக் கூட்டிட்டு கரட்டான்பிடிக்கப் போயிருவான். இதுப் பாத்துட்டு, “ஏலே, எங்களை விட்டிட்டுப் போறியளே” னுட்டு குமாரும் எவஞ் சேக்காணி கிழவன் — மாரியப்பனும், தடிக்குண்டன் பரமசிவனும் பின்னாலயே இடுவாங்க. அப்பம் போது கிழவன் மாரியப்பன், ஏலே நான்லாம் அன்னைக்கி கொடிக்காய் புடுங்கப்போறப்ப உங்களையும் கூட்டிட்ல போனேன்... இன்னிக்கு நம்மளை விட்டிப்போறீங்க... நாளைக்கு எங்க வீட்டில எள்ளுருண்டைக்கு இடிக்கப்போவுது. எவனாச்சும் கேட்டிலனா பார்த்துக் கோங்க... அப்படிப்பாம்.

“சரி, சரில நீயும் வால” அப்பிடின்னு எள்ளுருண்டைக்கு நாக்கு ஊறிப் போய் அவனையும் நைசாக் கூட்டிட்டுப் போவாங்க. ஆனா அவனுக்கு கல் எறியத் தெரியாது. கிழக்கானிக்க எறிஞ்சான்னா வடக்கானிக்குப் போவும். கரட்டான பார்த்த நோத்துல கல்லுக்கிடைக்காது. அதுக்குத்தான் இவன மாதிரி உப்புக்குச் சப்பாணியை கூடமாட வெச்சிக்கிட்டா தோதா இருக்கும். ஒரு துண்டில்

கல்லைப் பெறக்கி கட்டி கொண்டுட்டு வந்தான்னா “டக்குனு” வாங்கி எறிஞ்சிரலாம்.

ஒருநா இப்பிடித்தான், நான் வெள்ளங்காட்டி எந்திரிச்சுப் பாத்தேன் அம்மாவையுங் காணல, அப்பாவையும் காணல. வெள்ளன் வேலைக்குப் போயிட்டாக போலுக்கு. வடக்கே போய் வேலி மரத்துல ஏறிப் பாக்கேன், அம்மா கடாப் பெட்டிய தலையல வெச்சிட்டுப் போறா. ஏம்மோ... ஏம்மோ... னுட்டு ஓடிப்போய் எனக்குத் துட்டு தான்னு சொல்லி அன்னைக்குத் தரவேண்டிய பத்துப் பிசாவை வாங்கிட்டு கம்மாப்பக்கமா வாரேன்...

ஏலே, அந்தா ஓடுவல, இந்தா ஓடுதுலனுட்டு சுப்பிரமணி, மாரியண்ணன், கார்மேகம், “கருத்த ராசு” முருகன் எல்லாரும் ஒரு “மஞ்சப்பாறை”யை விரட்டிட்டு வராங்க. அது பெரிய கள்ளனாய் இருக்கும் போலீ... ஒரு பொந்துக்குள்ள போயி சடக்குனு ஒளிஞ்சிக்கிடுச்சு.

முருகஞ் சொன்னான், ஏலே அப்பலேயே பொந்தை அடைக்கச் சொன்னேன் கேட்டியளா, இப்பத் தப்பிச்சிருச்சல்லா...

ஏலே நீ எறிய வேண்டிடதாலை... சும்மா... சும்மா பீத்தாதேனு சுப்பிரமணி அவன் வாயை அடைச்சான்.

சேரி, இப்பக் கரட்டான என்னல பண்ண? அப்பிடினுட்டு மாரியண்ணன். பாதையில தண்ணி

பாச்சப் போயிக்கிட்டிருந்த கட்டக் கருப்பன் தோள்ல இருந்த மம்பட்டியைப் புடுங்கிட்டு வந்து பொந்தை தோண்டினான். கட்டக் கருப்பன் மாமா, ஏலே கூறுகெட்ட பெயுள்ளைகளா மம்பட்டியைக் குடுங்கனு கத்திட்டிருந்தாரு. அதுக்குள்ள மாரியண்ணன் பொந்தை தோண்டி மடிச்சி மம்பட்டியை மாத்திப் பிடிச்சிட்டு போட்டாம் போடு. மாட்டு வண்டி நசக்குன கோழி குஞ்சு மாதிரி கரட்டான் நஞ்சு போச்சி.

கம்மாய் பூராவும், மஞ்ச மஞ்சேருவ கருவம் பூக்கள்பூத்திருக்க, ஒவ்வொண்ணு காய் பிடிச்சிருக்கும். எப்படியும் மரத்துக்கு ஒன்னுரெண்டு கரட்டானாவது இருக்கும். ஆனாப் பாருங்க... வெள்ளைப் பட்டான் கோயிலு இருக்கிற மரத்துக்கிட்ட மட்டும் எவனும் போவமாட்டோம். அதுல கல்லைக் கொண்டி. எறிஞ்சா வெள்ளைப்பட்டான் சாப வேட்டை நாயோட வந்து கண்ணக் குத்திருவான்.

முருகன் இருக்கானே, பொல்லாதவன். கண்ணி வெச்சு கரட்டான் புடுக்கதுல கில்லாடி. எருமை மாட்டு வாலில் சடக்குனு புடுங்கி, அதை ஒரு வரிச்சுக்கம்பி நுனியில கட்டி மரத்துல இருக்கும் கரட்டான் கிட்ட நீட்டுவான். ஆனால் அது சீக்கிரத்தில் மாட்டாது. கண்ணிக்குள்ள தலையைக் காட்டவும் வெளியே எடுக்கவுமா இருக்கும். அசந்த நேரத்துல ஒரே சுண்டு சுண்டி இழுத்திருவான். கரட்டான் விலுக்குவிலுக்குனு துள்ளிக்கிட்டே இருக்கும்.

அதை அப்பிட்யே கொண்டுபோய் எருக்கக்கலஞ்செடி. பாலை கண்ணுலவிட்டா கொணக்கட்டி, கொணக்கட்டினு ஆட்டம் போடும். இல்லாட்டி பட்டணம்பொடி, அதான் முக்குப்பொடி போட்டாப் போதும் பேயாட்டம் போடும்.

நான் காளியம்மா கோயிலுக்கிட்ட இருக்கும் துத்திச் செடியில கரட்டானை கழுத்தில சணல் வெச்சு கட்டிப் போட்டுட்டு காவலுக்கு இருப்பேன். இந்தச் "கில்லான்" கரட்டான் பல்லி மாதிரி இருக்கும். அதை எப்பவும் நாங்க கொல்லவே மாட்டோம்.

ஒரு தடவை மாரியண்ணன் அந்தா நிக்கில கரட்டானடினுட்டு மாக்கல்லுட்டு எறிஞ்சான். நான் எதுத்த பக்கத்துல நின்னிட்டிருந்தேனா, என் நெத்தியில கல்லு விழுந்து நெத்தம் "சொளு சொளு" ஒழுவிடுச்சு. ராமகப்பு பெரியப்பா தட்டைக்கம்புட்டு அவஞ்சணக்கை உருவி எடுத்திட்டாரு. அம்மா மட்டும் பிடிக்கலைனா பொன்னம்மா சித்தி ஊதுகுழலைக் காய வெச்சு அவனுக்கு குடு போட்டிருக்கும்.

வண்ணான் மூர்த்தி இருக்கானே, அவன் இவட்டை வல்லுல கரட்டானை "இன்னா" அடிப்பான்... அவனுக்கு ஒண்ணரைக்கண. கிழ மந்தையில் ஒருநாள் கிங்காசாரி மாட்டுக்கு லாடம் கட்டும்பேது இவம் போயி வாத்துப் பாத்துகிட்டு இருந்திருக்கான். அவன் கெட்ட நேரத்துக்கு மாட்டு கால் நகம தெறிச்சி கண்ணுல விழுந்து ஒரு கண் ஒரு

மாதிரி சுருங்கிருச்சு. ஆனா அவன் குறி தப்பாமே வில்லை கோலிக்காய் வெச்சு கரட்டான் மண்டையிலேயே அடிப்பான். ரெம்பக் கெட்டிக்காரப் பெயல். அவங்கடப் போனாப் போதும், கரட்டான் பிடிக்கும்போது காக்கி டவுசர்லேருந்து அப்பப்ப கருப்பட்டி தந்துக்கிட்டேயிருப்பான்.

"ஆல் ரவுண்டன்" கரட்டான் அடிக்கிறதே தனி. அவன் சின்னப் பெயகளைச் சேர்த்தா இடையில இலந்தைப்பழம் பெறக்கப் போயிரு வாங்கனு பெரிய பெயகளோடதான் போவான். "காலக்ட்ரு" மாரியப்பன், சங்கிலியூர், முத்தையா எல்லாம் அவர் செட்டு. சின்னப்பயகளைச் சேர்த்தா, கருவமுள்ளுக்குத்தி அழுவாங்க. பெரியாளுக நம்மனைச் சத்தம் போடுவாங்கனு அவன் சொல்லிட்டிருப்பான்.

அவன் ஒரு கரட்டானைப் பார்த்துட்டான்... விடவேமாட்டான். அதை கொன்னுட்டுத்தான் வேற வேலை பாப்பான். எங்கிட்டுப் போனாலும் விடமாட்டான். பெரிய கோவக்காரன். ஒரு தடவை, நாகேலை அடிப் பின்னி எடுத்துட்டான். ஆனா கரத்தான் பெயல் அம்மா சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுவான்.

கார்மேகம், நானு, சுப்பிரமணி மூணு பேரும் கரட்டான் அடிக்கணும்னு போவல, சும்மா கம்மாப் பக்கம் கொல்லைக்கு இருக்கலாம்பு போனோம். பேச்சு வாக்கில இன்னைக்கு ஒரு கரட்டானாவது அடிச்சிட்டுப் போவணும்னு முடிவாயிருச்சு.

அது பொழுதடங்குற நேரம். ஒரு கரட்டானையுங் காணல... தேடித்தேடிப் பார்த்தோம். எதுவுந் தட்டுப்படலை. சேரி. காலைக்கு கழுவிட்டு வீட்டுக்குப் போலாம்பு பொன்னானப் போறோம்... குளத்துக் கிட்ட இருந்த ஒரு மர உச்சியில ஒரு பொதுக்கை அரைத் தூக்கத்துல இருந்திச்சு. இதுக்கு இன்னைக்கு நாள் குறிக்கிற வேண்டியது தானுட்டு கல்லக்கொண்டி எறிஞ்சதுல ஒரு கல்லு எப்படியோ போய் பொம்பளைக கொல்லைக்கிருக்கிற தெற்குப் பக்கம் போய் விழுந்து, அங்கிருந்து சத்தம் வருது ஏய் தூமையைக் குடிக்கிற புள்ளைகளா, உங்க ஆத்தா மாருக மேல எறியுங்கடாணு... சரி ஓமடங்கிண்ணிற வேண்டிய தானு ஒருனா, அந்தக் கரட்டான் அப்பம் பார்த்து மரத்திலேருந்து தொப்புனு விழுந்து ஓடுச்சு, சுப்பிரமணி பாரு கையில வெச்சிருந்த கோல் சிவுன வேலிக் கம்புட்டு அடிச்சாம் பாரு அடி. கெடா வெடன் மாதிரி கரட்டான் தலை துண்டாப் போச்சு.

அவன்ட்டயோ இல்லை கார்மேகத்துட்டயோ கேட்டுப் பாருங்க, கரட்டான் ஏன் கொல்லுதியனு... மம்ம்... "அணில் கடவுளுக்குப் பாலும் பழமும் கொடுத்துச்சு. ஆனால் கரட்டானடி "வெளுக்கி" இருந்து கொடுத்திச்சு, அதான் போட்டுத் தள்ளுதோம்" அப்பிறம் பாங்க...

பள்ளிக்கூடம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.
பாட்டியும் தாத்தாவும்
கழித்திருக்கிறார்கள் - கழிந்தும்
இறுதி நாட்களை
கோழிக் குஞ்சுகள் - ஆட்டு குட்டிகள்
ஒருமூலை
இவர்கள் மறுமூலை
எச்சமிட;

வீட்டுக்குழந்தைகள் விளையாட
நல்ல நாள்களில்
மகிழ்ந்து குதூகலிக்க
துக்க நாள்களில்
அழுது அரற்ற
உறவுகள் உட்கார; உறங்க;
பல சந்தோச சமாச்சாரங்கள்
பேசி முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வீட்டை மறந்தாலும்
திண்ணையை மறந்ததில்லை அம்மா
சாணி மொழுக,
நூறுபேரு பொழங்குற எடம்
வழவழப்பா இருக்கவேணாம்
வழவழப்புக்கா மூத்திர வாசனைக்கா.

அதற்கும் வந்தது எமன்
வயலூர் சோசியக்காரன் வடிவில்
ஒரு கெட்டநாளில்
தரையோடு தரையாக்கிப்
பைஞ்சதை பூசினார் அப்பா
தகர்க்கப்பட்டது;
தலைமுறை வரலாறு.

□

திண்ணை வரலாறு

சி. சுந்தரபாண்டியன்

அதுகளும் தன்னைப் புசிப்பவனும்

மு. செல்லையா

எங்கள் வீட்டுக் கோழிக் குஞ்சுகளுக்கும்
எனக்கும்தான் போட்டி
அம்மாவினமடியில் இடம்பிடிக்க.

சேலைநுனியாய்
அம்மாவின பின் அலையும் அதுகள்.

வேலைக்குச்செல்கையில் நினைவூட்டிப்
போவான்
இரைபோடச் சொல்லி.
கால்சட்டைப்பை கிழிய
கோலிக்குண்டுகளோடும்
புனியமுத்தோடும் வீதியில் பாய்கிறவனுக்கு
அதெல்லாம் பொருட்டாயென்ன?

வீடு வந்ததும்
என்னைப்பற்றி
குறைசொல்கிறாற்போல் சூழ்ந்து கொண்டு
பசியில் தட்டழியும்
அதுகள் முகம்பார்த்து
வாடி நிற்பாள் என்னைச் சபித்து.

விருந்தினர் வருகையில்
கோழியடிக்கச் சொல்லும்
அம்மாவைப் பார்த்துப் பயம்வர
கேட்டுவிட்டேன்
கோழியைப் போலவே
என்னையும் அடித்து விடுவாயா?

இப்போது
விருந்தினர் வந்தால்
என் நினைவு வரக்கூடும்

உயிர்க் கெக்கரிப்புடன்
ஓடியொளியும் கோழிகள்
நானாய்த் தெரியக்கூடும்

அதன் கழுத்தைத்
திருக முற்படுகையில்
எனது தொண்டைக்குழி
எச்சில்விழுங்கக் காண்பாள் மரணபயத்தில்

தீயில் கருக்கி
நகங்கள் உருவ நினைக்கையில்
கைகள் நடுங்கக்கூடும்.

அம்மா எப்படியோ!
இத்தனையும் சொல்லிவிட்டு
தின்று தீர்க்கிறேன் நான்
என்னை.

□

பொங்கலோ பொங்கல்

■ பழநிபாரதி

■ சம்பா செத்த வயலில்
அடர்ந்துகொட்டும் பனிச்சாம்பலில்
சில்லிடுகிறது உழவு.

■ சுழன்று எரிகிறது
போகியின் நெருப்பு
உழவர்களின்
உடல் கருகும் நாற்றத்தில்

■ பிழிந்த கரும்பின்
கழிவுகளில்
எறும்பின் கால்களால்
ஊர்ந்து வருகிறது
தை

■ பசியில் குழிந்து
எலிவளைகளாகின்றன
விவசாயக் கண்கள்

■ அடிமாடுகள் சுமந்து
விரையும் வாகனத்தின் அடியில்
அதீர்கிறது
வயல்களைக்கிழிக்கும் சாலை

■ உடைந்துகிடக்கும்
மண்பானையில்
அள்ள முடியாமல்
சிதறிக் கிடக்கின்றன
என்
சொல்லரிசிகள்

■ ■

இருக்கிறாய் நண்பனே

□ அறிவுமதி

கவிஞர் கணபதிகணேசன்

□

புழக்கப்பட்ட தோப்பில்
சட்டெனத்
தொலைந்த
புன்னையின் வெற்றிடமாய்
உன் இழப்பு.

உலுக்கிமாளாத
உன்மனிதச்
சிறப்புகள்
வெற்றிடத்தின்
புயலாகி
இப்போது
எங்களை
உலுக்குகின்றன

கடலை நீந்தி
கரைசேர்ந்த உன்னை
அந்த
அடைமழை வந்து
அழைத்துப்
போய்விட்டதே

ஆயுதஎழுத்தின்
புள்ளிகளாய்
அமைந்தன
உன்
வாழ்நிலங்கள்

சுரணையுள்ள
உன்
தொட்டில்மண்ணில்
நடமாட
இருந்த உன்னை
இப்படிப் படமாகப்
பார்க்கவைத்து விட்டாயே.

காலம்
உன்னை
மூடிவைத்தாலும்
எங்கள் நினைவுகளில்
என்றும்நீ
படிக்கவிரித்த
கவிதைப்புத்தகமாய்
படபடத்துக் கொண்டே
இருக்கிறாய் நண்பனே.

□

என் எழுதுகோல்
வெறும் எழுதுகோல் அல்ல

தேசம் தழுவும்
வரவேற்புரை எழுதும்போதும்

தேகம் தழுவும்
உனக்கு -
என் தனியுடைமைக்கு -
வாழ்த்துரை எழுதும்போதும்

என் எழுதுகோல்
வெறும் எழுதுகோல் அல்ல.

கனவுகள் + கற்பனைகள் =

டீரா